

**ДЖОН ГРИШАМ
ТЕОДОР БУУН
МОМЧЕТО АДВОКАТ**

Част 1 от „Теодор Буун“

Превод от английски: Силвия Падалска, 2010

chitanka.info

Ha Sheŭ

1

Теодор Буун нямаше братя и сестри и обикновено закусваше сам. Всеки ден твърде заетият му баща излизаше рано от къщи, за да се срещне с колеги адвокати в едно кафене в центъра. Виждаха се точно в седем и обсъждаха най-новите клюки. Майката на Тео, също адвокат, вече десет години се опитваше да отслабне и пиеше само кафе със сутрешния вестник. Ето защо Тео седеше без компания в кухнята и довършваше закуската си — овесени ядки и портокалов сок — като не откъсваше очи от часовника. Домът на семейство Буун бе отрупан с часовници — красноречиво доказателство за дисциплинираността на членовете му.

В осем часа Тео изми купичката и сложи млякото и сока в хладилника. После отиде в дневната при майка си, целуна я по бузата и каза:

— Тръгвам за училище.

— Имаш ли пари за обяд? — поинтересува се тя. Задаваше му този въпрос по пет пъти на седмица.

— Разбира се.

— Написа ли си домашните?

— Да, мамо.

— Кога ще се видим?

— Ще се отбия в кантората след училище.

Тео го правеше всеки ден без изключение, но госпожа Буун винаги питаше.

— Пази се — добави тя. — И не забравяй да се усмихваш.

От две години Тео носеше шини на зъбите и отчаяно искаше да се отърве от тях. Междувременно майка му непрекъснато го подканваше да се усмихва, за да разпръсква добро настроение.

— Няма, мамо.

— Обичам те, Теди.

— И аз теб.

Тео се усмихна, въпреки че току-що го бяха нарекли „Теди“, прехвърли раницата през рамо и излезе през кухненската врата. Скори на колелото и се спусна с висока скорост по Малард Лейн, тясна улица в най-старата част на града. Помаха на господин Нънери, който седеше на верандата и се подготвяше за пореден път да съзерцава оскъдното движение в квартала. В следващия миг Тео прелетя покрай госпожа Гудлоу, но не я поздрави, тъй като тя бе изгубила слуха си и голяма част от своя разсъдък. Все пак той ѝ се усмихна и не получи отговор. Възрастната жена бе забравила зъбните си протези вкъщи.

В началото на април въздухът беше свеж и хладен. Тео въртеше бързо педалите, а вятърът брулеше лицето му. Часът на класния ръководител започваше в осем и половина, но той трябваше да свърши нещо важно преди училище. Сви рязко в следващата пряка, набра скорост, проправи си път сред колите и профуча край знака „стоп“. Познаваше добре маршрута, тъй като минаваше по него всеки ден. След четири преки къщите отстъпиха място на офис сгради и магазини.

Окръжният съд се помещаваше в най-голямата сграда в центъра на Стратънбърг (на второ място се нареждаше пощата, а на трето — библиотеката). Издигаше се величествено в северната част на Мейн стрийт, между един от мостовете над реката и градския парк, който бе осяян с беседки, фонтани и паметници на загинали войници. Тео обичаше сградата на съда — тържествената атмосфера, забързаните хора, които тичаха по важни задачи, сериозните съобщения и граfiците, закачени на информационните табла в коридорите. Но най-вече харесваше съдебните зали. В по-малките се уреждаха дребни спорове, без да е необходимо присъствието на съдебни заседатели, но в главната зала на втория етаж адвокатите се бореха като гладиатори, а съдиите властваха като истински крале.

Тео беше на тринайсет и все още не бе решил какъв ще стане, когато порасне. Понякога мечтаеше за кариера на известен адвокат, който печели важни дела и винаги успява да убеди съдебните заседатели. Друг път копнееше да бъде велик съдия, уважаван заради своята мъдрост и чувство за справедливост.

Любимият му съдия беше почитаемият Хенри Гантри. Тео влезе в приемната на кабинета му в осем и петнайсет. Никой не идваше на

работа толкова рано, но Тео знаеше, че Гантри отдавна е заел място зад бюрото си.

— Добро утро, Тео — поздрави го госпожа Харди, която разбъркваше кафето си и се подготвяше за деня.

— Добро утро — отвърна той и се усмихна.

— На какво дължим тази чест? — попита тя.

Госпожа Харди беше по-млада от майка му и изключително красива. Тео я харесваше най-много от всички лични асистентки. А любимата му секретарка беше Джени от Семейния съд.

— Трябва да се срещна със съдия Гантри — отговори той. — Тук ли е?

— Да, но е ужасно зает.

— Моля ви. Ще отнеме само минута.

Тя отпи от кафето и попита:

— Свързано ли е с големия процес утре?

— Да, госпожо. С моите съученици искаме да присъстваме на първия ден от процеса, но трябва да съм сигурен, че ще има места.

— Не знам, Тео — каза госпожа Харди, намръщи се и поклати глава. — Очакваме много хора. Едва ли ще има свободни места.

— Ще ме пуснете ли при съдията?

— Колко човека сте в класа?

— Шестнайсет. Можем да гледаме от балкона.

Госпожа Харди продължи да се мръщи, вдигна телефонната слушалка и натисна някакъв бутон. После каза:

— Господин съдия, Теодор Буун е тук и държи да се срещне с вас. Обясних му, че сте зает. — Госпожа Харди изчака за миг и остави слушалката. — Побързай — заяви тя и посочи вратата на кабинета.

Секунди по-късно Тео се озова пред най-голямото бюро в града. Беше покрито с купища документи и папки и символизираше огромната власт на съдия Гантри.

В момента той не се усмихваше. Не изглеждаше особено щастлив от факта, че са го прекъснали. Тео обаче се усмихна широко, а металните му шини проблеснаха на светлината.

— Изложи си молбата.

Тео чуваше тази заповед не за пръв път. Неведнъж бе виждал как добри адвокати се изправят в залата и смутено търсят подходящите думи, докато съдия Гантри ги гледа навъсено от мястото си. Сега той

не се мръщеше, нито носеше черна тога, но все пак всяваше страх. Тео се изкашля и забеляза блясъка в очите на своя приятел.

— Да, сър. Учителят ни по „Държава и право“ се казва Маунт, господин Маунт. Той ще поиска разрешение от директора да гледаме откриването на процеса утре. — Тео замълча и си пое дълбоко въздух. Повтори си наум, че трябва да говори бавно и отчетливо като всички големи адвокати в съда. — Но за тази цел се нуждаем от сигурни места. Бихме могли да наблюдаваме от балкона.

— Така ли?

— Да, сър.

— Колко човека сте общо?

— Шестнайсет плюс господин Маунт.

Съдията взе една папка, отвори я и се зачете, сякаш изведнъж бе забравил, че Тео седи срещу него. Изминаха петнайсет напрегнати секунди, след което съдията внезапно заяви:

— Седемнайсет места на предния балкон вляво. Ще помоля съдебния пристав да ви настани там в девет без десет. Очаквам да се държите прилично.

— Няма проблем, сър.

— Ще кажа на госпожа Харди да изпрати имейл на директора.

— Благодаря, господин съдия.

— А сега тръгвай, Тео. Съжалявам, много съм зает.

— Разбира се, сър.

Тео се втурна към вратата, но съдията го спря с въпроса:

— Според теб господин Дъфи виновен ли е?

Момчето се обърна и без колебание отговори:

— По презумпция е невинен.

— Знам. Но какво мислиш ти?

— Смятам, че го е направил.

Съдията кимна едва забележимо, но не стана ясно дали е съгласен.

— А вие? — поинтересува се Тео.

Най-сетне Хенри Гантри се усмихна.

— Аз съм честен и неутрален съдия, Тео. Не си създавам предварително мнение за вината на подсъдимите.

— Очаквах, че ще го кажете.

— Ще се видим утре.

Госпожа Харди стоеше с ръце на кръста и наблюдаваше двама разтревожени адвокати, които настояваха да се срещнат със съдията. Всички замлъкнаха, когато Тео излезе от кабинета. Той се усмихна на госпожа Харди, докато минаваше покрай нея.

— Благодаря.

После отвори вратата и изчезна.

2

Разстоянието от сградата на съда до училището се вземаше за петнайсет минути с колело, ако човек спазваше правилата за движение по улиците. Обикновено Тео се съобразяваше с тях, но сега закъсняваше. Той влезе в насрещното платно на Маркет стрийт, пресече пътя на една кола и се качи на тротоара. Прекоси близкия паркинг, провирайки се между плътните редици коли. После направи най-голямото нарушение, като мина между две къщи на Елм стрийт. Тео чу как някой вика на верандата зад него и скоро се озова на пътеката зад училището. Погледна часовника си. Девет минути. Доста добър резултат.

Той остави колелото на стойката до стълба със знамето, заключи го с верига и се сля с децата, току-що слезли от автобуса. Звънецът би точно в осем и половина. Тео влезе в класната стая и поздрави преподавателя господин Маунт.

— Току-що говорих със съдия Гантри — заяви Тео и се доближи до катедрата. Изглеждаше много по-малка от бюрото на съдията. В стаята се носеше обичайната сутрешна глъчка. Всички шестнайсет момчета бяха налице. Те си подхвърляха шеги, смееха се и се боричкаха.

— И?

— Погрижих се за местата. Нарочно отидох преди училище.

— Чудесно. Свършил си страхотна работа, Тео.

Господин Маунт въдвори ред, провери учениците по списък и им даде обичайните напътствия. Десет минути по-късно ги изпрати в стаята, където щеше да започне часът по английски с госпожа Ебърли. Докато вървяха натам, те се закачаха с момичетата по коридора. В часовете учениците бяха разделени „по полов признак“ според новите правила, приети от мъдрите хора, които отговаряха за образованието в града. Представителите на двата пола бяха свободни да общуват помежду си в останалото време. Както всички тринайсетгодишни

обаче, момчетата предпочитаха да бъдат сами, а момичетата не се интересуваха от тях.

Тео беше решил, че харесва по-възрастни жени.

Госпожа Ебърли изглеждаше така, все едно не бе мигнала цяла нощ. Очите ѝ бяха подпухнали. От няколко седмици се държеше странно и Тео предполагаше, че нещо я тревожи. Беше изнервена и често се караше на учениците. Сега обяви, че ще продължат с преговора на наречията и прилагателните, и часовникът на стената сякаш спря. Тео познаваше граматиката поне толкова добре, колкото госпожа Ебърли. Майка му бе учила литература в университета, а той самият четеше от тригодишна възраст, защото нямаше братя и сестри.

Мислите му постепенно се отнесоха в друга посока.

Отвори лаптопа си и затрака съсредоточено по клавиатурата. Създаваше впечатлението, че попива всяка дума и старателно си води записки. В действителност обаче проверяваше спортните резултати. Както винаги, първо се спря на бейзбола. Първенството във Висшата лига бе започнало преди седмица и любимите му „Туинс“ вече имаха четири загуби. Минесота се намираще далече и Тео никога не бе ходил там, но симпатизираше на „Туинс“, тъй като никой друг в Стратънбърг не се интересуваха от тях. Според него отборът заслужаваше поне един фен в града. Тео непрекъснато изтъкваше това пред своите приятели.

— Пак ли се разсейваш, Тео? — каза остро госпожа Ебърли зад гърба му. После го стисна за рамото, и то съвсем не приятелски.

Съучениците му замлъкнаха. Изключение правеше само Ноа, най-големият хулиган в класа, който се кикотеше от мястото си до вратата.

— Съжалявам — отвърна смутено Тео и погледна виновно учителката.

— Ще го взема — заяви тя.

Тео бързо изключи лаптопа и ѝ го подаде. Госпожа Ебърли го занесе до катедрата и го остави малко по-грубо, отколкото бе подходящо за един чисто нов „Епъл Пауърбук“.

— Знаеш правилата — добави раздразнено тя. — Можете да ползвате компютрите само за да си водите записки. При нарушение трябва да останете два часа допълнително след училище.

В стаята настъпи още по-дълбока тишина.

— Ще изтърпиш наказанието си утре — обяви госпожа Ебърли.

— Аз... въз... не мога тогава.

— Защо?

— Господин Маунт ще ни води в съда да гледаме процеса срещу господин Дъфи.

Тъй като напоследък целият град говореше за прочутото убийство, госпожа Ебърли се сепна. Тео реши да ѝ нанесе смъртоносния удар.

— Съжалявам, но ще се наложи да изтърпя наказанието друг път — заяви той с възможно най-невинен тон.

— Ще го обсъдим след часа — отвърна рязко учителката и се върна към преговора на наречията.

По-късно Тео я последва до малкия кабинет от другата страна на коридора. Госпожа Ебърли носеше лаптопа му. Тя затвори вратата и завъртя ключа. За миг Тео си помисли, че ще изяде някой шамар.

Но това беше невъзможно. Щатът бе приел закон против насилието над ученици много преди Тео да се роди. А и фактът, че неговите родители бяха адвокати, му даваше допълнителна увереност в общуването с възрастните.

Те седнаха на два дървени стола и коленете им почти се докоснаха. Госпожа Ебърли още не бе заговорила, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нуждая се от помощ, Тео.

Учителката разтри очи с кокалчетата на пръстите си като малко дете. Прехапа устни и се опита да възвърне самообладанието си.

— Майка ти се занимава с бракоразводни дела, нали? — попита тя с дрезгав глас.

— Да, госпожо, може и така да се каже. Нейната специалност е семейното право: осиновявания, родителски права и разводи.

— Чух, че е много добра.

— Вярно е.

— И винаги представлява съпругите?

— Да.

— Не знам към кого да се обърна — продължи учителката. — Не е редно да говоря с теб.

Тя отново изтри сълзите си и Тео реши да се намеси.

— Случило ли се е нещо, госпожо Ебърли?

— Да, Тео. Нуждая се от помощ. Съпругът ми поиска развод. Бракът ни не върви от доста време. Той заяви, че ще ме напусне, за да започне нов живот. Имаме две прекрасни момчета и... Не биваше да обсъждам проблемите си с теб, Тео. Съжалявам.

— Не се притеснявайте, госпожо Ебърли. Майка ми със сигурност ще ви помогне.

— Не познавам закона. Никога не съм предполагала, че ще се стигне дотук.

— Вината не е ваша — успокои я Тео, макар да нямаше представа кой е отговорен за случилото се. Майка му често казваше, че повечето разводи могат да се избегнат, ако хората признаят взаимно грешките си.

— Той настоява да вземе децата — продължи госпожа Ебърли и очите ѝ отново се насълзиха.

Тео се учуди на бързината, с която тя започваше и спираше да плаче.

— На колко години са?

— На четири и на шест.

— Съпругът ви няма да получи родителските права. Повярвайте ми.

Изведнъж учителката се съвзе и го погледна учудено.

— Сигурен ли си?

— Напълно, госпожо Ебърли. Когато става въпрос за децата, законът винаги е на страната на майката. Не се съмнявам, че сте прекрасен родител. Вие сте чудесна учителка и добър човек. Не се тревожете за синовете си, никой няма да ви ги отнеме.

— Благодаря ти, Тео — засия радостно тя и докосна ръката му.

— Съпругът получава родителските права в около десет процента от случаите. Но все пак трябва да се срещнете с майка ми.

— Мъжът ми вече се е свързал с адвокат. Той го е уверил, че няма да се наложи да плаща висока издръжка на мен и децата.

— Значи адвокатът не разбира нищо или съпругът ви не казва истината. Повярвайте ми, щатът ще ви осигури висока издръжка. Но първо говорете с майка ми.

— Не мога да си позволя адвокат, Тео. Учителската ми заплата не е достатъчна.

— Обърнахте ли се към брачен консултант?

— Не.

— Майка ми веднага ще ви посъветва да го направите. Тя отказва да поеме бракоразводно дело, ако съпрузите не са се опитали да спасят брака си.

— Не познавам брачен консултант.

Тео посочи към бюрото и попита:

— Може ли да ползвам лаптопа?

— Да, разбира се.

Той го взе и отвори някаква страница в интернет. Госпожа Ебърли го наблюдаваше съсредоточено, докато той натискаше клавишите.

— Ето на кого трябва да се обадите. Много е добър. Майка ми често го препоръчва на клиентите си.

Тео обърна екрана към учителката. Госпожа Ебърли записа името и телефонния номер на консултанта.

— Знаеш ли каква е тарифата му? — попита угрижено тя.

— Двеста долара за първия път. Препоръчвам ви да отидете със съпруга си. Така ще спестите едно посещение.

— Не знам как да ти се отблагодаря, Тео.

— За мен е удоволствие да ви помогна.

— Много съм ти задължена.

— Няма проблем.

— Моля те, не казвай на никого.

— Не се тревожете, госпожо Ебърли. Разбирам колко важно е да се пази тайна. То е неизменна част от адвокатската професия.

— Сигурна съм, че ще станеш страхотен адвокат, Тео.

— Надявам се.

Вторият час беше по геометрия с госпожа Гарман. Последва кратко междучасие на двора, след което класът се върна при господин Маунт. Това беше най-интересният час, поне според Тео. Учителят приближаваше трийсет — възраст, на която все още можеше да мечтае за юридическо образование. Баща му работеше като старши съдия във Вермонт, а брат му бе назначен в една кантора в Чикаго. Господин Маунт много искаше да стане адвокат. Беше му омръзнало да преподава.

Тъй като обичаше правото, часът по „Държава и право“ протичаше най-вече в обсъждане на различни съдебни дела — минали и настоящи.

— Добре, господа — започна господин Маунт, след като всички седнаха. Винаги се обръщаше към тях по този начин. За тринайсетгодишни момчета едва ли съществуваше по-голям комплимент. — Утре ще ви чакам тук в осем и петнайсет. Ще вземем автобус до съда, за да стигнем навреме. Директорът одобри посещението, така че сте извинени от другите часове. Носете си пари за обяд. Ще ядем в „Папис Дели“. Въпроси?

Господата слушаха съсредоточено, а лицата им сияеха от възторг.

— Да си носим ли раниците? — попита някой.

— Не — отвърна господин Маунт. — Нямате право да вкарвате чанти в съдебната зала. Ще има сериозна охрана. Все пак това е първото дело за убийство от доста време насам. Още въпроси?

— Как трябва да се облечем?

Учениците и господин Маунт бавно обърнаха очи към Тео. Всички знаеха, че той прекарва повече време в съдебните зали от самите адвокати.

— С костюм и вратовръзка ли, Тео? — попита господин Маунт.

— Не, не е необходимо. Носете нормалните си дрехи.

— Чудесно. Други въпроси? Добре. Помолих Тео да ни запознае с процеса. Ще ни опише съдебната зала, двете страни по делото и останалите подробности. Тео, имаш думата.

Тео вече бе свързал лаптопа си с мултимедийния проектор. Застана пред класа, натисна един клавиш и на интерактивната бяла дъска се появи огромна диаграма.

— Това е главната съдебна зала — започна той с най-сериозния си адвокатски тон. После насочи лазерната показалка към дъската и червената точка зашари по диаграмата. — В горната централна част се намира мястото, откъдето съдията води целия процес. Креслото му прилича на трон. Съдията по делото се казва Хенри Гантри. — Тео натисна друг клавиш и отпред се появи увеличена снимка на господин Гантри. Беше облечен в черна тога и изглеждаше много сериозен. Тео намали изображението и го постави на мястото на съдията. После продължи: — Работи като съдия вече двамайт години и разглежда само наказателни дела. Залата му винаги с пълна и повечето адвокати го

харесват. — Тео премести показалката към средата на залата. — Тук е масата на защитата, където ще седи господин Дъфи, подсъдимият по делото. — След докосване на поредния клавиш се отвори черно-бяла вестникарска снимка. — Ето го и него. Той е на четирийсет и девет и е бил женен за покойната госпожа Дъфи. Както всички знаем, господин Дъфи е обвинен в убийството ѝ. — Тео плъзна снимката към масата на защитата. — Адвокатът му се казва Клифърд Нанс и е може би най-добрият в тази част на щата. — В следващия миг на дъската се появи цветната снимка на Нанс, облечен в тъмен костюм. Устните му бяха разтеглени в хитра усмивка. Имаше дълга къдрава коса с посивели кичури. — До защитата се намира масата на обвинението, представлявано от Джек Хоугън. Той е окръжният прокурор. — Лицето на Хоугън се появи за няколко секунди, преди да бъде поставено на място.

— Откъде взе снимките? — попита някой.

— Всяка година Асоциацията на юристите публикува регистър на адвокатите, прокурорите и съдиите — отвърна Тео.

— И ти ли си включен в него?

Из стаята се разнесе смях.

— Не. Нека продължим. И на двете маси ще присъстват още юристи и асистенти. Тази част на залата обикновено е доста пренаселена. А тук, от другата страна на защитата, е ложата на съдебните заседатели. В нея има общо четиринайсет стола — дванайсет за редовните заседатели и два за заместниците. В повечето щати се избират по дванайсет съдебни заседатели, но се допускат изключения. Независимо от техния брой решението им трябва да бъде единодушно, поне по наказателните дела. Определят се и двама заместници, в случай че някой се разболее или отсъства по друга причина. Изборът на заседателите се състоя миналата седмица, затова няма да се спиране на тази процедура. Доста е скучна. Тео придвижи показалката и червената точка спря под мястото на съдията. — Стенографката седи тук. Използва специална машина, която на външен вид прилича на пишеца, но всъщност е съвсем различна. Работата ѝ е да записва всяка дума, казана по време на делото. Вероятно ви звучи невъзможно, но тя се справя доста добре. По-късно изготвя протокол и го предоставя на адвокатите, прокурорите и съдията. Някои протоколи съдържат по хиляда страници. — Червената точка отново зашари по

диаграмата. — Недалеч от стенографката, точно до съдията, се намира свидетелското място. Когато призоват някой свидетел, той се заклева да говори истината и сяда на стола.

— А къде ще бъдем ние?

Тео премести лазерната показалка в средата на диаграмата.

— Зад масите на защитата и обвинението с поставена дървена преграда, която отделя зрителите от юристите. Там са разположени десет реда пейки, а в средата минава пътека. Обикновено пространството е достатъчно за зрителите, но този процес е различен. — Червената точка се премести в дъното на залата. — Отгоре, над последните редове, се намира балконът, където има три дълги пейки. Ние ще седим там. Не се притеснявайте, ще успеем да видим и да чуем всичко.

— Някакви въпроси? — попита господин Маунт.

Момчетата се втренчиха в диаграмата.

— Кой ще започне пръв? — поинтересува се един ученик.

Тео закрачи из стаята.

— Щатът трябва да докаже наличието на вина. Ето защо прокурорът представя становището си преди защитата. Утре сутринта той ще се приближи до съдебните заседатели и ще произнесе встъпителната си реч, за да изложи своята позиция по случая. Адвокатът на подсъдимия ще направи същото. После прокурорът ще извика свидетелите един по един. Както знаете, по презумпция господин Дъфи е невинен. Затова е необходимо щатът да докаже обратното, и то извън всякакво основателно съмнение. Не се случва често подсъдимият да пледира „невинен“. Около осемдесет процента от обвиняемите по дела за убийство признават, че са извършили престъплението. Останалите двама биват изправени пред съда и почти винаги отиват в затвора. В изключително редки случаи ги оправдават.

— Баща ми смята, че го е направил — каза Брайън.

— Много хора са на това мнение — отвърна Тео.

— На колко дела си присъствал, Тео?

— Не знам. На десетки.

Другите момчета в стаята дори не бяха влизали в съдебна зала и твърдението на Тео им се стори невероятно. Той продължи:

— Онези от вас, които обичат да гледат филми на подобна тематика, ще останат разочаровани. Един истински процес далеч не е толкова вълнуващ. Обикновено не се появяват неочаквани свидетели, няма драматични признания или схватки между адвокати и прокурори. В този случай дори липсват очевидци. Следователно всички доказателства, използвани от обвинението, са косвени. Ще чуете тази дума доста пъти, особено от господин Нанс, адвоката на защитата. Той ще изтъква по всякакъв начин факта, че щатът разполага само с косвени доказателства.

— Не съм сигурен какво означава това — заяви едно от момчетата.

— Означава, че не са преки. Ще ти дам пример. С колело ли дойде на училище?

— Да.

— Заклучи ли го на стойката до знамето?

— Да.

— Ако след часовете откриеш, че някой го е откраднал, и на негово място завариш само отрязаната верига, ще имаш косвено доказателство, че са ти задигнали колелото. Никой не е видял крадеца, така че не съществуват преки доказателства. Нека предположим, че на другия ден полицията намери колелото в заложната къща на Рали стрийт. Собственикът дава някакво име на полицаите, те разследват случая и стигат до млад мъж, който се занимава с кражби от много години. Тогава ще разполагат с убедителни доказателства, че той е извършил престъплението. Не преки, а косвени.

Господин Маунт кимна одобрително. Той ръководеше отбора по дебати на осмокласниците, а Теодор Буун беше една от звездите. Учителят не познаваше по-умно момче от него.

— Браво, Тео — каза господин Маунт. — И благодаря, че ни осигури места за утре сутринта.

— Няма защо — отвърна Тео и гордо зае мястото си.

Класът на Тео бе сред най-добрите в престижното държавно училище. Джъстин беше първокласен атлет, но не можеше да плува толкова бързо, колкото Брайън. Рикардо побеждаваше всички на голф и тенис, Едуард свиреше на виолончело, Уди на електрическа китара, Дарън на барабани, а Джарвис на тромпет. Джоуи имаше най-висок коефициент на интелигентност и винаги получаваше отлични оценки.

Чейс беше смахнатият учен, който често правеше опасни експерименти в лабораторията по химия. Арън говореше испански, немски и, разбира се, английски. Брендън разнасяше вестници преди училище, търгуваше с акции в интернет и беше на път да стане първия милионер в групата.

Естествено, сред момчетата се открояваха двама безнадеждни зубрачи и поне един потенциален престъпник.

Класът си имаше дори собствен адвокат — нещо, което господин Маунт не бе виждал досега.

3

Адвокатската фирма „Буун и Буун“ се помещаваше в стара къща на Парк стрийт, на три преки от Мейн стрийт и на десет минути пеша от съда. В квартала имаше много юристи и повечето сгради на Парк стрийт бяха превърнати в адвокатски кантори и офиси на архитекти, счетоводители и инженери.

Във фирмата работеха двама адвокати — господин и госпожа Буун, които бяха равностойни партньори във всеки смисъл на думата. Господин Буун, бащата на Тео, беше малко над петдесет, макар да изглеждаше доста по-възрастен. Поне в очите на Тео. Първото му име беше Уудс, но според сина му то звучеше по-скоро като фамилно. Тайгър Уудс — голфър, Джеймс Уудс — актьор. Тео продължаваше да издирва друг човек с малко име Уудс, въпреки че не губеше много време в разрешаването на този нищожен проблем. Опитваше се да не се тревожи за неща, които не зависеха от него.

Уудс Буун. Името на бащата бе изписано с черни букви на вратата на кабинета му. Той се намирал на втория етаж, докъдето водеха скърцащи стълби, покрити с износен мокет. Господин Буун работеше сам, откакто дамите го прогониха от долния етаж. Последното се случи по две причини. Първо, той беше много разхвърлян и в кабинета му винаги цареше хаос. (Тео обожаваше тази атмосфера.) Още по-непростим обаче се оказа вредният навик на господин Буун да пуши лула. Обикновено го правеше при затворени прозорци и изключен вентилатор. Ето защо въздухът в стаята се изпълваше с натрапчивия мирис на ароматизиран тютюн. Димът не пречеше на Тео, но той се тревожеше за здравето на баща си. Господин Буун изобщо не спортуваше. Почти не се движеше и бе започнал да пълнее. Работеше усилено, но винаги оставяше проблемите си в кантората, за разлика от своята партньорка, майката на Тео.

Господин Буун се занимаваше с недвижими имоти — най-скучната област от правото според Тео. Баща му не стъпваше в съда, не излагаше случаите си пред съдия и не се обръщаше към заседатели.

Можеше да се каже, че никога не напускаше кантората. Всъщност той самият често се наричаше „офисен адвокат“ и, изглежда, се задоволяваше с подобно звание. Тео се възхищаваше на баща си, но не смяташе да прекара целия си живот, затворен в някаква стая. В никакъв случай. Момчето мечтаеше за съдебната зала.

Тъй като господин Буун работеше сам на втория етаж, кабинетът му беше огромен. Дълги, овехтели рафтове с книги заемаха две от стените, а на останалите висяха множество снимки на Уудс в компанията на политици и колеги от Асоциацията на юристите. Тео бе посещавал доста кантори в града — от любопитство винаги надникваше през отворените врати — и знаеше, че адвокатите обожават да украсяват стените си със снимки, дипломи и удостоверения за членство в различни клубове. Майка му се присмиваше на тяхната суета. Нейният кабинет беше почти празен, ако не се брояха няколко странни модернистични картини.

Тео почука на вратата и влезе. Отбиваше се при родителите си всеки ден след училище, в случай че нямаше други ангажименти. Баща му седеше зад старото си бюро, отрупано с купища документи. Винаги беше сам, тъй като неговите клиенти рядко минаваха през кантората. Обаждаха се по телефона или изпращаха запитвания по пощата, факса и имейла, но не беше нужно да посещават лично фирмата, за да получат правен съвет.

— Здравей — каза Тео и седна на един стол.

— Как мина в училище? — попита баща му както обикновено.

— Много добре. Директорът одобри посещението ни в съда. Тази сутрин се срещнах със съдия Гантри. Обеща ни места на балкона.

— Чудесно. Имате късмет. Половината град ще бъде там.

— Ти ще ходиш ли?

— Аз ли? Не — отвърна баща му и посочи документите пред себе си, сякаш незабавно трябваше да се заеме с тях.

Тео бе дочул как двамата му родители се заричат, че няма да идат в съда, за да наблюдават процеса. Те самите бяха твърде заети адвокати и не можеха да си губят времето с чужди дела. Тео обаче знаеше, че им се иска да присъстват.

Господин Буун, а донякъде и съпругата му винаги се оправдаваха с работата си, когато се стараяха да избегнат нещо.

— Колко време ще продължи делото? — попита Тео.

— Носят се слухове, че ще приключи след около седмица.

— Ще ми се да го изгледам докрай.

— Дори не си го помисляй, Тео. Вече говорих със съдия Гантри. Ако те види в залата по време на училище, ще спре заседанието и ще нареди на съдебния пристав да те арестува. А аз няма да платя гаранцията ти. Ще лежиш дни наред в затвора с всички останали пияници и гангстери.

След тези думи господин Буун взе лулата си, запали я и издиша дима. Погледите им се срещнаха. Тео не знаеше дали баща му се шегува, но определено изглеждаше сериозен. Съдия Гантри беше негов стар приятел.

— Майтапиш ли се? — попита накрая Тео.

— Донякъде. Едва ли бих те оставил в затвора, но наистина говорих със съдия Гантри.

Тео вече обмисляше как да присъства на процеса, без да бъде забелязан от съдията. Бягството от училище щеше да бъде детска игра.

— А сега изчезвай — нареди господин Буун. — Трябва да си напишеш домашните.

— Ще се видим после.

До входната врата на долния етаж седеше жена, стара почти колкото самата кантора. Казваше се Елза Милър, но никой не се обръщаше към нея с фамилното ѝ име. Независимо от възрастта ѝ, която оставаше неизвестна, тя държеше всички да ѝ викат Елза. Дори тринайсетгодишният Тео. Елза бе започнала да работи за семейство Буун много преди той да се роди. Беше рецепционистка, секретарка, офис мениджър и правен асистент при необходимост. Тя управляваше кантората и често трябваше да помирява двамата адвокати.

Елза заемаше много важна роля в живота на семейство Буун. Тео я възприемаше като близка приятелка.

— Здравей, Елза — поздрави я той, спря до бюрото ѝ и разтвори ръце, за да я прегърне.

Както винаги Елза скочи енергично от стола и притисна Тео към себе си. После го огледа и попита:

— Не носеше ли същата риза вчера?

— Не.

Тео казваше истината.

— Напротив.

— Бъркаш, Елза.

Тя често коментираше облеклото му, което за едно тринайсетгодишно момче беше доста отегчително. Тео обаче беше нащрек. Знаеше, че някой винаги го наблюдава и си води бележки. Ето защо често мислеше за Елза, докато подбираще дрехите си сутрин. Не успяваше да се отърве от този досаден навик.

За нейния собствен гардероб се носеха легенди. Елза беше ниска и много слаба — според майката на Тео „всичко ѝ отиваше“. Тя предпочиташе прилепнали дрехи в ярки цветове. Днес носеше черни кожени панталони и яркозелен пуловер. Късата ѝ посивяла коса беше лъскава и разрошена. Както обикновено очилата ѝ бяха в тон с облеклото. Елза не беше скучен човек. Наближаваше седемдесет, но определено не водеше еднообразен живот.

— Мама тук ли е? — попита Тео.

— Да, вратата е отворена.

Тя седна отново на стола, а Тео се отдалечи.

— Благодаря.

— Обади се един твой приятел.

— Кой?

— Санди. Каза, че ще се отбие по-късно.

— Добре.

Тео тръгна по коридора, спря пред първата врата и поздрави Дороти. Секретарката на господин Буун бе симпатична и почти толкова скучна, колкото шефа ѝ на втория етаж. Тео надникна в следващия кабинет и помахна на Винс, правния асистент, който работеше отдавна за госпожа Буун.

Марсела Буун говореше по телефона, когато Тео влезе и седна срещу нея. Бюрото от стъкло и хром изглеждаше много подредено и нямаше нищо общо с бюрото на господин Буун. Папките с делата, по които работеше в момента, се намираха на един рафт зад гърба ѝ. Всичко беше на мястото си, с изключение на обувките ѝ, които бяха хвърлени встрани. Бяха с висок ток — следователно майката на Тео бе ходила в съда. Днес тя носеше тъмночервена пола и сако. Госпожа Буун винаги изглеждаше безупречно, но полагаше допълнителни усилия, когато присъстваше на заседания. „Мъжете са толкова небрежни — повтаряше непрекъснато тя, — а жените са длъжни да се грижат за външния си вид. Не е честно.“

Обикновено Елза се съгласяваше.

В действителност госпожа Буун обичаше да харчи пари за скъпи дрехи. Господин Буун изобщо не се интересуваше от модните тенденции и обличаше каквото му падне. Той беше само с три години по-възрастен от съпругата си, но с далеч по-остарели разбирания.

Преди години лекарите бяха уверили госпожа Буун, че не може да има деца. Но на трийсет и осем тя бе получила радостната новина, че е бременна. Скоро след това се бе появил и Тео.

В момента адвокатката спореше с някакъв съдия по телефона. Най-накрая остави слушалката, смени тона и заяви с усмивка:

— Здравей, миличък. Как мина денят ти?

— Чудесно, мамо. А твоят?

— Както обикновено. Случи ли се нещо интересно в училище?

— Утре с класа ще гледаме началото на процеса. Ти ще дойдеш ли?

Госпожа Буун поклати глава.

— В десет часа имам изслушване пред съдия Санфорд. Твърде заета съм, за да присъствам на чужди дела, Тео.

— Татко каза, че е говорил със съдия Гантри. Двамата са се разбрали да ме държат настрана от процеса. Вярваш ли, че наистина ще го направят?

— Надявам се. Училището е по-важно.

— Там е скучно, мамо. Само един предмет е интересен. Останалото е загуба на време.

— Не мисля, че образованието е загуба на време.

— Бих научил повече в съдебната зала.

— Възможно е, но някой ден и без друго ще прекарваш достатъчно време в съда. Сега трябва да завършиш осми клас. Ясно ли е?

— Смятам да се запиша на курс по право в интернет. Открих страхотна уеб страница. Предлага доста интересни неща.

— Теодор, скъпи, не си готов да учиш право. Вече го обсъдихме. Нека напредваме с малки крачки. Първо изкарай осми клас, после ще те запишем в гимназията. Още си дете. Наслаждавай се на свободата.

Тео сви рамене и не отговори.

— А сега е време за домашните.

За миг Тео си спомни за госпожа Ебърли и семейните ѝ проблеми. Понечи да каже нещо, но реши да замълчи. Беше обещал да пази тайна.

Телефонът иззвъня и Елза прехвърли на майка му поредното важно обаждане.

— Извини ме, Теди. И, моля те, не забравяй да се усмихваш — не пропусна да му напомни госпожа Буун.

Тео взе раницата си и излезе. Прекоси стаята с ксерокса, която винаги беше разхвърляна, и мина през две складови помещения, отрупани с огромни кашони със стари документи.

Той беше единственият осмокласник в Стратънбърг със собствена адвокатска кантора. Кабинетът му се помещаваше в малка стаичка, пристроена към къщата преди десетилетия. В миналото фирмата я бе ползвала за съхраняване на ненужна юридическа литература. Бюрото беше всъщност сгъваема маса и далеч не изглеждаше толкова подредено, колкото това на майка му. В сравнение с баща си обаче, Тео беше доста по-организиран. Той седеше на стар въртящ се стол, който родителите му бяха изхвърлили след ремонта на библиотеката в своята кантора. На едната стена висеше голям плакат на „Гуинс“ с програма на мачовете за сезона. В дъното имаше врата, водеща към малка веранда. От нея се излизаше в задния двор, който беше покрит с чакъл и се ползваше за паркинг.

Тео извади тетрадките от раницата и се зае с домашните. Според едно строго правило, наложено от родителите му преди години, трябваше да е приключил с тях до вечеря. Тео страдаше от астма и не присъстваше на спортните занимания в училище. Затова си осигуряваше отлични оценки по всички предмети. Постепенно бе приел неохотно факта, че академичните успехи са добър заместител на пропуснатите мачове. Все пак му разрешаваха да играе голф и всяка неделя в девет сутринта двамата с баща му се отправяха към игрището.

Някой почука на задната врата.

Санди Коу учеше във випуска на Тео, но в друг клас. Двамата не се познаваха добре. Санди беше симпатичен, но доста мълчалив. Сега явно имаше нужда да поговори с някого и Тео го покани да влезе. Санди взе сгъваемия стол от ъгъла. Когато момчетата седнаха, вътре не остана много място.

— Може ли да обсъдим нещо насаме? — попита Санди. Изглеждаше смутен и разтревожен.

— Разбира се. Какво се е случило?

— Нуждая се от съвет. Не съм сигурен какво точно става, но искам да го споделя с някого.

Адвокатът Тео отвърна:

— Обещавам да пазя тайна.

— Добре. Преди няколко месеца уволниха баща ми от работа. Атмосферата въкъщи е доста напрегната.

Той спря и изчака Тео да каже нещо.

— Съжалявам.

— Снощи родителите ми водиха сериозен разговор в кухнята и аз чух всичко. Не биваше да подслушвам, но не можах да се сдържа. Знаеш ли какво означава „изземване при просрочие“?

— Да.

— Ще ми обясниш ли?

— Напоследък този термин се среща често. Означава, че човек, който притежава дадена къща, спира да изплаща вноските по ипотеката си. Затова банката решава да му отнеме къщата.

— Не разбирам.

— Нещата стоят по следния начин. — Тео взе един учебник и го сложи в средата на бюрото. — Да приемем, че това е къщата, която искаш да купиш. Струва сто хиляди долара, но ти нямаш толкова пари и си принуден да ги вземаш назаем от банката. — Той постави една тетрадка до учебника. — Ето я и нея.

— Ясно.

— Тя ти дава сто хиляди, а ти купуваш къщата от продавача. Съгласяваш се да изплащаш на банката по петстотин долара на месец в продължение на трийсет години.

— Трийсет години?

— Да. Обикновено договорът се сключва за такъв срок. Банката ти начислява допълнителна такса за заема. Нарича се лихва. Всеки месец си длъжен да изплащаш част от стоте хиляди плюс съответната лихва. Сделката е добра и за двете страни. Ти получаваш къщата, която желаеш, а банката печели от лихвата. Нещата вървят добре до момента, в който поради някаква причина спреш да правиш месечните вноски по ипотеката.

— Какво е ипотека?

— Която споменах току-що ли? Банката притежава къщата, докато не изплатиш целия заем. Ако се забавиш с вноските, тя има право да ти я отнеме. Може да те изгони и да прибере къщата. Ето какво става, когато не можеш да си плащаш ипотеката.

Тео стовари тетрадката върху учебника.

— Майка ми се разплака, като разбра, че трябва да се изнесем. Живеем в къщата, откакто съм се родил.

Тео включи лаптопа си.

— Ужасно е — каза той. — И напоследък се случва доста често.

Санди сведе глава. Изглеждаше отчаян.

— Как се казва баща ти?

— Томас. Томас Коу.

— А майка ти?

— Ивлин.

Тео затрака по клавиатурата.

— Какъв е точният ви адрес?

— Улица „Бенингтън“ номер осемстотин и четиринайсет.

Тео натисна още няколко клавиша, изчака за миг и възкликна:

— Боже!

— Какво става?

— Банката е „Секюрити Тръст“ на Мейн стрийт. Преди четиринайсет години родителите ти са взели назаем сто и двайсет хиляди долара за период от трийсет години. Не са плащали месечните вноски от четири месеца.

— От четири месеца?

— Да.

— И цялата информация се намира в интернет?

— Да, но не всеки е в състояние да я открие.

— Ти как успя?

— Съществуват различни възможности. Много адвокатски фирми плащат специална такса, за да получат достъп до определена информация. А и аз знам къде да търся.

Санди оклюма и поклати глава.

— Значи ще загубим къщата?

— Не съвсем.

— Но баща ми е безработен.

— Има начин да отложите процедурата по изземването. Можете да запазите къщата, докато баща ти отново започне работа.

Санди го погледна недоумяващо.

— Чувал ли си понятието „фалит“? — попита го Тео.

— Да, но не знам какво означава.

— Това е единственият ви шанс. Родителите ти са принудени да подадат молба за обявяване на фалит. За тази цел трябва да се свържат с адвокат, който ще внесе документи в съда от тяхно име.

— Колко ще ни струва?

— Не се притеснявай за това сега. Важното е да се обърнете към адвокат.

— Не можеш ли ти да го направиш?

— Съжалявам. Моите родители не се занимават с фалити. Но през две къщи оттук работи Стив Мозинго. Страшно е добър. Мама и татко изпращат повечето клиенти при него. Наистина го харесват.

Санди си записа името.

— Мислиш ли, че ще успеем да задържим къщата?

— Да, но трябва да му се обадите възможно най-бързо.

— Благодаря ти, Тео. Не знам какво да кажа.

— Няма проблем. Радвам се, че ти помогнах.

Санди хукна към вратата, сякаш нямаше търпение да събщи вкъщи добрите новини. Тео го наблюдаваше как се качва на колелото и изчезва през задния двор.

Още един доволен клиент.

4

Към пет без петнайсет следобед госпожа Буун влезе в кантората на Тео. В едната си ръка носеше папка, а в другата — някакъв документ.

— Тео — каза тя. Очилата за четене бяха спуснати до средата на носа ѝ. — Ще ги занесеш ли в Семейния съд? Добре ще е да бъдат вписани в деловодството преди пет часа.

— Разбира се, мамо.

Тео скочи от мястото си и посегна към раницата. Винаги се надяваше някой от фирмата да го изпрати в съда.

— Написа ли си домашните?

— Да, нямах много.

— Чудесно. Днес е понеделник. Нали ще се отбиеш при Айк? Знаеш колко се радва.

Всеки понеделник без изключение майката на Тео му напомняше две неща: първо, Тео трябваше да прекара поне половин час с Айк и, второ, цялото семейство се събираше на вечеря в италианския ресторант „Робилио“. Последното определено му се струваше по-приятно от посещението при Айк.

— Слушам, госпожо — отвърна Тео и сложи документите в раницата. — Ще се видим в ресторанта.

— Да, скъпи. В седем.

— До скоро — каза той и отвори задната врата.

Вечерята винаги започваше в седем. Когато оставаха вкъщи, което се случваше рядко, защото госпожа Буун не обичаше да готви, те неизменно спазваха този час. Същото важеше и за случаите, в които се хранеха навън или бяха на почивка. Когато ходеха на гости, не им беше удобно те да определят часа за вечеря, но повечето им приятели ги познаваха добре и се съобразяваха с техните навици. Понякога Тео нощуваше при свои съученици или отиваше на лагер. Тогава се наслаждаваше на свободата да яде по всяко време.

Пет минути по-късно той остави колелото си на стойката пред съда и заключи веригата. Семейният съд се намираше на втория етаж, точно до този по завещанията. В края на коридора беше залата, където се разглеждаха наказателните дела. Многобройните съдилища бяха специализирани в различни области — пътнотранспортни произшествия, имотни спорове, дребни нарушения, наркотици, произшествия с животни, граждански дела и фалити. Вероятно съществуваха още няколко, които Тео не беше виждал до момента.

— Здравей, Тео — каза секретарката Джени и премести очи от монитора пред себе си. Седеше зад дългото си бюро в Семейния съд.

— Здравей — отвърна той.

Джени изглеждаше ослепително и Тео беше влюбен в нея. Ако можеше, щеше веднага да ѝ предложи да се оженят. Но ситуацията се усложняваше от разликата във възрастта им и от факта, че Джени вече си имаше мъж. А и чакаше дете. Тео се смущаваше от това обстоятелство, но не го бе споделил с никого. Повечето съдебни секретарки като че ли забременяваха поне веднъж годишно.

— Майка ми изпраща тези документи — каза Тео и ги подаде на Джени.

Тя ги разлисти и възкликна:

— Боже, още разводи!

Тео я наблюдаваше безмълвно.

— Ще присъстваш ли на процеса утре? — поинтересува се накрая той.

— Може да се отбия за малко, ако успея да се измъкна от работа. А ти?

— Да. Нямам търпение.

— Ще бъде интересно, нали?

Тео се приведе към нея и попита:

— Смяташ ли, че е виновен?

Джени се приближи още повече и се огледа, сякаш бе на път да му разкрие важна тайна.

— Разбира се. А ти как мислиш?

— По презумпция е невинен.

— Прекарваш твърде много време в кантората, Тео. Попитах те за личното ти мнение. Обещавам, че ще си остане между нас.

— Според мен го е направил.

— Е, времето ще покаже, нали?

Джени се усмихна и отново се залови с работата си.

— Да — отговори Тео. — До скоро.

Залата в края на коридора беше заключена. Съдебният пристав Госет стоеше до вратата. Не носеше оръжие. Беше облечен в тясна избеляла униформа. Тео познаваше служителите в съда и Госет изглеждаше най-сърдит от всички. Както господин Буун веднъж бе казал, съдебните пристави бяха възрастни и лениви полицаи, които приближаваха края на своята кариера. Даваха им нова титла и ги зачисляваха към съда, където обстановката бе далеч по-скучна и по-безопасна от тази на улицата.

— Здравей, Тео — заяви троснато господин Госет.

— Здравейте, господин Госет.

— Какво те води насам?

— Подадох едни документи от името на майка ми.

— И нищо повече?

— Да, сър.

— Сигурен ли си, че не се навърташ наоколо, за да провериш как върви подготовката за големия процес утре?

— Е, и това го има.

— Така и предположих. Днес беше доста оживено. Току-що си тръгна екип от телевизията. Ще бъде много интересно.

— На работа ли сте утре?

— Разбира се — отвърна господин Госет и изпъчи гърди, сякаш процесът не можеше да започне без него. — Ще има сериозна охрана.

— Защо? — попита Тео, въпреки че се досещаше за отговора.

Пристав Госет смяташе, че познава законите изключително добре. Въобразяваше си, че е натрупал солидни юридически познания, просто защото постоянно присъстваше на заседания и изслушвания. (Всъщност често ги проспиваше.) Подобно на много други хора, които се мислят за по-умни, отколкото са в действителност, господин Госет обожаваше да просвещава неинформираните.

Той погледна часовника си, все едно имаше натоварен график.

— Става дума за голям процес за убийство — заяви важно той.

Стига бе, захили се наум Тео.

— А такива дела привличат вниманието на хора, които застрашават сигурността — продължи съдебният пристав.

— Като например?

— Нека ти обясня, Тео. Във всяко подобно дело има жертва. Нейните приятели и роднини не са щастливи от факта, че някой е убил техен близък. Схващаш ли?

— Да.

— Да не забравяме и подсъдимия Дъфи. Той настоява, че е невинен. Повечето подсъдими го твърдят, но нека приемем, че не лъже. В такъв случай истинският убиец още е на свобода и може да се появи в залата.

Пристав Госет се огледа подозрително, като че ли действителният извършител се намираще наблизо.

Тео искаше да попита: Защо истинският убиец би застрашил сигурността, ако дойде в съда? Какво ще направи? Ще убие някой друг ли? В съдебната зала пред безброй очевидци?

Вместо това заяви:

— Разбирам. Трябва да бъдете изключително внимателни.

— Нещата са под контрол.

— Ще се видим утре.

— Ще присъстваш ли?

— Да.

Пристав Госет поклати глава.

— Съмнявам се, Тео. Залата ще е препълнена. Едва ли ще има къде да седнеш.

— О, вече разговарях със съдия Гантри сутринта. Той ми обеща страхотни места — отвърна Тео и се отдалечи.

Пристав Госет не можа да измисли подходящ отговор.

* * *

Чичо Айк беше по-големият брат на Уудс Буун. Преди Тео да се роди, Айк основал фирмата „Буун и Буун“ заедно с родителите му. Занимавал се с данъчно право — специалност, практикувана от малко адвокати в града. Според оскъдната информация, с която разполагаше Тео, тримата партньори се наслаждавали на приятна и ползотворна съвместна работа, докато един ден Айк не допуснал сериозна грешка. Толкова сериозна, че загубил правото да упражнява адвокатската

професия и бил осъден на няколко години затвор. Тео често подпитваше родителите си за случилото се, но те не желаеха да разкриват подробности. Просто запазваха мълчание или обещаваха, че ще му разкажат всичко, щом порасне. Господин Буун бе загатнал единствено, че става дума за „по-безобидно провинение“. Когато Тео се поинтересува какво има предвид, той му обясни, че Айк не е извършил престъпление, свързано с наркотици или физическо насилие.

Айк все още се занимаваше с данъчни въпроси, но работата му бе намаляла значително. Не беше нито адвокат, нито счетоводител, но трябваше да се издържа по някакъв начин и затова изготвяше данъчните декларации на различни хора и малки фирми. Офисът му се намирал на втория етаж в стара сграда в центъра. Едно гръцко семейство притежаваше малък ресторант отдолу. Айк се грижеше за данъците им, а те му плащаха с безплатен обяд пет дни в седмицата.

Съпругата му бе поискала развод, докато той излежаваше присъдата си. Айк беше самотен и спривав. Ето защо Тео не се радваше особено на факта, че трябва да го посещава всеки понеделник следобед. Айк обаче беше част от семейството. Родителите на Тео смятаха, че това има голямо значение, макар рядко да се виждаха с него.

— Здравей, Тео — извика Айк, когато племенникът му отвори вратата и влезе в големия разхвърлян кабинет.

— Здравей, Айк.

Въпреки че беше по-възрастен от бащата на Тео, чичо му държеше да му викат Айк. Подобно на Елза, искаше да остане винаги млад. Носеше изтъркани дънки, сандали и тениска с реклама на някаква бира. На лявата му китка се виждаха гривни с мъниста. Косата му, разрошена и побеляла, беше вързана на опашка.

Айк седеше зад широкото бюро, отрупано с папки. Музиката на „Грейтфул Дед“ долиташе от стереоуредбата. На стените висяха евтини модерни картини.

Според госпожа Буун Айк бе изглеждал като типичния данъчен адвокат — със строг тъмен костюм и вратовръзка — преди да си навлече неприятностите. Сега приличаше на застаряващо хипи и отричаше всичко. Истински бунтар.

— Как е любимият ми племенник? — попита той, след като Тео седна срещу него.

— Страхотно — отвърна Тео. Айк нямаше друг племенник. — Как мина денят ти?

Айк посочи хаоса на бюрото.

— Както обикновено. Решавам паричните проблеми на хора без пари. Как вървят нещата в „Буун и Буун“?

— Всичко е постарому.

Въпреки че работеше на няколко преки от родителите на Тео, Айк рядко се виждаше с тях. Отношенията им бяха останали добри, но миналото още не бе забравено.

— Как е училището?

— Добре.

— Още ли си отличник?

— Да. Но май ще ми пишат петица по химия.

— Очаквам от теб само шестици.

Не си единственият, помисли си Тео. Не беше сигурен защо Айк обсъжда оценките му, но предполагаше, че всеки чичо го прави. Родителите на Тео твърдяха, че Айк е много умен и е завършил колеж само за три години.

— Майка ти добре ли е?

— Да, постоянно работи.

Айк никога не питаше за господин Буун.

— Предполагам, че се вълнуваш за утрешния процес.

— Да. Учителят по „Държава и право“ ще ни води в съда. Ще прекараме там целия ден. Ти ще ходиш ли? — поинтересува се Тео, макар да знаеше отговора.

Айк изсумтя с отвращение.

— Не. Никога не влизам доброволно в съдебна зала. А и съм доста зает.

Типичен представител на семейство Буун.

— Нямам търпение да започне — каза Тео.

— Все още ли мислиш за адвокатска кариера?

— Лошо ли е?

— Не, ни най-малко. — Двамата водеха същия спор всяка седмица. Айк настояваше Тео да избере някаква творческа професия — архитект или художник. — Повечето деца мечтаят да бъдат полицаи, пожарникари, спортисти или актьори. Не познавам друго хлапе, което толкова да иска да стане адвокат.

— Всеки трябва да се занимава с нещо.

— Така е. Клифърд Нанс, защитникът на подсъдимия Пийт Дъфи, е изключителен. Виждал ли си го някога в действие?

— Не и в голям процес. Наблюдавал съм го как представя различни иски пред съдията, но не и по време на наказателно дело.

— Преди познавах добре Клифърд. Оттогава минаха много години. Обзалагам се, че ще спечели.

— Смяташ ли?

— Да. Доколкото разбрах, обвинението не разполага с доказателства.

Въпреки че беше доста саможив, Айк винаги знаеше последните слухове в съда. Бащата на Тео предполагаше, че си набавя тази информация, докато играе покер с група пенсионирани адвокати.

— Наистина няма доказателства, че Пийт Дъфи е убил съпругата си — заяви Айк. — Прокурорът може да установи наличие на мотив и да подхвърли някои предположения, но нищо повече.

— Какъв е мотивът? — попита Тео, макар че имаше готов отговор. Искаше да провери доколко Айк е запознат със случая и каква част от информацията е готов да сподели.

— Пари. Един милион долара. Преди две години Пийт Дъфи направил застраховка живот на жена си. След смъртта ѝ той трябвало да получи един милион. Бизнесът му не вървял добре напоследък. Нуждаел се от пари. Говори се, че е решил да вземе нещата в свои ръце. В буквалния смисъл на думата.

— И госпожа Дъфи е била удушена?

Тео беше чел всички статии за убийството и знаеше причината за смъртта.

— Така твърдят. Починала е от задушаване. Прокурорът ще заяви, че подсъдимият Дъфи я е убил, след което е обърнал къщата наопаки и е взел всичките ѝ бижута. Искал е да създаде впечатлението, че жертвата е нападната от крадци.

— А какво ще докаже господин Нанс?

— Не е необходимо да доказва нищо. Просто ще изтъкне липсата на доказателства, че господин Дъфи е бил на местопрестъплението. Доколкото знам, няма очевидци, които да са го видели там. Прокурорът е изправен пред много тежък случай.

— Смяташ ли, че е виновен?

Айк разкърши пръсти и сложи ръце на тила си. Замисли се за миг и отвърна:

— Вероятно. Обзалагам се, че Дъфи е подготвил убийството изключително внимателно. После всичко се е развило по план. Понякога онези хора вършат странни неща.

„Онези хора“ живееха в „Уейвърли Крийк“ — богаташки квартал, построен в близост до голф клуба и защитен от висока ограда. Те населяваха отскоро града, за разлика от по-старите обитатели, смятащи се за истинските жители на Стратънбърг. „Те живеят в «Крийк»“ беше често използван израз. Обикновено се отнасяше за хора, които не допринасят с нищо за другите и се интересуват предимно от пари. Тео не разбираше защо се прави подобно разграничение. Част от неговите приятели живееха в „Уейвърли Крийк“. Родителите му също имаха клиенти оттам. Кварталът се намираше само на три километра източно от града, но сякаш беше на друга планета.

Госпожа Буун често повтаряше, че жителите на малките градове прекарват твърде много време в обсъждане на другите. Още като дете Тео бе научен да не слага етикети на хората.

Постепенно разговорът премина към теми като бейзбол и, разбира се, „Янкис“. Айк беше техен ревностен фен и обичаше да подхвърля статистика за любимите си играчи. Макар да беше още април, той вече прогнозираше, че отборът ще спечели Световните серии. Тео се опита да възрази, но като верен почитател на „Туинс“ не разполагаше с достатъчно добри аргументи.

След половин час той си тръгна с обещанието, че ще дойде пак следващата седмица.

— И не забравяй да оправиш оценката си по химия — каза строго Айк.

5

Съдия Хенри Гантри оправи десния ръкав на черната си тога и влезе в залата през масивната дъбова врата. Съдебният пристав извика:
— Станете!

Зрителите, съдебните заседатели, юристите и останалите участници в процеса се надигнаха едновременно от местата си. Докато Хенри Гантри седнаше на стола си, който наподобяваше трон, приставът изрече стандартните встъпителни думи:

— Дами и господа, обявявам заседанието на Десети окръжен наказателен съд за открито. Съдия по настоящото дело ще бъде почитаемият Хенри Гантри. Заинтересованите страни да представят своите становища. И нека Бог да благослови този съд.

— Моля, седнете — обяви съдия Гантри в микрофона пред себе си.

Присъстващите заеха местата си със същата бързина, с която се бяха изправили. Дървените столове и маси заскърцаха. Настъпи кратко суетене и повече от двеста души сякаш въздъхнаха едновременно. После се възцари пълна тишина.

Съдия Гантри се огледа набързо. Както очакваше, залата беше препълнена.

— Забелязвам, че има голям интерес към днешното дело — заяви той. — Благодаря ви, че дойдохте.

Съдията вдигна поглед към балкона, забеляза Тео Буун и се усмихна на съучениците му, които бяха насядали плътно един до друг и наблюдаваха внимателно случващото се.

— Ще разгледаме делото „Щатът срещу Питър Дъфи“. Обвинението готово ли е да започне?

Прокурорът Джак Хоугън се изправи и каза:

— Да, Ваша Чест. Готови сме.

— А защитата?

Клифърд Нанс стана от мястото си и мрачно заяви:

— Да, Ваша Чест.

Съдия Гантри се обърна надясно към съдебните заседатели:

— Дами и господа, вие бяхте избрани миналата седмица в тази зала. Преди да си тръгнете, получихте специални инструкции да не обсъждате делото с други хора. Бяхте предупредени, че ако някой се опита да ви заговори във връзка с процеса, трябва незабавно да ме уведомите. Ето защо ви питам дали това се е случило.

Заседателите поклатаха глави.

— Добре. Вече се запознахме с процедурните искания на двете страни и можем да започнем. На този етап обвинението и защитата ще получат възможността да се обърнат директно към вас и да произнесат встъпителните си речи. Те няма да представят доказателства, а обобщение на своите версии за случилото се. Тъй като трябва да докаже наличието на вина, прокурорът ще започне пръв. Господин Хоугън, готов ли сте?

— Да, сър.

— Имате думата.

След безсънната нощ на Тео не му се закусваше. Знаеше много истории за спортисти, които са толкова притеснени преди голям мач, че не са в състояние да се хранят или да спят. Стомасите им се свиват на топка заради страха и напрежението. Тео се чувстваше по подобен начин. Атмосферата в съдебната зала беше нажежена. Макар че присъстваше само като зрител, той все пак се притесняваше. Процесът беше неговият голям мач.

В качеството си на окръжен прокурор Джак Хоугън се занимаваше с най-важните дела в Стратънбърг. Беше висок, слаб и плешив. Винаги носеше черен костюм, заради което хората често го подиграваха. Чудеха се дали притежава само един, или няколко еднакви. Той се усмихваше рядко, но започна встъпителната си реч с едно дружелюбно „добро утро“. После представи себе си и двамата си помощници. Определено умееше да разчупва леда.

Прокурорът бързо премина по същество. Запозна съдебните заседатели с жертвата Майра Дъфи, като им показа нейна цветна снимка.

— Умряла е само на четирийсет и шест години — каза мрачно той. — Майка е на двама синове, Уил и Кларк. И двамата са студенти. Ще ги помоля да се изправят.

Господин Хоугън посочи към местата зад масата на обвинението. Младешите се изправиха и погледнаха смутено заседателите.

Тео знаеше от вестниците, че баща им, първият съпруг на жертвата, е загинал в самолетна катастрофа, когато са били съвсем малки. Пийт Дъфи беше вторият съпруг на Майра. Той също имаше друг брак зад гърба си.

Хората твърдяха, че жителите на „Уейвърли Крик“ често се женят повече от веднъж.

Прокурорът описа престъплението. Майра Дъфи била открита в дневната на огромния модерен дом, където живеела с Пийт Дъфи. Новата къща, построена преди по-малко от три години, се намираще в гориста местност зад голф игрището. Заради дърветата тя едва се забелязваше от улицата, но същото важеше и за останалите къщи в „Уейвърли Крик“. Хората там ценяха уединението.

Когато открили тялото ѝ, входната врата била леко открената, а алармената система — изключена. Липсвали бижутата на госпожа Дъфи, няколко старинни часовника на съпруга ѝ и три пистолета от шкафа до телевизора в дневната. Стойността на откраднатите вещи възлизаше на трийсет хиляди долара.

Причината за смъртта беше задушаване. След като получи разрешение от съдия Гантри, Джек Хоугън се приближи до мултимедийния проектор, натисна един клавиш и на екрана срещу съдебните заседатели се появи увеличена цветна снимка. На нея се виждаше как Майра Дъфи лежи на килима, облечена в скъпи дрехи. Липсваха видими следи от насилие. Обувките с висок ток все още бяха на краката ѝ. Прокурорът обясни, че в четвъртък, деня на убийството, тя имала среща за обяд със сестра си. Очевидно се приготвяла да излезе от къщи, когато я нападнали и убили. Извършителят обиколил стаите, взел изброените вещи и си тръгнал. Сестрата на госпожа Дъфи започнала да звъни на мобилния ѝ телефон и след като два часа не получила отговор, се разтревожила и отишла в „Уейвърли Крик“. Там открила тялото. На местопрестъплението всичко изглеждало спокойно. Жертвата сякаш била припаднала. Отначало сестра ѝ и полицаите предположили, че е починала от инфаркт или мозъчен удар. Но вземайки предвид нейната възраст, добро общо състояние и здравословен начин на живот, те заподозрели нещо по-страшно.

Аутопсията разкрила истинската причина за смъртта. Убиецът на Майра Дъфи я бе сграбчил отзад и бе притиснал силно сънната ѝ артерия.

Прокурорът Хоугън сложи ръка върху дясната страна на врата си.

— Десет секунди натиск на подходящото място са достатъчни, за да изгубиш съзнание — заяви прокурорът. Присъстващите в залата се зачудиха дали самият той няма да колабира всеки момент, но това не се случи. Обвинителят продължи: — Когато госпожа Дъфи припаднала, нападателят продължил да притиска все по-силно артерията. Шейсет секунди по-късно тя издъхнала. Не са открити никакви следи от борба — счупени нокти, драскотини и други. Защо ли? Защото госпожа Дъфи е познавала убиеца.

Джак Хоугън се обърна внезапно, за да засили драматизма, и се втренчи в подсъдимия, който седеше между Клифърд Нанс и другия адвокат на защитата.

— Познавала го е, тъй като е била омъжена за него.

Последва дълга мъчителна пауза. Всички погледи бяха приковани в Пийт Дъфи. Тео го виждаше само в гръб и отчаяно искаше да зърне лицето му.

Прокурорът добави:

— Извършителят е успял да се приближи до жертвата, защото тя му е имала доверие.

Джак Хоугън застана до проектора, показва още снимки и обрисова цялата сцена на престъплението — вътрешността на къщата, предната и задната врата, разстоянието до голф игрището. Използва снимка, направена на главния вход на „Уейвърли Крийк“, където имаше висока порта, охранителен пост и камери за видеонаблюдение. Обясни, че е малко вероятно външно лице, дори и много изобретателно, да проникне вътре при подобни мерки за сигурност. Разбира се, последното не представляваше проблем, ако извършителят всъщност живееше в „Уейвърли Крийк“.

Съседите не били видели чужда кола пред дома на семейство Дъфи. Никой не бил забелязал непознат човек да минава по улицата или да излиза от къщата. Не се било случило нищо необичайно. През последните шест години в „Уейвърли Крийк“ били регистрирани само два обира. В тихия квартал почти нямало престъпност.

В деня на убийството Пийт Дъфи играел голф както всеки четвъртък. Според компютъра в магазина на клуба започнал точно в 11:10 ч. сутринта. Дошъл сам, което се случвало често, и използвал собствена електрическа количка. Казал на отговорника, че смята да изиграе осемнайсет дупки на северното и южното трасе — двете най-популярни в клуба. Домът на семейство Дъфи се намирал до шестия феървей на трасето „Крийк“ — по-малък терен, предпочитан от дамите.

Според думите на прокурора Пийт Дъфи беше сериозен играч, който се придържа стриктно към резултата и никога не лъже. Обикновено изигравал осемнайсет дупки за около три часа. Въпросният ден бил облачен, хладен и ветровит. В такова време повечето хора си оставали вкъщи. С изключение на четирима играчи, които започнали своята игра в 10:20 ч. В 11:10 ч. на терена нямало никого. Още четирима се появили към 13:40 ч.

Сестрата на госпожа Дъфи се обадила на бърза помощ веднага щом открила трупа. Разговорът бил записан в 14:14 ч. Според аутопсията жертвата починала към 11:45 ч.

С помощта на своя асистент прокурорът Хоугън представи увеличена карта на „Уейвърли Крийк“. Посочи трите трасета на голф игрището, магазина, алеите, тенискортовете и други важни подробности, след което показа на съдебните заседатели дома на семейство Дъфи. Според данните на обвинението в момента на убийството Пийт Дъфи се намирал на четвъртата или петата площадка на северното трасе. Разстоянието от тази част на игрището до къщата можеше да се вземе за около осем минути, ако човек се придвижваше с количка за голф като тази на Дъфи.

Питър Дъфи погледна картата и бавно поклати глава, сякаш господин Хоугън говореше пълни глупости. Подсъдимият беше на четирийсет и девет, с мургаво навъсено лице и гъста посивяла коса. Носеше очила с рогови рамки и кафяв костюм, поради което лесно можеше да бъде сбъркан с някой адвокат.

Според прокурора Пийт Дъфи знаел, че съпругата му ще си бъде вкъщи по това време. Имал ключ от собствения си дом, разполагал с електрическа количка минути преди убийството и играел голф на празно игрище. Почти не съществувал шанс някой да го забележи.

— Подготвил е всичко много внимателно — повтори многократно господин Хоугън.

Самият факт, че опитният прокурор беше убеден във вината на господин Дъфи, придаваше правдоподобност на твърденията му. Ако повтаряш нещо достатъчно често, хората започват да ти вярват. Господин Маунт обичаше да казва, че презумпцията за невинност звучи смешно в наши дни. Подсъдимите често биват приемани като извършители на престъплението. На Тео също му беше трудно да допусне, че господин Дъфи е невинен, особено в този момент.

— Защо господин Дъфи е убил съпругата си? — попита Джак Хоугън съдебните заседатели. Изглежда, имаше готов отговор. — Заради пари, дами и господата. — С подчертан драматизъм той взе един документ от масата и обяви: — Това е застраховка живот на стойност един милион долара, направена от Питър Дъфи преди две години. Полицата е издадена на името на Майра Дъфи, неговата покойна съпруга.

В залата настъпи пълна тишина. Вината на подсъдимия нарастваше с всяка минута.

Господин Хоугън разлисти полицата, запозна заседателите със съдържанието ѝ и постепенно смекчи тона. Когато най-накрая приключи, остави документа на масата и заговори за финансовите проблеми на господин Дъфи. Подсъдимият се занимавал с продажба на недвижими имоти. В началото печелел добре, но изведнъж загубил всичко и банките започнали да го притискат. Господин Хоугън обеща да докаже на заседателите, че Питър Дъфи е бил изправен пред фалит.

Подсъдимият се нуждаел от пари и затова направил застраховката.

Прокурорът продължи с мотива на престъплението. Бракът на господин и госпожа Дъфи не вървял добре. Те имали много проблеми и няколко пъти се разделяли. И двамата се свързали с бракоразводни адвокати, но не подали молба за развод.

За да обобщи казаното до момента, господин Хоугън се приближи до съдебните заседатели и се взря в тях със сериозно изражение.

— Става дума за хладнокръвно убийство, дами и господата. Старателно подготвено и внимателно извършено, без каквито и да е следи. Няма очевидци или доказателства. Открито е само тялото на

красива млада жена, удушена по жесток начин. — Господин Хоугън затвори очи, почеса се по главата и добави: — О, за малко да забравя нещо. Пропуснах да ви кажа, че преди две години, когато купил застрахователната полица, господин Дъфи започнал да играе голф сам. Дотогава винаги имал компания. Ще повикаме някои от старите му приятели, които ще го потвърдят. Това не е ли съвпадение? Планирал убийството цели две години. Организирал игрите си на голф в зависимост от графика на съпругата си и чакал ветровития ден, в който клубът ще бъде празен. Издебнал подходящия момент, за да се втурне към дома си, да паркира голф количката до басейна и да влезе през задната врата с думите: „Скъпа, прибрах се!“, след което да я нападне изненадващо в гръб. Минута по-късно тя издъхнала. Господин Дъфи е подготвял убийството толкова дълго, че е знаел съвсем точно по какъв начин да действа. Взел е бижутата, скъпите часовници и оръжията, за да създаде впечатлението, че съпругата му е станала жертва на обир. Секунди по-късно излязъл през вратата, качил се на количката за голф и се върнал на петата площадка от северното трасе. Там извадил железен стик номер четири и спокойно приключил поредната си успешна игра.

Господин Хоугън замлъкна. В залата настана тишина. Той взе своя бележник и се върна на мястото си. Беше минал час и половина. Съдия Гантри удари с чукчето и обяви:

— Ще направим десетминутна почивка.

Господин Маунт събра класа в края на тесния коридор на втория етаж. Момчетата обсъдиха въодушевено драматичната сцена, на която току-що бяха присъствали.

— Много по-интересно е от телевизията — каза някой.

— Добре — заяви господин Маунт. — Досега чухте само едната страна по делото. Колко от вас смятат подсъдимия за виновен?

Поне десетина ученици вдигнаха ръце. Тео също искаше да се включи, но знаеше, че още е рано за такива предположения.

— А презумпцията за невинност? — попита господин Маунт.

— Направил го е — заяви барабанистът Дарън.

Няколко други момчета изразиха съгласието си.

— Виновен е — добави плувецът Брайън.

— Няма начин да се измъкне.

— Подготвил го е старателно.

— Той е убиецът.

— Добре, добре — прекъсна ги господин Маунт. — Ще говорим пак през обедната почивка, след като чуete речта и на другата страна.

Другата страна започна с гръм и трясък. Клифърд Нанс изчака залата да утихне и се приближи до ложата на съдебните заседатели. Беше на шейсет години, с посивяла около слепоочията коса, едри ръце и масивен гръден кош. Държеше се така наперено, сякаш никога не бе губил битка — нито в съда, нито извън него.

— Никакви доказателства! — извика адвокатът с плътен дрезгав глас, който отекна в залата. — Никакви доказателства! — повтори той, все едно не го бяха чули първия път.

Тео потрепна.

— Нищо! Няма очевидци или улики на местопрестъплението. Чухме само трогателната история на господин Хоугън, лишена от каквито и да е доказателства. Той просто ни запозна със своята версия на това, което *може би* се е случило. Може би Пийт Дъфи е искал да убие жена си. Може би го е подготвил старателно. Може би е препускал през празното голф игрище. Може би е отишъл вкъщи точно навреме, за да извърши едно от най-чистите убийства в историята. После може би е откраднал няколко вещи, оставил е входната врата отворена и се е върнал, за да продължи играта си. Може би фактите са такива.

Клифърд Нанс закричи бавно пред заседателите. Стъпките му следваха ритъма на думите.

— Дами и господа, господин Хоугън спекулира с предположения. Може би нещата са се случили така, може би иначе. Той очаква да му повярвате, защото няма доказателства. Не разполага с абсолютно нищо. Сигурно е само, че човекът е играел голф, когато съпругата му е била убита в прекрасния им дом на километър и половина от мястото, където е бил той.

Адвокатът спря, приближи се до заседателите и прикова очи в един възрастен мъж на предния ред. Погледна го така, сякаш се канеше да го потупа по коляното. После сниши глас:

— Не обвинявам господин Хоугън за това, че подхвърля предположения. Наистина не му остава друг избор, след като не може

да се опре на никакви доказателства. Той разчита само на богатото си въображение.

Клифърд Нанс се обърна надясно и се втренчи в една жена на средна възраст.

— Конституцията, законите и процедурните правила се основават на идеята за справедливост. И знаете ли какво? Там не се допускат предположения. Законите са съвсем ясни. Съдия Гантри ще ви ги обясни по-късно. Моля, изслушайте го внимателно. Няма да чуете нито веднъж думата „може би“. Ще чуете единствено добре познатото старо американско правило. То гласи, че когато някой е обвинен в извършване на престъпление, щатът е длъжен да използва всички свои ресурси — разследващи полицаи, експерти, прокурори и анализатори — за да докаже вината на подсъдимия извън всякакво основателно съмнение.

Адвокатът се обърна наляво и се вторачи в шестимата заседатели на втория ред. Погледът му беше пряк и решителен. Говореше, без да поглежда бележките си. Думите му звучаха гладко и убедително, сякаш ги бе повтарял хиляди пъти, без да загуби въодушевлението си.

— Извън всякакво основателно съмнение. Обвинението е изправено пред тежка задача, която не може да изпълни.

Адвокатът спря за миг и присъстващите притаиха дъх. Той отиде до масата и взе жълтия си бележник, но не го погледна. Беше актьор на голяма сцена и знаеше репликите си наизуст. Изкашля се и продължи на висок глас:

— Според закона Пийт Дъфи не е длъжен да дава показания или да призовава свидетели в своя защита. Подсъдимият не трябва да доказва каквото и да било. Вероятно се питате защо. Нещата са съвсем прости. Той е защитен от най-ценната гаранция в съдебната ни система. Нарича се презумпция за невинност. — Клифърд Нанс се обърна и посочи клиента си. — Пийт Дъфи седи тук като невинен човек. Подобно на мен и всички вас.

Адвокатът закричи бавно, без да откъсва очи от заседателите.

— Но Пийт Дъфи все пак ще даде показания. Няма търпение да го направи. А когато заеме свидетелското място, ще се закълне да говори истината. Истината, дами и господа, се различава доста от историята, която прокурор Хоугън току-що си измисли. Пийт Дъфи действително е отишъл в голф клуба във фаталния ден. Бил е без

компания, защото предпочита да играе сам. Данните от компютъра ще докажат, че е пристигнал в единайсет и десет и се е отправил към първата площадка с количката си за голф, която държи в гаража, подобно на повечето съседи. Бил е сам на игрището, докато жена му се подготвяла да излезе от къщи, за да се срещне със сестра си в града. Тогава непознат крадец, който все още е на свобода и едва ли ще бъде заловен, ако продължаваме в същия дух, влязъл тихо в къщата. Предположил, че вътре няма никого. Алармата била деактивирана, а предната и задната врата били отключени, което е често срещано в този квартал. Крадецът се натъкнал на Майра Дъфи, нападнал я с голи ръце, тъй като не носел оръжие, и се превърнал в нещо друго. В убиец, дами и господи.

Клифърд Нанс замълча и отиде до масата на защитата, където отпи глътка вода. Всички очи бяха приковани в него.

— И още е на свобода! — извика внезапно адвокатът. — Или е тук, сред нас — добави той и разпери ръце, за да обхване цялата зала. — Тъй като си играем на предположения, бихме могли да кажем, че убиецът е в залата и наблюдава процеса. Защо не? Господин Хоугън и неговите помощници и бездруго не представляват заплаха за него.

Тео забеляза как няколко заседатели поглеждат към зрителите.

Господин Нанс възвърна спокойния си тон и премина към застрахователната полица. Заяви, че Пийт Дъфи наистина е направил застраховка живот на жена си, която му гарантира един милион долара след смъртта ѝ. Но освен това съществуваше и друга застрахователна полица — на негово име. В нея Майра Дъфи фигурираше като получател на парите. Двамата просто се бяха подсигурили с двойни застрахователни полици, подобно на повечето семейства. Адвокатът обеща да докаже пред заседателите, че бизнесът на клиента му далеч не е вървял толкова зле, колкото бе описал прокурорът. Той призна, че господин и госпожа Дъфи се борили да спасят брака си и се разделяли повече от веднъж, без да подават молба за развод. Всъщност те били твърдо решени да изгладят отношенията си.

Господин Маунт седеше на втория ред на балкона, зад своите ученици. Беше избрал внимателно мястото си, за да може да наблюдава момчетата. Те бяха погълнати от встъпителните речи. Както се очакваше, Тео изглеждаше най-заинтригуван от всички. Приятелите

му вероятно биха предпочели да присъстват на баскетболен мач, но Тео Буун се намираше точно там, където искаше да бъде.

След като адвокатът на защитата приключи с изложението си, съдия Гантри обяви обедна почивка.

6

Момчетата и господин Маунт пресякоха Мейн стрийт и се насочиха на изток към реката. Учителят вървеше на няколко метра зад децата и се забавляваше, докато слушаше оживените им спорове. Те използваша думи и изрази, които току-що бяха чули в съдебната зала.

— Оттук — упъти ги той.

Групата сви в една тясна пряка и влезе в „Папис Дели“ — закусвалня, известна с вкусните си сандвичи с пушена шунка и лучени кръгчета. Часът беше дванайсет без десет и все още нямаше много хора. Те поръчаха набързо, след което заеха места около дългата маса до прозореца.

— Кой ви хареса повече? Прокурорът или адвокатът? — поинтересува се господин Маунт.

Поне десет момчета отговориха едновременно. Мненията се разделяха поравно между Джак Хоугън и Клифърд Нанс. Господин Маунт ги попита на кого от двамата биха се доверили и кой според тях е направил по-добро впечатление на заседателите.

Скоро им сервираха храната и разговорът замря.

— Нека гласуваме — предложи господин Маунт. — Всеки трябва да участва и да изрази мнение. Вдигнете ръка, ако мислите, че Пийт Дъфи е виновен.

Той преброи десет гласа.

— Добре. Кой смята, че е невинен?

Петима вдигнаха ръце.

— Тео, вече споменах, че трябва да гласуваш.

— Съжалявам. Мисля, че е виновен, но не виждам как прокурорът ще го докаже. Може би разполага единствено с мотив за престъплението.

— „Може би“? — попита господин Маунт. — Адвокатът многократно наблегна на тази дума. Неговият подход ми се стори доста ефективен.

— Съгласен съм с Тео — намеси се Арън. — Изглежда, господин Дъфи наистина е виновен, но прокурорът дори не е в състояние да докаже, че подсъдимият е бил на местопрестъплението. Това е проблем, нали?

— И то доста голям — отвърна господин Маунт.

— А откраднатите бижута, часовници и оръжия? — попита Едуард. — Намерили ли са вещите? Никой от двамата не го спомена.

— Не знам. Встъпителните речи обикновено са кратки.

— На мен ми се сториха доста дълги.

— Ще разберем, щом призват свидетелите — добави Тео.

— Кой е първият? — попита Чейс.

— Не съм виждал списъка — обясни господин Маунт. — Но по принцип се започва с местопрестъплението. Вероятно ще повикат някой от разследващите полицаи.

— Страхотно.

— До колко часа ще останем днес, господин Маунт?

— Трябва да се върнем в училище в три и половина.

— А докога ще продължи заседанието?

— Съдия Гантри работи много — отговори Тео. — Поне до пет.

— Може ли да отидем и утре, господин Маунт?

— Опасявам се, че не. Получихме разрешение само за днес. Все пак имате и други часове. Макар да не са толкова интересни, колкото моя, но това е личното ми мнение.

Изведнъж закусвалнята се напълни и отвън се изви опашка. Господин Маунт подкани учениците да привършват. Собственикът Папи обикновено се караше на клиентите, които оставаха твърде дълго на масите.

Момчетата тръгнаха по Мейн стрийт и се сляха с тълпите хора, излезли в почивка. До един фонтан обядваха облечени в тъмни костюми мъже и се наслаждаваха на слънчевите лъчи. Възрастният пътен полицай господин Пийкок регулираше движението със старата си свирка и жълти ръкавици. Опитваше се да предотврати евентуални катастрофи, въпреки че невинаги му се удаваше. В следващия миг няколко мъже с тъмни костюми излязоха от съседната сграда и също тръгнаха към съда. Господин Маунт прошепна:

— Вижте, господа, Пийт Дъфи и неговите адвокати.

Момчетата забавиха ход. Пийт Дъфи се обърна и ги погледна, но на Тео му се стори, че изобщо не ги вижда. Едва ли му е до нас, каза си наум той.

Виновен. Тео не искаше да повярва, преди да изслуша показанията на свидетелите. А и определено харесваше презумпцията за невинност.

Учениците се разбързаха, за да могат да наблюдават отблизо господин Дъфи и неговите защитници. Дочуха как Клифърд Нанс се смее, докато разказва някаква история.

Виновен е, повтори си Тео. Защо бе склонен да вярва, че Пийт Дъфи е извършил престъплението? Нима беше толкова трудно да се държи като всеки добър адвокат? Тези мисли го измъчваха, докато вървеше зад подсъдимия.

Нещо липсваше в този процес. Като изхождаше от казаното в съдебната зала, Тео се съмняваше, че мистерията ще бъде разкрита някога.

Момчетата заеха места в дясната част на балкона и зачакаха. Съдия Гантри бе обявил почивка до един часа. Оставаха още петнайсет минути. В този миг възрастният пристав Госет се приближи до тях.

— Тео.

— Да, сър.

— Това ли е твоят клас?

А вие как смятате, господин Госет? Не виждате ли шестнайсет момчета плюс учител?

— Да, сър.

— Съдия Гантри иска да ви види в кабинета си. Побързайте. Той е зает човек.

Тео посочи себе си с въпросително изражение. Чудеше се какво да каже.

— Целият клас — уточни приставът. — Веднага.

Всички се наредиха в колона зад него и слязоха по стълбите.

Съдията се намираше в другия си кабинет, непосредствено до залата. Приставът отвори вратата към дългата стая, облицована с ламперия. На стените висяха портрети на възрастни съдии. Хенри Гантри, който бе свалил черната си тога, се изправи и пристъпи напред, за да се запознае с момчетата.

— Здравей, Тео — каза той.

Тео се смути, а останалите изпитваха твърде голямо страхопочитание, за да проговорят.

— Вие сигурно сте господин Маунт — добави съдията и се здрависа с учителя.

— Да, господин съдия. А това е моят клас от часовете по „Държава и право“.

Тъй като в кабинета нямаше достатъчно места, момчетата останаха прави. Съдията се обърна към тях.

— Благодаря ви, че дойдохте. Важно е учениците да видят как функционира съдебната ни система. Какво мислите за заседанието досега?

Момчетата мълчаха. Как трябваше да отговорят?

Господин Маунт ги измъкна от затруднението.

— Всички са изключително впечатлени от процеса — отвърна той. — Проведохме дискусия по време на обедната почивка. Обсъдихме двете страни по делото и съдебните заседатели, а после поговорихме за вината на подсъдимия.

— Няма да ви разпитвам за подробности. Адвокатите ни са доста добри, нали?

Учениците кимнаха.

— Истина ли е, че Тео Буун дава правни съвети в училище?

Из стаята се разнесе нервен смях. Тео се почувства засрамен и горд едновременно.

— Да, но не вземам пари — отвърна той и предизвика още хихикания.

— Имате ли въпроси, свързани с процеса? — попита съдия Гантри.

— Да, сър — каза Брендън. — Във филмите винаги се появява изневиделица свидетел, който променя хода на делото. Има ли шанс това да се случи тук? Ако не, прокурорът трудно ще докаже вината на подсъдимия.

— Добър въпрос, момчето ми. Отговорът е не. Процедурните правила забраняват появата на неочаквани свидетели. Много от нещата във филмите са измислени. В истинския живот всяка страна по делото е длъжна да представи предварителен списък на своите свидетели.

— Кой ще бъде призован пръв? — попита Джарвис.

— Сестрата на жертвата. Жената, която я е открила мъртва. След нея ще свидетелстват разследващите полицаи от отдел „Убийства“. Докога ще останете днес?

— Трябва да се върнем в училище в три и половина — каза господин Маунт.

— Добре. В три часа ще обявя почивка, за да можете да излезете. Как са местата на балкона?

— Чудесни са. Много сме ви признателни.

— Наредих да ви преместят долу. Вече е по-свободно. Благодаря още веднъж за интереса ви към съдебната система. Той наистина може да помогне за успешното управление на страната.

С тези думи посещението при съдия Гантри приключи. Учениците се сбогуваха учтиво с него, а господин Маунт отново му подаде ръка.

Приставът ги изведе от кабинета. Те се върнаха в съдебната зала, минаха по централната пътека и заеха места на втория ред зад масата на обвинението. Отпред седяха синовете на госпожа Дъфи. Адвокатите се намираха само на няколко метра от тях.

Учениците не можеха да повярват, че са ги преместили на най-добрите места. Чейс, малкото генийче, което седеше вдясно от Тео, му прошепна:

— Ти ли го уреди?

— Не, но със съдия Гантри сме доста гъсти.

— Страхотно.

Точно в един часа съдебният пристав се изправи и съобщи:

— Заседанието започва отново. Моля, останете по местата си.

Съдия Гантри се появи в тогата си и седна. После погледна към Джак Хоугън и обяви:

— Обвинението може да призове първия си свидетел.

В следващия миг се отвори една странична врата и друг пристав въведе в залата добре облечена жена. Тя зае свидетелското място, сложи ръка на Библията и се закле да казва истината. След като тя се настани удобно и микрофонът пред нея бе нагласен, господин Хоугън започна с въпросите.

Жената се казваше Емили Грийн и бе сестра на Майра Дъфи. Беше на четирийсет и четири години, живееше в Стратънбърг и работеше като фитнес инструктор. В деня на убийството бе действала

по начина, описан от господин Хоугън във встъпителната му реч. Когато сестра ѝ не се появила на срещата за обяд и не се обадила, тя се притеснила и постепенно изпаднала в паника. Звъняла ѝ напразно на мобилния телефон, след което отишла в дома на семейство Дъфи в „Уейвърли Крийк“ и намерила мъртвото тяло на сестра си на килима в дневната.

Беше очевидно, поне за Тео, че Джек Хоугън и Емили Грийн са подготвили внимателно показанията. Думите ѝ имаха за цел да насочат вниманието към смъртта на госпожа Дъфи и да събудят съчувствие. Когато прокурорът приключи, Клифърд Нанс се изправи и обяви, че няма да провежда кръстосан разпит. Сестрата се оттегли и седна до племенниците си на първия ред, точно пред учениците на господин Маунт.

Следващият свидетел беше инспектор Кроун от отдел „Убийства“. С помощта на големия екран и мултимедийния проектор двамата с Джек Хоугън представиха квартала, дома на семейство Дъфи и местопрестъплението. Установиха някои важни факти, въпреки че заседателите вече бяха запознати с тях. Предната врата на къщата била отворена, а задната и страничната — отключени. Алармената система не работела.

Появиха се нови факти. Из цялата къща бяха намерени пръстовите отпечатащи на господин Дъфи, госпожа Дъфи и тяхната икономка, но това не бе изненадващо. Липсваха други отпечатащи върху бравите, прозорците, телефоните, чекмеджетата, куфарчето с бижута и старинната махагонова кутия, в която Пийт Дъфи съхраняваше скъпите си часовници. Следователно можеха да се предположат две неща: 1) крадецът/убиецът е носил ръкавици или старателно е заличил следите си; 2) крадецът/убиецът е Пийт Дъфи или икономката. В деня на убийството тя не дошла на работа, тъй като била със съпруга си извън града.

Човекът, взел бижутата, оръжията и часовниците, беше отворил няколко други чекмеджета и шкафове и бе разпилял множество предмети на пода. Инспектор Кроун, който не говореше особено увлекателно, показва снимки на дома, разхвърлян от крадеца/убиеца.

Започваше да става скучно. Господин Маунт забеляза как няколко от момчетата нетърпеливо се въртят на местата си. Част от съдебните заседатели изглеждаха полузаспали.

В три часа съдия Гантри удари с чукчето и обяви петнайсетминутна пауза. Залата бързо се опразни. Всички се нуждаеха от почивка. Тео и приятелите му излязоха от съда, качиха се в малък жълт автобус и след десет минути пристигнаха в училище точно за края на часовете.

След още трийсет минути Тео се върна в залата и зае място на първия ред, този път зад масата на защитата. Подсъдимият Пийт Дъфи седеше на по-малко от три метра от него. Тео чуваше как адвокатите му си шепнат разни неща.

Следващият свидетел беше съдебният патолог, който бе извършил аутопсията на жертвата. Той показа голяма цветна диаграма, представляваща горната част на човешко тяло, като наблегна на областта около врата. Тео се интересуваше повече от Клифърд Нанс, отколкото от лекаря. Защитникът слушаше внимателно показанията на свидетеля и си водеше бележки. От време на време поглеждаше към съдебните заседатели. Като че ли не изпускаше нищо от случващото се в залата. Излъчваше спокойствие и самоувереност и определено беше готов да атакува при необходимост.

Кръстосаният разпит на патолога завърши бързо и не разкри нови факти. До този момент адвокат Нанс беше склонен да се съгласява с повечето свидетели на обвинението. Истинската битка тепърва предстоеше.

Съдия Гантри закри заседанието малко след пет часа. Преди да освободи заседателите, той отново им напомни да не обсъждат процеса с никого. Те се разотидоха и залата постепенно се опразни. Тео гледаше как адвокатите прибират папките си и тихо разговарят. Конкурентите си размениха няколко реплики. Джак Хоугън каза нещо на Клифърд Нанс и двамата се засмяха. Скоро се включиха и техните помощници, а някой предложи:

— Какво ще кажете за едно питие?

В единия миг бяха врагове, а в следващия — стари приятели. Тео неведнъж бе присъствал на подобни сцени. Майка му се бе опитала да му обясни, че юристите получават пари, за да си вършат работата. Те не могат да изпълняват добре своите задължения, ако се оставят да бъдат водени от лични чувства. Истинските професионалисти, казваше тя, не губят хладнокръвие и не са злопаметни.

Айк твърдеше, че това са глупости. Той ненавиждаше повечето адвокати в града.

Всеки вторник семейство Буун вечеряше в социална кухня. Храната там нямаше много лош вкус. Тео смяташе опитите на майка му да приготви печено пиле за далеч по-несполучливи. Но все пак ястията не бяха от най-добрите.

Социалната кухня представляваше огромна трапезария в сутерена на стара църква, където бездомните хора се събираха на вечеря и прекарваха нощта. За храната се грижеха доброволци, които обикновено предлагаха сандвичи, чипс, плодове и бисквити.

Майката на Тео ги наричаше „пакетирани боклуци“. Изобщо не бяха здравословни.

Тео бе чувал, че в Стратънбърг има около триста бездомници. Срещаше ги на Мейн стрийт, където просеяха и спяха по пейките. Виждаше ги как ровят в кофите за боклук, за да търсят нещо за ядене. Градската управа се притесняваше от нарастващия им брой и липсата на легла в приютите. Общинските съветници често спореха по този въпрос.

Госпожа Буун също беше обезпокоена. Тя толкова се тревожеше за бездомните майки, че стартира проект в помощ на жертвите на домашно насилие. Жени, претърпели побой или заплашвани от своите партньори. Жени без дом и близки. Жени с деца, които се нуждаеха от помощ, но не знаеха къде да я потърсят. Госпожа Буун и още няколко адвокатки в града бяха отворили малък офис, предлагащ безплатни правни съвети.

Всеки вторник Тео и родителите му тръгваха от кантората в центъра към приюта на Хайленд стрийт, където прекарваха три часа с хора, отхвърлени от обществото. Те се редуваха да сервират храна на стотината души, които се събираха там, а после също се сядаха да похапнат.

Въпреки че не биваше да знае, Тео бе дочул как родителите му обсъждат дали да не увеличат месечното си дарение за приюта от двеста на триста долара. Господин и госпожа Буун далеч не бяха

заможни. Приятелите на Тео го смятаха за богат, тъй като и двамата му родители работеха като адвокати, но в действителност те не печелеха толкова много. Живееха скромно, спестяваха за обучението на Тео и бяха щедри към по-бедните от тях.

След вечеря господин Буун седнаше в импровизирания си кабинет в далечния край на трапезарията и приемаше бездомните, които се нуждаеха от правен съвет. Помагаше им да разрешат различни проблеми — някои бяха изгонени от апартаментите си, на други им бяха отказали купони за храна или медицинско обслужване. Господин Буун често казваше, че това са любимите му клиенти. Тъй като не можеха да му платят, не чувстваше обичайното напрежение, свързано със събирането на задължения. Хората в приюта винаги бяха благодарни за помощта му, а той изпитваше истинско удоволствие да разговаря с тях.

Поради по-деликатния характер на своята работа госпожа Буун приемаше клиентите си в тясна стая на горния етаж. Първата жена, която дойде при нея тази вечер, имаше две малки деца. Беше останала без работа, дом и пари.

Задълженията на Тео бяха да помага на децата за домашните. В приюта живееха няколко семейства, които можеха да останат там най-много една година — максималният срок на Хайленд стрийт. След това трябваше да се изнесат. Повечето си намираха работа и жилище, но им отнемаше време. Докато обитаваха приюта, те имаха същите права като останалите жители на Стратънбърг. Получаваха храна, дрехи и медицинско обслужване. Някои работеха, други бяха в процес на търсене. Често посещаваха църковните служби.

Децата им ходеха на училище. Всяка вечер в приюта се провеждаха частни уроци, организирани от доброволци. Във вторник Тео преподаваше английски на двама второкласници, близнаците Хектор и Рита, и помагаше на брат им по алгебра. Те бяха от Ел Салвадор. Баща им бе изчезнал при мистериозни обстоятелства, оставяйки ги без дом. Полицията ги бе открила под един мост заедно с майка им и по-големия им брат.

Както винаги Хектор и Рита се зарадваха на Тео и го прегърнаха, докато той довършваше сандвича си. После тримата се отправиха към голямата стая в края на коридора, където учеха другите деца.

— Никакъв испански — повтаряше Тео. — Само английски.

Хектор и Рита се справяха с английския удивително добре. През деня се упражняваха в училище, а после предаваха знанията на майка си. Те намериха свободна маса в ъгъла и Тео започна да им чете от една книжка с картинки. В историята се разказваше за жаба, изгубила се в морето.

Госпожа Буун бе настоявала Тео да запише испански още в четвърти клас. След като се оказа, че преподаването в час е твърде лесно, тя нае частен учител, който се отбиваше в кантората два пъти седмично и бе доста взискателен към Тео. Момчето все още не говореше езика свободно, но отбелязваше напредък.

Тео приключи с първата страница и накара Рита да я прочете. Същото направи и с Хектор. Той поправи грешките им и продължи нататък. В стаята беше доста шумно, тъй като двайсетина ученици на различна възраст подготвяха домашните си.

По-големият брат на близнаците, Хулио, беше в седми клас. Понякога Тео го виждаше в училищния двор. Беше изключително срамежлив. Според госпожа Буун бедното дете се измъчвало от травмата, преживяна след изчезването на баща му. Сега се намирало в чужда страна и нямало на кого да разчита.

Госпожа Буун винаги разполагаше с готово обяснение за необичайното поведение на другите.

След като Тео приключи да чете на Хектор и Рита, Хулио се присъедини към тях.

— Какво става? — попита Тео.

Хулио се усмихна и извърна глава.

— Нека прочетем още една книжка — помоли Хектор.

— След малко.

— Имам проблеми с алгебрата — каза Хулио. — Ще ми помогнеш ли?

— Сега се занимава с нас — намеси се Рита, готова за битка.

Тео взе две книжки от близкия рафт и ги сложи пред близнаците. После постави пред всеки от тях бележник и молив.

— Четете ги на глас — заяви той. — Ако някоя дума ви е непозната, запишете си я. Разбрахте ли?

Те отвориха нетърпеливо книжките, сякаш участваха в състезание.

Скоро Тео и Хулио потънаха в света на алгебрата.

В десет вечерта Тео и родителите му седяха вкъщи пред телевизора. Процесът срещу Пийт Дъфи беше единствената новина в Стратънбърг и двата телевизионни канала в града не предаваха нищо друго. Излъчиха репортаж, който показваше как той влиза в сградата на съда, заобиколен от адвокати и други юристи с тъмни костюми и сериозни лица. На друг видеозапис, заснет от въздуха, се виждаше домът на семейство Дъфи в „Уейвърли Крик“. Репортерът пред съда обобщи показанията по делото до този момент. Съдия Гантри бе издал заповед за пълна конфиденциалност. Никой от юристите, полицаите или останалите свидетели нямаше право да споделя мислите и мненията си, свързани с процеса.

Съдия Гантри беше забранил и достъпа на камери до съдебната зала. Телевизионните екипи няхаха право да присъстват на заседанията.

Тео не спираше да говори за делото, а родителите му се съгласиха с предположението, че Пийт Дъфи е виновен. Последното обаче бе трудно доказуемо.

По време на рекламите Тео се разкашля. След като никой не му обърна внимание, той заяви с дрезгав глас:

— Боли ме гърлото.

— Изглеждаш блед — каза баща му. — Като че ли се разболяваш.

— Не се чувствам добре.

— Очите ти зачервени ли са?

— Мисля, че да.

— Имаш ли главоболие?

— Малко.

— А хрема?

— Да.

— Откога? — намеси се майка му.

— Май си много болен — констатира баща му. — Предлагам да пропуснеш училище утре, за да не заразиш другите. Може би е по-добре да отидеш в съда, за да гледаш процеса срещу Пийт Дъфи. Ти какво мислиш, скъпа?

— О, разбирам — отвърна тя. — В момента върлува тежък грип.

— Вероятно е от онези неприятни простуди, които минават след края на учебния ден — предположи баща му.

— Наистина ми е зле — каза Тео.

Бяха разкрили намеренията му, но той не се предаваше.

— Вземи един аспириин и малко сироп за кашлица — посъветва го баща му.

Уудс Буун рядко ходеше на лекар и твърдеше, че повечето хора харчат излишни пари за лекарства.

— Ще се изкашляш ли отново, Теди? — попита госпожа Буун.

Като майка тя изпитваше по-голямо съчувствие към сина си. В действителност обаче Тео често се преструваше на болен, особено ако не му се ходеше на училище.

Баща му се засмя.

— Кашлицата прозвуча доста аматьорски, Тео. Дори за твоите стандарти.

— Може да умра — отвърна Тео, като едва сдържа усмивката си.

— Да, но не и в този случай — заяви баща му. — Ако се появиш в съдебната зала утре, съдия Гантри ще те арестува за бягство от училище.

— Познаваш ли някой добър адвокат? — пошегува се Тео.

Майка му избухна в смях и дори Уудс схвана хумора.

— Време е за лягане — каза той.

8

Хулио го чакаше пред училище. Тео спря до стойката за колела и го поздрави:

— Hola, Хулио. Buenos días.

— Hola, Тео.

Тео уви веригата около предната гума и щракна катинара. Не му харесваше, че трябва да го прави. Само допреди година никой не крадеше велосипеди в Стратънбърг и децата не ги заключваха. После изведнъж колелата започнаха да изчезват и родителите се принудиха да вземат мерки.

— Благодаря ти за помощта вчера — каза Хулио.

Английският му беше добър, но той не можеше да скрие силния си акцент. Фактът, че заговори пръв, представляваше голям напредък. Поне така си мислеше Тео.

— Няма проблем. Винаги съм на твое разположение.

Хулио се огледа наоколо. Учениците, слезли от автобуса, минаваха през входната врата.

— Ти разбираш законите, нали, Тео?

— Родителите ми са адвокати.

— И си наясно как действат полицията, съдебната власт и всичко останало?

Тео сви рамене. Никога не бе отричал, че има широки познания по право.

— В известна степен — отвърна той. — Какво те тревожи?

— Голямото дело в момента е срещу Пийт Дъфи, нали?

— Да. Обвинен е в убийство. Процесът е сложен.

— Може ли да поговорим за това?

— Естествено — отговори Тео. — Но защо?

— Мисля, че знам нещо.

Тео го погледна в очите. Хулио извърна глава, сякаш се почувства виновен. Един учител извика на децата да не се бутат и да влизат по-бързо. Тео и Хулио тръгнаха към вратата.

— Ще те потърся в обедното междучасие — обеща Тео.

— Добре. Благодаря.

— Няма защо.

Той и бездруго мислеше непрекъснато за процеса. А сега се бе появила и нова подробност. Какво ли знаеше едно бездомно дванайсетгодишно момче от Ел Салвадор за убийството на Майра Дъфи?

Вероятно нищо, каза си Тео и се насочи към класната стая. Поздрави господин Маунт и извади тетрадките от раницата. Не беше особено щастлив. Второто заседание от най-голямото дело в историята на Стратънбърг щеше да започне след половин час, а той не можеше да присъства. Каква несправедливост!

В голямото междучасие Тео се промъкна в библиотеката и се скри в обособения кът за четене. Извади лаптопа и се залови за работа.

Стенографката в процеса срещу Пийт Дъфи се казваше Фини. Според мълвата, която се носеше из кулоарите на съда, тя бе най-способната в града. По време на заседанията седеше пред подиума на съдията, до стола на свидетелите. Нейното място беше най-доброто в залата, и то ненапразно. Госпожица Фини трябваше да записва всяка дума, изречена от съдията, адвоката, прокурора, свидетелите и съдебните заседатели. С помощта на стенографската машина тя успяваше да запише двеста и петдесет думи в минута.

Госпожа Буун разказваше, че в миналото стенографките пишели на ръка. Използвали специални символи, съкращения и други знаци, за да документират диалога. След края на делото те превеждали кодираната информация на нормален език. Процесът бил изключително сложен и отнемал дни, седмици, а понякога дори месеци.

Сега обаче благодарение на новите технологии стенографирането ставаше много по-бързо. И нещо повече, изготвяше се моментален протокол на цялото заседание. В съдебната зала имаше поне четири компютъра — един пред съдия Гантри, два за защитата и прокурора и един за съдебния секретар. Докато госпожица Фини записваше всяка дума, текстът се превеждаше, форматираше и

архивираше в системата. Така информацията се съхраняваше на четирите компютъра в реално време.

По време на съдебен процес често възникват спорове относно показанията на свидетелите. Преди години съдиите били принуждавани да прекъсват заседанията, а бедните стенографки започвали да прехвърлят бележките си в търсене на въпросните изказвания. В днешни дни протоколът се водеше на момента и беше далеч по-надежден.

Госпожица Фини делеше кабинета си на третия етаж с още няколко стенографки. Софтуерната програма се наричаше „Веритас“. Веднъж Тео успя да проникне в нея, за да провери какво се случва в съда.

Системата не беше засекретена, тъй като информацията бе достъпна за обществото. Всеки имаше право да наблюдава процеса в съдебната зала. Разбира се, ако не беше ограничен от строгите училищни правила. Въпреки че не можеше да присъства лично в залата, Тео възнамеряваше да следи внимателно хода на делото.

Не бе изпуснал много. Първият свидетел, призован на втория ден, беше началникът на охраната на „Уейвърли Крийк“. В квартала се влизаше само от две места — през предната и южната порта. На тях имаше денонощна охрана с поне един въоръжен пазач. Двата входа се наблюдаваха и от няколко камери. Шефът на охраната показва видеозаписи, според които Пийт Дъфи (или поне колата му) излиза през предната порта в 6:48 ч. сутринта в деня на убийството и се връща в 10:22 ч.

Според записите колата на господин Дъфи се бе намирала пред дома му, когато неговата съпруга бе убита. Последното обаче нямаше голямо значение, защото вече бе установено. Пийт Дъфи отишъл на работа, след което се прибрал и паркирал пред къщата. После се качил на електрическата количка за голф и се отправил към игрището. Тогава жена му била още жива.

И какво от това, помисли си Тео и погледна часовника. Оставаха само пет минути до края на междучасието.

Обвинението се впусна в досадни описания на всички превозни средства, влезли в „Уейвърли Крийк“ въпросната сутрин. Те включваха камион на екип водопроводчици, микробус на фирма за поставяне на

паркети и т.н. Тео остана с впечатлението, че прокурорът се стреми да изреди всички външни лица, преминали през портите въпросния ден.

Но с каква цел? Вероятно Джак Хоугън се опитваше да докаже, че по време на убийството в „Уейвърли Крийк“ не бе имало външни автомобили или лица. На Тео това му се струваше невъзможно.

След като разбра, че не е изпуснал нищо важно, той изключи лаптопа и се втурна към класната стая.

Хулио не беше в закусвалнята. Тео изяде набързо обяда си и отиде да го потърси. Измъчваше го любопитство. Нямахше търпение да разбере какво знае Хулио. Попита няколко седмокласници дали са го виждали, но никой нямаше представа къде е в момента.

Тео се върна в библиотеката, усамоти се на същото място и веднага се свърза с компютъра на госпожица Фини. Както очакваше, заседанието бе прекъснато за обедна почивка. В противен случай той щеше да намери някакво извинение, за да се измъкне от училище и да провери какво се случва в съдебната зала.

Обвинението наистина се бе опитало да докаже, че по време на убийството в „Уейвърли Крийк“ не са влизали непознати превозни средства. От изявлението на Джак Хоугън можеше да се заключи, че убиецът не бе проникнал в квартала без разрешение. Всяко външно лице щеше да бъде забелязано от засилената охрана. Следователно извършителят беше човек, минал през входа, без да привлича вниманието на охраната. Човек, който живее в квартала. Някой като Пийт Дъфи.

Заключенията на обвинението предизвикаха остра реакция от страна на адвокат Клифърд Нанс, който бе мълчал в началото на процеса. По време на разгорещения и на моменти груб кръстосан разпит адвокатът принуди шефа на охраната да признае, че в „Уейвърли Крийк“ има: 1) 154 еднофамилни къщи и 80 жилищни сгради; 2) поне 477 автомобили, 3) асфалтово шосе, което не се охранява от пазачи или камери и 4) поне два покрити с чакъл пътя, по които можеше да се стигне до квартала, но те не бяха отбелязани на картата.

Клифърд Нанс изтъкна факта, че „Уейвърли Крийк“ се простира на площ от 4800 декара. Там имаше множество потоци, рекички, езера,

гори, улици, пътеки, къщи, жилищни сгради и три голф трасета. Според него беше „невъзможно“ всичко да се държи под око.

Шефът на охраната неохотно се съгласи.

После той призна, че е трудно да се уточни броят на хората, пребивавали в квартала по време на убийството.

Според Тео кръстосаният разпит беше изкусен и много ефективен. Веднага съжали, че не е присъствал на заседанието.

Последният звънец би в три и половина. Двайсет минути покъсно Тео влезе в съдебната зала. Вътре нямаше толкова хора, колкото предишния ден. За щастие той успя да седне точно до Джени, неговата любима секретарка от Семейния съд. Тя го потупа приятелски по коляното, сякаш се радваше на сладко кученце. Тео винаги се дразнеше в такива моменти.

Заседателите не бяха в залата. Липсваше и съдия Гантри. Изглежда, че бяха в почивка.

— Какво става? — прошепна той.

— Адвокатът и прокурорът се карат в кабинета на съдията — отвърна тихо Джени и се намръщи.

— Още ли мислиш, че е виновен? — попита Тео. Гласът му едва се чуваше.

— Да. А ти?

— Не знам.

Те продължиха да си шепнат още няколко минути, след което в залата се усети раздвижване. Съдия Гантри се върна на мястото си, последван от адвоката на защитата и прокурора. Съдебният пристав отиде да повика заседателите.

Следващият свидетел на обвинението беше някакъв банкиер. Джак Хоугън започна със серия въпроси относно заемите на Пийт Дъфи. Дватамата се впуснаха в дълъг разговор за гаранции, просрочени плащания и други финансови въпроси, непонятни за Тео. Докато наблюдаваше заседателите, той осъзна, че повечето от тях също не разбират за какво става дума.

Ако целта беше да се докаже, че Пийт Дъфи е бил изправен пред фалит и се е нуждаел от пари, то банкиерът не свърши особена работа.

Тео си помисли, че денят не е добър за обвинението.

Джени се върна в кабинета си. Постепенно и други хора напуснаха залата. Тео вдигна очи към балкона, който беше почти

празен.

В следващия миг видя Хулио. Седеше на последния ред, възможно най-далеч от случващото се. Беше подпрял глава на дланите си и гледаше смутено напред, сякаш не бе сигурен дали е редно да присъства.

Тео се обърна към свидетеля и заседателите. Зачуди се защо Хулио е дошъл в залата.

Навярно знаеше нещо.

9

Хенри Гантри закри заседанието малко след пет следобед. После повика адвокатата на защитата и прокурора в своя кабинет, където ги очакваше напрегната среща. Тео изтича навън, за да потърси Хулио, но от него нямаше и следа. Няколко минути по-късно Буун младши остави колелото си пред семейната кантора и влезе вътре. Елза подреждаше своето бюро и се приготвяше за тръгване.

— Добре ли мина училището, Тео? — попита тя с обичайната си усмивка и го прегърна.

— Не.

— Защо?

— Там ми е скучно.

— Разбира се. Особено когато в съда се разглежда важно дело, нали?

— Да.

— Майка ти е в среща с клиент. Доколкото чух, баща ти играе голф в кабинета.

— Има нужда от тренировка — каза Тео. — Чао.

— Чао, скъпи. До утре.

Елза излезе през входната врата и Тео я заключи.

Уудс Буун държеше стик и топки за голф до бюрото си. Упражняваше се на старо персийско килимче, доста по-различна настилка от грийна на истинското игрище. Няколко пъти на ден, когато искаше „да се разкърши“, той правеше по два-три удара. Ако не улучеше целта, което ставаше често, топките напускаха очертанятия на килимчето и се изтърколваха на дървения под. Шумът не беше чак толкова силен, колкото от топка за боулинг, но все пак заглушаваше всичко наоколо. Тогава служителите на долния етаж разбираха, че упражняващият се играч е пропуснал за пореден път.

— Здравей, Тео — каза господин Буун.

Той седеше зад бюрото и вече бе оставил настрана стика за голф. Беше навил ръкавите на ризата си, а от устата му стърчеше лула. Пред

него имаше купища документи.

— Здравей, татко.

— Как беше в училище?

— Страхотно. — Ако се оплачеше, което се случваше от време на време, Тео щеше да изслуша обичайната лекция за значението на образованието. — Отбих се в съда след часовете.

— Така и предположих. Нещо интересно?

Двамата обсъдиха набързо процеса. За изненада на Тео баща му бе изгубил всякакъв интерес към делото. Защо един адвокат не се вълнуваше от това изключително важно събитие в обществения живот на града?

Телефонът иззвъня и господин Буун вдигна слушалката. Тео слезе на долния етаж, за да поздрави останалите във фирмата. Правният асистент Винс бе затворил вратата на стаята си. Дороти, секретарката на баща му, си бе тръгнала. Тео долови разтревожени гласове от кабинета на майка си и продължи надолу по коридора. Често чуваше как клиентките ѝ плачат. В повечето случаи това бяха жени с тежки семейни проблеми, които отчаяно се нуждаеха от нейната помощ.

Тео се усмихна при мисълта за майка си. Нямаше намерение да се занимава с бракоразводни дела, но все пак определено се гордееше с постиженията ѝ.

Той отиде в малкия си кабинет и се зае с домашните. След известно време започна да се смрачава. Някой се приближи до вратата и почука. Тео се сепна и скочи, за да погледне през прозореца. Беше Хулио. Тео му отвори.

— Може ли да поговорим отвън? — попита Хулио и кимна към двора.

— Разбира се — отвърна Тео и затвори вратата след себе си. — Какво има?

— Не съм сигурен.

— Днес те видях в съдебната зала. Защо беше на делото?

Хулио направи няколко крачки назад, сякаш се страхуваше да не ги подслушват, и се огледа разтревожено.

— Трябва да се доверя на някого, Тео — заяви той. — На човек, запознат със закона.

— Можеш да разчиташ на мен — отговори Тео. Нямахше търпение да чуе историята, над която бе разсъждавал цял ден.

— Ако ти кажа нещо, нали няма да го споделиш с никого?

— Да, но тогава защо искаш да ми го кажеш? Не разбирам.

— Нуждая се от съвет. Някой трябва да научи.

— Какво?

Хулио пхна ръце в джобовете на дънките си и се оклюма. Изглеждаше уплашен. Тео си представи за миг майка му и двамата близнаци. Децата живееха в приют за бездомни, далеч от родината си, и баща им ги бе изоставил. Сигурно се страхуваха от всичко.

— Имай ми доверие, Хулио — каза Тео.

— Добре. — Хулио сведе очи. Не смееше да го погледне. — Имам братовчед от Ел Салвадор. Той е тук, в Стратънбърг. По-голям е от мен, някъде на осемнайсет или деветнайсет. Дойде преди година. Работи в голф клуба. Подстригва тревата, зарежда с вода хладилниците и така нататък. Ти играеш ли голф?

— Да.

— Значи си виждал момчетата, които се грижат за игрището.

— Да.

Всяка неделя Тео отиваше с баща си в общинския голф клуб в Стратънбърг. На терена винаги имаше по няколко служители — повечето латиноамериканци — които се грижеха за трасетата.

— Къде точно работи? — попита Тео. Знаеше поне три клуба в района.

— Там, където са убили онази жена.

— В „Уейвърли Крик“ ли?

— Да.

Тео усети как стомахът му се свива на топка.

— Продължавай — заяви той, макар нещо да му подсказваше, че е по-добре незабавно да прекрати разговора, да хукне обратно към кантората и да заключи вратата.

— Братовчед ми е бил на работа в деня на убийството. Между единайсет и половина и дванайсет имал обедна почивка. Много му е мъчно, че не си е у дома, и повечето пъти се храни сам. Винаги носи със себе си снимка на родителите си и на четиримата си братя. Обича да ги гледа, докато обядва. Доста се натъжава, но така си припомня защо е дошъл тук. Изпраща им пари всеки месец. Те са ужасно бедни.

— Къде обядва обикновено? — попита Тео, въпреки че се досещаше.

— Не разбирам много от голф. Знам само нещата, които съм научил от него. Знаеш ли какво е феъръей?

— Да.

— Братовчед ми седял на сянка под някакви дървета до един феъръей. Криел се, тъй като единствено през обедната почивка може да бъде сам. Изведнъж видял как някакъв мъж профучава с количка за голф по близката пътека. Носел със себе си комплект стикове, но не спрял, за да играе. Очевидно бързал. Внезапно завил вляво и паркирал близо до вътрешния двор на къщата, в която е била убита жената.

Тео затаи дъх и възкликна:

— Боже господи!

Хулио го погледна.

— Давай нататък — подкани го Тео.

— Мъжът скочил от количката, отишъл до задния вход на къщата и събул обувките си за голф. После отворил вратата и влязъл вътре. Не било заключено. Той се движел бързо и целенасочено. Братовчед ми не му обърнал внимание, тъй като хората, които живеят там, играят голф през цялото време. Сторило му се обаче странно, че мъжът събува обувките си в двора. Забелязал и друго необичайно нещо.

— Какво?

— Мъжът носел бяла ръкавица на лявата си ръка. Нормално ли е?

— Да. Повечето хора слагат ръкавица на лявата ръка, ако дясната им е водеща.

— Така каза и братовчед ми. Значи мъжът е играл голф и е решил да се отбие вкъщи...

— Но е забравил да свали ръкавицата си — допълни Тео.

— Може би, но още не си чул най-странното. След като оставил обувките си до вратата, той бръкнал в джоба си, извадил отвътре друга бяла ръкавица и бързо я поставил на дясната си ръка.

Притеснението на Тео нарастваше.

— Защо е решил да сложи втора ръкавица, преди да отвори вратата на къщата? — попита Хулио.

Тео не отговори. В съзнанието му изплува образът на подсъдимия Пийт Дъфи. Представи си го как седи спокойно и уверено

в съдебната зала — извършил е перфектното престъпление и вината му не може да бъде доказана.

— Къде точно се е случило всичко? — попита Тео.

— До шестия феървей на трасето „Крийк“. Каквото и да означава това.

Домът на семейство Дъфи, помисли си Тео.

— На какво разстояние се е намирал братовчед ти?

— Не знам. Никога не съм ходил там. Но се бил скрил добре. Когато излязъл от къщата, мъжът се огледал подозрително, за да се увери, че никой не го наблюдава. Не предполагал, че братовчед ми го е видял.

— Колко време е останал в къщата?

— Изобщо не се бавил. Тогава братовчед ми не му обърнал много внимание. Бил приключил с обяда и тъкмо си казвал молитвата, когато мъжът излязъл от същата врата. Обиколил двора и огледал феървея, след което свалил двете ръкавици и ги прибрал в сака за голф. Сложил обувките си, качил се на количката и се отдалечил.

— И какво е станало после?

— В дванайсет часа братовчед ми се върнал на работа. Няколко часа по-късно, докато подрязвал тревата в северната част на игрището, един от колегите му казал, че на най-малкото трасе е настъпила суматоха. Навсякъде гъмжало от полицаи. Една от къщите била ограбена, а жената вътре била открита мъртва. Постепенно мървата плъзнала из голф клуба и братовчед ми разбрал за коя къща става въпрос. Отишъл до там със служебната количка и видял събралите се наоколо полицаи. После бързо се отдалечил.

— Казал ли е нещо на някого?

Хулио ритна един камък и отново се огледа. Навън беше тъмно. Никой не ги наблюдаваше.

— Обещаваш ли да пазиш тайна, Тео?

— Разбира се.

— Братовчед ми е тук нелегално. Няма необходимите документи. Майка ми уреди нашия престой, но той още не го е направил. В деня след убийството в клуба дошла полиция и започнала да задава въпроси. На игрището работят още две момчета от Ел Салвадор, които също са тук нелегално. Ето защо шефът ги посъветвал да се покрият за няколко дни. Те го послушали. Ако се свърже с полицията, братовчед

ми ще бъде арестуван и пратен в затвора. А после ще го върнат в Ел Салвадор.

— Значи не е казал на никого какво е видял?

— Не. Само на мен. Една вечер гледал репортаж за убийството по телевизията. Видял дома на семейство Дъфи и го познал. После на екрана се появил самият Дъфи, заснет как ходи по тротоара. Братовчед ми е сигурен, че той е мъжът, който е влязъл в къщата.

— Защо е решил да го сподели с теб?

— Защото съм негов братовчед и ходя на училище. Английският ми е добър и живея легално в Щатите. Той не разбира тукашните закони и ме помоли за помощ. Обещах му да се поинтересувам как стоят нещата. Затова дойдох при теб, Тео.

— Какво искаш?

— Посъветвай ме как да действаме. Братовчед ми е важен свидетел, нали?

— О, да.

— Какво трябва да направи?

Да избяга моментално в Ел Салвадор, помисли си Тео. Вместо това отвърна:

— Дай ми малко време.

Той се почеса угрижено по брадичката и шините се впиха във венците му. Ритна един камък и се опита да си представи бурната реакция, която братовчедът на Хулио ще предизвика, ако заеме свидетелското място.

— Ще получи ли някаква награда? — попита Хулио.

— Пари ли иска?

— Всеки иска пари.

— Не знам, може да е твърде късно. Вече мина половината от процеса.

Тео изрита друг камък и за миг момчетата се втренчиха в земята.

— Направо е невероятно — заяви Тео.

Чувстваше се объркан и замаян, но разсъждаваше достатъчно трезво, за да разбере, че проблемът надхвърля неговите способности. Възрастните трябваше да се справят с цялата каша.

Нямаше начин да опази тайната.

— Е? — попита Хулио. Гледаше настоятелно Тео и чакаше мъдрото му решение.

— Къде живее братовчед ти?

— Близо до каменоломната. Никога не съм ходил там.

Тео не се учуди. Каменоломната се намираше в онази част на града, където живееха най-бедните хора. В Стратънбърг нямаше много престъпност, но от време на време в новините се съобщаваше за някоя престрелка или арест на наркодилъри. Повечето инциденти се случваха в този район.

— Може ли да говоря с него? — попита Тео.

— Не знам. Много е притеснен. Страхува се, че ще загази. Работата е изключително важна за него. Той издържа цялото си семейство в Ел Салвадор.

— Разбирам. Но преди да реша какво да правя, трябва да чуя всички факти. Колко често се виждаш с братовчед си?

— Веднъж-два пъти седмично. Отбива се в приюта, за да поговори с майка ми. Много му е мъчно за дома, а ние сме единствените му близки тук.

— Има ли телефон?

— Не, но може да ползва джиесема на един от съквартирантите си.

Тео закрочи замислено по покрития с чакъл паркинг. После щракна с пръсти и заяви:

— Добре, ето какъв е планът. Предполагам, че довечера искаш да ти помогна с домашното по алгебра.

— Тъъ... може би.

— Просто кажи „да“.

— Да.

— Чудесно. Свържи се с братовчед си и му предай да се отбие в приюта след около час. Ще намина, за да решаваме задачи, и съвсем случайно ще се срещна с него. Увери го, че може да ми има доверие. Няма да издам тайната му без негово разрешение. Ясно ли е?

— Ще се опитам. Какво ще стане после?

— Не знам. Не съм мислил за това.

Хулио изчезна в мрака. Тео се върна в кабинета си, където пазеше папка с материали по делото срещу Питър Дъфи. В нея имаше

вестникарски статии и копие на обвинителния акт, както и информация за подсъдимия, Клифърд Нанс и прокурора Джак Хоугън.

Всички адвокати имаха такива папки с досиета по делата си.

В сряда семейство Буун поръчваше китайска храна от „Златният дракон“. Винаги вечеряха в дневната, където гледаха повторенията на „Пери Мейсън“ — любимия телевизионен сериал на Тео.

Госпожа Буун все още разговаряше с клиентката си. Риданията на бедната жена се чуваха през затворената врата. Господин Буун тъкмо тръгваше към „Златният дракон“, когато Тео му обясни, че трябва да отиде в приюта, за да се срещне с Жулио.

— Не закъснявай — каза баща му. — Ще вечеряме в седем.

— Няма.

Разбира се, че ще вечеряме в седем.

На първия етаж в кантората имаше библиотека, която се намирал близо до входната врата. В средата бе поставена дълга маса, заобиколена от кожени кресла. На стените се виждаха рафтове, отрупани с дебели книги. Всички важни срещи се провеждаха в библиотеката. Понякога там се събираха адвокати, за да обсъдят показанията по дадено дело или да водят различни преговори. Правният асистент Винс обичаше да работи в тази стая. Тео също, ако в кантората нямаше много посетители. Промъкваше се в библиотеката късно следобед, след като всички се разотидеа.

Той влезе вътре и затвори вратата. Не включи лампите. Отпусна се на едно кожено кресло, качи крака на масата и огледа слабо осветените редици книги. Сигурно бяха хиляди. Едва долавяше гласовете на майка си и клиентката ѝ от дъното на коридора.

Тео не познаваше други родители, които да работят заедно. Никой от неговите приятели не прекарваше свободното си време в офис. Повечето играеха баскетбол и футбол, плуваха или се мотаеха вкъщи в очакване на вечерята. А ето че той седеше в тъмната библиотека и размишляваше върху случилото се през последния час.

Тео обичаше това място — натрапчивия мирис на износена кожа, стари килими и прашни юридически томове. Харесваше авторитетната атмосфера.

Защо точно той от всички 75 000 жители на Стратънбърг бе научил истината за убийството на Майра Дъфи? В града бе извършено

най-тежкото престъпление през последните петдесет години и изведнъж Тео се бе оказал в центъра на събитията.

Нямаше представа как да действа оттук нататък.

10

Пред приюта на Хайленд стрийт стояха няколко доста съмнителни типове. Тео остави колелото и си проправи път сред тях, като се извини и любезно им се усмихна. Не се страхуваше особено, тъй като знаеше, че мъжете не биха притеснили едно дете. Из въздуха се носеше силна миризма на алкохол.

— Имаш ли пари, момче? — попита дрезгаво единият.

— Не, сър — отвърна Тео, без да спира.

В сутерена откри Хулио и семейството му, които тъкмо привършваха с яденето. Майка му говореше приличен английски, но не успя да скрие изненадата си от посещението на Тео в сряда вечер. Той ѝ обясни на безупречен испански — поне според неговото скромно мнение — че Хулио има нужда от допълнителна помощ по алгебра. Тя очевидно не разбра думите му и помоли Хулио да преведе казаното. В следващия миг Хектор се разплака и майката се зае с него.

Трапезарията беше препълнена и задушна. И други деца плачеха. Тео и Хулио се усамотиха в малката стая на горния етаж, в която госпожа Буун понякога приемаше клиентите от приюта.

— Говори ли с братовчед си? — попита Тео, след като затвори вратата.

— Да. Обеща да дойде, но не мога да гарантирам. Много е притеснен, Тео. Не бъди изненадан, ако не се появи.

— Добре. Нека се заемем с алгебрата.

— Нужно ли е?

— Хулио, все още имаш четворка. Не е достатъчно. Трябва да се бориш поне за петица.

След десет минути и двамата се отегчиха. Тео не можеше да се съсредоточи. Мислите му бяха изцяло заети с братовчедата на Хулио и бомбата, която щеше да хвърли, ако реши да свидетелства. Хулио се разсейваше, тъй като мразеше алгебрата. В този миг телефонът на Тео иззвъня.

— Майка ми е — обясни той и отговори на обаждането.

Госпожа Буун се подготвяше да си тръгне от кантората и се тревожеше за него. Тео я увери, че всичко е наред и че работи старателно с Хулио. Обеща да се върне навреме за вечеря, въпреки че дотогава китайската храна най-вероятно щеше да изстине. Но какво значение имаше дали ще е топла или студена?

След като затвори, Хулио му каза:

— Страхотно е, че разполагаш със собствен телефон.

— Не съм единственият в училище — отвърна Тео. — Плюс това е настроен само за местни разговори. Не мога да се обаждам на хора извън града.

— Все пак е страхотно.

— Но е просто телефон. Не е компютър.

— Никой от моите съученици няма мобилен телефон.

— Още си в седми клас. Почакай до другата година. Къде според теб е братовчед ти в момента?

— Нека му звъннем.

Тео се поколеба, но бързо размисли. Не можеше да прекара цялата вечер в чакане. Избра номера и подаде телефона на Хулио. Той се заслуша и след няколко секунди заяви:

— Гласова поща.

В следващия миг на вратата се почука.

Братовчедът на Хулио все още носеше своята бежова служебна униформа. На гърба на ризата му имаше голям надпис Голф клуб „Уейвърли Крик“, който беше щампован и на предния джоб, само че с по-дребни букви. Върху бейзболната му шапка също се виждаше името на клуба. Той не беше много по-висок от Тео и определено изглеждаше малък за възрастта си. Тъмните му очи шареха неспокойно наоколо. Още преди да седне, създаде впечатлението, че е готов да си тръгне всеки момент.

Не подаде ръка на Тео и не се представи. Размени набързо няколко реплики на испански с Хулио. Изглеждаше напрегнат.

— Братовчед ми пита защо трябва да ти има доверие — заяви Хулио.

Тео беше благодарен за превода, тъй като не бе разбрал и дума от казаното.

— Виж, Хулио — отвърна той. — Нека не забравяме, че братовчед ти се обърна към теб за помощ, а ти дойде при мен. Не съм го потърсил аз. Ако е решил да си ходи, няма да го задържа. Бих се радвал да се прибера вкъщи.

Думите му прозвучаха доста грубо. Хулио ги преведе на испански, а братовчед му изгледа обидено Тео.

Тео не искаше да си тръгва, въпреки че беше по-добре да не се забърква. Непрекъснато си повтаряше, че е желателно да се оттегли, но в действителност цялата мистериозност му допаднаше.

— Обясни му, че може да ми се довери. Няма да разкажа на никого — заяви той на Хулио.

Хулио преведе последното и братовчед му сякаш се успокои.

Тео знаеше, че момчето има сериозни проблеми и се нуждае от помощ. Хулио продължи да говори на испански. Обсипваше с комплименти Тео, който разбра част от думите му.

Братовчедът се усмихна.

Тео бе разпечатал цветна карта на голф игрището, на която бе отбелязал дома на семейство Дъфи. Братовчедът на Хулио, чието име оставаше неизвестно, започна разказа си. Посочи едно място до шестия феървей и обрисова набързо какво се бе случило. Обядвал сам сред дърветата до пресъхнал поток, когато забелязал някакъв мъж да влиза през задния вход на къщата. След броени минути непознатият излязъл обратно на двора. Хулио превеждаше старателно думите на братовчед си и на моменти го прекъсваше, за да предаде всичко на Тео. Самият Тео започна да разбира все повече, след като свикна с произношението на момчето.

Братовчедът описа суматохата на голф игрището след появата на полицаите и последвалите слухове. Според един от приятелите му — младеж от Хондурас, който работел като сервитьор в ресторанта на клуба — Пийт Дъфи привършвал късния си обяд, когато научил, че съпругата му е намерена мъртва. Той бил поразен от новината, хукнал навън и се отправил към къщи с количката за голф. Носел черен пуловер, бежов панталон и кафява шапка. Изглеждал безупречно. Братовчедът обясни, че мъжът, влязъл в дома на семейство Дъфи, бил със същите дрехи.

Тео извади четири снимки на Пийт Дъфи от своята папка. Беше ги намерил в електронния архив на местния вестник. Изображенията

бяха доста големи. Тео ги сложи на масата и зачака. Братовчедът не успя да идентифицира Дъфи. Предположи, че непознатият се е намирал на осемдесет-деветдесет метра от него. Мъжът приличал много на този от снимката, но той не бил напълно сигурен. Братовчедът обаче нямаше колебания относно облеклото му.

Идентифицирането на мъжа щеше да бъде полезно, но не и решаващо. Не беше трудно да се установи какви дрехи е носил Пийт Дъфи въпросния ден, а фактът, че очевидец е забелязал как непознат мъж със същото облекло влиза в къщата минути преди убийството, беше достатъчен за издаването на присъда. Поне така си мислеше Тео.

Докато слушаше как Хулио превежда на испански, той наблюдаваше внимателно братовчед му. Не се съмняваше, че казва истината. Защо би излъгал? Нямаше да спечели нищо. Напротив, щеше само да загуби. Историята му звучеше достоверно и отговаряше напълно на тезата на прокурора за вината на подсъдимия. Обвинението обаче не подозираше за съществуването на свидетеля.

Тео усети, че започва да се притеснява. Как трябваше да действа по-нататък?

Братовчедът започна да говори още по-бързо, сякаш нямаше търпение да се отърве от целия товар на преживяното. Хулио едва смогваше да превежда думите му. Тео тракаше усилено по клавиатурата на лаптопа, за да запише колкото се може повече. Понякога прекъсваше Хулио, молеше го да повтори казаното и историята продължаваше.

Когато изчерпа въпросите, Тео погледна часовника си и се изненада, че е станало толкова късно. Минаваше седем и родителите му щяха да се сърдят, ако закъснееше за вечеря. Ето защо той заяви, че трябва да тръгва. Братовчедът на Хулио го попита какво ще се случи отгук нататък.

— Не съм сигурен — отвърна Тео. — Дай ми малко време. Нека помисля.

— Обещава ли, че няма да кажеш на никого? — намеси се Хулио.

— Обещавам, Хулио. Не и докато тримата не обсъдим как да действваме.

— Ако се уплаши, ще изчезне — добави Хулио и кимна по посока на братовчед си. — Не бива да го хващат. Разбираш ли?

— Естествено.

Пилешкото със зеленчуци беше по-студено от обикновено, но Тео и бездруго нямаше апетит. Той вечеряше с родителите си пред телевизора.

— Защо не се храниш? — попита майка му и размаха китайските клечки във въздуха.

— Храня се.

— Изглеждаш угрижен — заяви баща му, който ядеше с вилица.

— И на мен така ми се струва — съгласи се майка му. — Да не се е случило нещо в приюта?

— Не, просто си мислех за Хулио и семейството му. Сигурно им е ужасно трудно.

— Ти си добро дете, Теди.

Само ако знаехте, помисли си Тео.

В черно-белия епизод на „Пери Мейсън“, който вървеше по телевизията, се разглеждаше поредното важно дело на известния адвокат. Пери беше на път да загуби. На съдията му бе омръзнало да го слуша, а заседателите го наблюдаваха скептично. Прокурорът ставаше все по-самоуверен. Изведнъж защитникът погледна към зрителите в залата и призова един неочакван свидетел. Той зае мястото си и разказа история, която в голяма степен се различаваше от твърденията на прокурора. Новата версия звучеше много по-логично от старата. Свидетелят издържа кръстосания разпит и заседателите оправдаха клиента на Пери Мейсън.

Поредният хепиенд. Адвокатът отново бе победил противниците си.

— Нещата стоят по друг начин в истинския живот — заяви госпожа Буун. Обикновено го казваше поне по три пъти на епизод. — Там няма неочаквани свидетели.

Тео реши да се възползва от ситуацията.

— Но какво ще стане, ако изведнъж се появи очевиден и реши изхода на делото? Човек, за чието съществуване никой не е подозирал?

— Как ще се озове в съдебната зала, щом е бил в анонимност? — попита баща му.

— Не може ли просто да се появи? — продължи Тео. — Нека приемем, че е прочел за процеса във вестника или е гледал репортаж по телевизията. Хората не са знаели, че съществува и че е станал свидетел на престъплението. Как би постъпил съдията в такъв случай?

Рядко се случваше Тео да затрудни другите двама адвокати в семейството. Родителите му се замислиха. Две неща бяха ясни. Първо, господин и госпожа Буун имаха свое мнение по въпроса. И, второ, едва ли щяха да бъдат единодушни.

Майка му отговори първа.

— Прокурорът не може да призове свидетел, ако не го е обявил пред съда и защитата. Правилата го забраняват.

— Но — намеси се бащата, готов за поредния спор — ако не знае за съществуването на даден свидетел, прокурорът няма как да го обяви предварително. Смисълът на всеки процес е да се стигне до истината. Ако откажеш на един очевиден правото да даде показания, ти скриваш истината.

— Такива са правилата.

— Съдията може да ги промени при необходимост.

— Присъдата ще бъде отхвърлена при обжалване.

— Не съм убеден.

Двамата продължиха дискусията, а Тео запази мълчание. Искаше му се да им припомни, че те не са специалисти по наказателно право, но коментарът само би разгорещил словесната битка. Подобни спорове често възникваха в дома на семейство Буун. Тео бе научил много за съдебната система по време на вечеря, докато седеше на верандата или се возеше на задната седалка в колата.

Знаеше например, че в качеството си на адвокати родителите му са служители на съда, т.е. двамата се задължаваха да подкрепят правораздаването. Ако узнаеха, че други адвокати не спазват етичния кодекс, че полицията нарушава законите или някой съдия е надхвърлил правомощията си, те трябваше да предприемат необходимите действия. Според господин и госпожа Буун повечето юристи пренебрегваха тази отговорност, но те се отнасяха сериозно към нея.

Тео се страхуваше да им разкаже за братовчедата на Хулио. Чувството им за дълг вероятно би ги отвело директно при съдия Гантри. Полицията можеше да задържи момчето, да го изпрати в съда и да го принуди да свидетелства. След това щяха да го арестуват като

нелегален имигрант и да го хвърлят в затвора или в някое изправително заведение. Там, както твърдеше господин Маунт, братовчедът на Хулио би чакал с месеци да бъде депортиран в Ел Салвадор.

Тео рискуваше да наруши обещанието си и да навреди сериозно на семейството на момчето.

От друга страна, виновникът можеше да получи заслужена присъда. Ако Тео запазеше мълчание, Пийт Дъфи щеше да напусне съда като свободен човек и да не бъде наказан за извършеното убийство.

Тео едва преглътна късче студено пилешко.

Не очакваше да спи добре тази нощ.

11

Малко преди изгрев-слънце Тео се събуди след поредния кошмар и осъзна, че няма да мигне повече. Втренчи се в тавана и зачака родителите му да се събудят. През нощта бе решил, че не му остава друг избор, освен да поговори с тях на сутринта и да им разкаже всичко за братовчеда на Хулио.

Беше променил мнението си няколко пъти. Когато най-накрая стана от леглото, реши, че не може да наруши обещанието, което бе дал на Хулио и братовчед му. Не биваше да казва на никого. Ако съдът оправдаеше извършителя на престъплението, Тео нямаше да носи вина.

Или пък грешеше?

Той вдигна обичайния шум, докато се приготвяше за училище. Взе душ, изми си зъбите и почисти шините, след което се зае с мъчителния избор на дрехи. Помисли си за Елза и досадния ѝ навик да оглежда ризата, панталоните и обувките му, за да се увери, че си подходат и не са били използвани през последните три дни.

Тео чу как баща му излиза от къщи малко преди седем часа. Майка му седеше в дневната и гледеше телевизия. Точно в седем и половина Тео затвори вратата на банята, взе мобилния си телефон и звънна на чичо си.

Айк не обичаше да става рано. Жалката му кариера на дребен данъчен консултант не изискваше твърде много усилия и той не започваше деня с ентузиазъм. Често бе споделял с Тео, че работата му е досадна. Имаше и друг проблем. Айк пиеше доста — навик, който водеше до допълнителни усложнения рано сутрин. Тео често чуваше възрастните да обсъждат алкохолните проблеми на чичо му. Веднъж Елза бе попитала Винс дали Айк може да свърши нещо, а той бе отвърнал: „Само ако е трезвен“. Разговорът им не трябваше да стигне до ушите на Тео, но момчето знаеше много повече, отколкото другите в кантората предполагаха.

Най-после Айк отговори на обаждането с троснат дрезгав глас:

— Ти ли си, Тео?

— Да, Айк. Добро утро. Съжалявам, че те безпокоя толкова рано. Тео се стараеше да шепне в слушалката.

— Няма проблем, Тео. Предполагам, че нещо те тревожи.

— Да. Може ли да поговорим в твоя офис? Въпросът е много важен, но няма как да го обсъдя с мама и татко.

— Разбира се, Тео. По кое време?

— Малко след осем. Часовете започват в осем и половина. Ако изляза прекалено рано, мама ще се усъмни.

— Добре. Ще се радвам да те видя.

— Благодаря ти, Айк.

Тео изяде набързо закуската, целуна майка си за довиждане и се качи на колелото. Точно в осем часа се спусна с висока скорост по Мейн стрийт.

Айк седеше зад бюрото си с чаша горещо кафе и голяма канелена поничка, обилно поръсена със захар. Изглеждаше вкусна, но Тео тъкмо бе изял цяла купичка овесени ядки. Освен това нямаше апетит.

— Всичко наред ли е? — попита Айк.

Тео седна на ръба на стола.

— Да. Трябва да споделя нещо тайно с човек, на когото мога да се доверя. Необходимо е да познава закона.

— Да не си убил някого? Или си ограбил банка?

— Не.

— Изглеждаш много притеснен — заяви Айк, отчупи голямо парче от поничката и го сложи в устата си.

— Става дума за процеса срещу Пийт Дъфи, Айк. Разполагам с информацията относно вината на подсъдимия.

Айк продължи да дъвче и се облегна на лакти. Бръчиците около очите му изпъкнаха, докато той гледаше втренчено Тео.

— Продължавай.

— Изведнъж се появи неочакван свидетел. Никой не е чувал за него. Видял е нещо в деня на убийството.

— И ти го познаваш?

— Да, но обещах да пазя тайна.

— Как, за бога, попадна на този човек?

— Едно момче от училище ме свърза с него. Не бива да ти казвам повече, Айк. Обещах да не го правя.

Айк преглътна тежко, взе чашата и отпи голяма глътка кафе. Не сваляше очи от Тео. Не изглеждаше особено изненадан. Племенникът му познаваше повече адвокати, съдебни секретари, съдии и полицаи от всеки друг човек в града.

— И онова, което е видял въпросният свидетел, може да повлияе върху изхода на процеса? — попита Айк.

— Да.

— Говорил ли е с полицията или с юристите, работещи по делото?

— Не.

— И за момента не иска да разкрива самоличността си?

— Точно така.

— Страхува ли се от нещо?

— Да.

— Да приемем, че даде показания. Как ще се отрази това върху изхода на процеса?

— Пийт Дъфи ще бъде осъден. Несъмнено.

— Разговаря ли с очевидеца?

— Да.

— И му вярваш?

— Да. Казва истината.

Айк отпи още една глътка и облиза устни. Не сваляше очи от Тео. Накрая заговори:

— Днес е четвъртък, третият ден от началото на процеса. Доколкото разбрах, Хенри Гантри иска да свърши още тази седмица, дори ако трябва да насрочи заседание и в събота. Делото е почти приключило.

Тео кимна. Чичо му отхапа ново парче от поничката и започна да дъвче бавно. Измина цяла минута. Айк преглътна и каза:

— Твоят въпрос е какво може или трябва да бъде направено на този етап от делото. Така ли е?

— Да — отвърна Тео.

— Ако съдим по досегашния ход на процеса, Джак Хоугън определено се нуждае от неочакван обрат. Обвинението започна зле и ситуацията се влошава все повече.

— Мислех, че не следиш делото.

— Имам приятели, Тео. Мои си източници.

Айк скочи от мястото си и отиде в другия край на стаята, където имаше стара библиотека с юридически книги. Прокара пръст по няколко от тях, извади една и започна да я разлиства. После се върна при бюрото, седна на стола и сложи томчето пред себе си. След като откри онова, което търсеше, заяви:

— Ето. Правилата позволяват на съдията да обяви за невалиден даден процес, в случай че е допусната груба процесуална грешка. Приложени са примери: ако лице, заинтересовано от изхода на делото, се свърже с някой от заседателите; ако важен свидетел не може да даде показания поради болест или други причини; ако изчезнат ключови доказателства. Такива неща.

— Не се ли споменава за неочаквани свидетели? — попита Тео.

— Не, но правилата са доста отворени и съдията може да действа според собствената си преценка. Отсъствието на важен свидетел е достатъчна причина за обявяване на процеса за невалиден.

— Какво се случва след това?

— Обвиненията не отпадат. Насрочва се нов процес.

— Кога?

— Зависи от съдията, но в случая едва ли ще чака твърде дълго. Най-много няколко месеца. Тайният свидетел ще има достатъчно време да се подготви.

Тео мислеше трескаво и не знаеше какво да каже.

Айк продължи:

— Е, Тео, как смяташ да убедиш съдия Гантри, че трябва да обяви процеса за невалиден преди решението на заседателите? Те ще оправдаят Дъфи, а той всъщност е виновен.

— Нямам представа. Затова дойдох при теб, Айк. Нуждая се от помощта ти.

Айк остави книгата настрана и отчупи още едно парче от поничката. Докато го дъвчеше, размишляваше над ситуацията.

— Ето какво ще направим — заяви той накрая. — Ти ще отидеш на училище, а аз ще се отбия в съда, за да видя как вървят нещата. Ще поговоря с някои приятели. Няма да споменавам името ти. Тео, обещавам, че ще те пазя. Ще ми звънеш ли по обед?

— Разбира се.

— А сега тръгвай.

Когато Тео стигна до вратата, Айк го попита:

— Защо не каза на родителите си?

— Трябва ли?

— Още не. Може би по-нататък.

— Те се придържат много стриктно към правилата, Айк. Знаеш го. Като служители на съда ще ме накарат да разкрия всичко, което знам. Положението е сложно.

— Особено за едно тринайсетгодишно момче.

— Съгласен съм.

— Обади ми се по-късно.

— Дадено. Благодаря ти, Айк.

В края на часа по английски госпожа Ебърли каза:

— Тео, ще останеш ли за малко? Искам да обсъдим наказанието ти.

Тео гледаше през прозореца и се чудеше какво се случва в съдебната зала в центъра на града. Беше му любопитно да разбере дали Айк е научил нещо. Почти не бе чул обясненията на госпожа Ебърли за инфинитивите с вмъкнато наречие.

— Разбира се — промълви той.

Звънецът би и момчетата напуснаха класната стая. Тео последва учителката до малкия ѝ кабинет. След като влязоха вътре, госпожа Ебърли затвори вратата. Изглеждаше много по-щастлива от миналия път. Усмиваше се повече и беше в по-добро настроение.

— Тео, исках само да ти кажа — започна тя с усмивка, — че вчера със съпруга ми ходихме при брачния консултант, когото ми препоръча. Беше чудесен. Премина направо по същество и ни накара да обсъдим открито проблемите си. Преди да си тръгнем, се съгласихме да поработим над тях. Ще се срещнем отново следващата седмица. — Лицето ѝ сияеше от радост. Тя потупа Тео по рамото и добави още по-забързано: — Предстои ни дълъг път, но смятам, че ще се справим. Страшно ти благодаря за помощта.

— Няма защо, госпожо Ебърли.

— Напротив, Тео. Ти направи много за нас.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Страхотен си.

Тео бе чул достатъчно комплименти.

- Благодаря. Какво ще правим с наказанието?
- Ще го отлагаме, докато нещата отшумят. Съгласен ли си?
- Звучи добре.
- Но спри да ползваш интернет по време на час.
- Обещавам.

Госпожа Ебърли го прегърна неловко и Тео напусна кабинета.

В междучасието той се отправи към библиотеката, за да погледне протокола на стенографката от днешното заседание, когато някой извика името му от другия край на коридора. Беше Санди Коу. Той се затича към Тео, за да го настигне.

— Тео — каза Санди. — Свободен ли си за малко?

— Да.

— Родителите ми отидоха при господин Мозинго, специалистта по фалити. Той им обеща, че няма да загубим къщата.

— Браво, Санди.

— Както ти ми обясни, първо трябва да обявим фалит. Така ще успеем да запазим къщата. — Санди бръкна в раницата си, извади малък пощенски плик и го подаде на Тео. — Майка ми го изпраща. Разказах ѝ за теб и тя реши да ти напише благодарствено писмо.

Тео неохотно взе плика.

— Не е необходимо, Санди. Не съм направил нищо.

— Нищо? Тео, без твоята помощ щяха да ни отнемат къщата. — Очите на Санди се насълзиха. Беше готов да се разплаче.

Тео го бутна закачливо и отвърна:

— Радвам се, че успях да ви съдействам. Ако се нуждаеш от друг съвет, не се колебай да ме потърсиш.

— Благодаря ти, Тео.

В часа по „Държава и право“ господин Маунт помоли Тео да информира класа относно развитието на процеса срещу Пийт Дъфи. Тео обясни стремежа на прокурора да докаже, че господин и госпожа Дъфи са имали проблеми и почти са стигнали до развод преди две години. Той бе призовал няколко техни приятели да свидетелстват, но те не бяха издържали на грубия кръстосан разпит на Клифърд Нанс.

Тео понечи да отвори лаптопа си, за да прочете разговорите в съдебната зала в реално време, но бързо размисли. Не бе извършил престъпление, прониквайки в софтуера на стенографката, но действията му определено не бяха редни.

Когато часът свърши и момчетата се отправиха към закувалнята, Тео влезе в тоалетната и се обади на Айк. Беше почти дванайсет и половина.

— Ще го оправдаят — заяви Айк. — Хоугън няма да успее да го осъди.

— Колко време присъства на заседанието? — попита Тео, който се бе скрил в една от кабините.

— Цяла сутрин. Клифърд Нанс е твърде добър, а Хоугън е поел по грешен път. Наблюдавах заседателите. Не харесват Пийт Дъфи, но нямат доказателства. Ще го оправдаят.

— Той е виновен, Айк.

— Щом казваш. Но аз не знам с каква информация разполагаш. Никой не знае.

— Какво ще правим?

— Все още обмислям нещата. Отбий се при мен след училище.

— Добре.

12

Най-популярното момиче в осми клас беше къдрокоса брюнетка на име Хали. Изглеждаше страхотно, общуваше с всички и обичаше да флиртува. Беше капитан на мажоретките и спортуваше активно. Никое от момчетата не можеше да я бие на тенис, а веднъж тя бе победила Брайън на сто метра кроул и на петдесет метра бруст. Хали се интересуваше предимно от спорт и затова Тео не заемаше челно място в списъка ѝ с фаворити.

Скоро обаче щеше да се издигне в него заради буйния нрав на нейното куче.

Шнауцерът ѝ често правеше бели, щом го оставеха сам през деня. По някакъв начин бе успял да се измъкне от къщата и се бе промушил под оградата в задния двор. Служителите от зоополицията го бяха намерили на около километър от дома. Тео слушаше историята, докато довършваше обяда си. Хали и други две момичета бяха седнали на неговата маса, за да му разкажат всичко. Тя изглеждаше разстроена и хлипаше, а Тео забеляза колко е красива дори когато плаче. Беше настъпил неговият звезден миг.

— Случвало ли се е преди? — попита той.

Хали избърса сълзите си и отвърна:

— Да. Прибраха Роки преди няколко месеца.

— Ще го приспят ли? — поинтересува се Едуард, който се бе присъединил към групата. Обикновено Хали привличаше тълпи от момчета. При мисълта, че ще убият кучето ѝ, тя заплака още по-силно.

— Млъкни — сръза го Тео. Едуард и бездруго беше глупак. — Не, няма да го приспят.

— Баща ми е извън града, а майка ми има пациенти цял следобед — каза Хали. — Не знам какво да правя.

Тео бутна чинията настрани и отвори лаптопа си.

— Спокойно, Хали. Вече съм решавал подобен проблем. — Той натисна няколко клавиша и останалите се приближиха до него. — Предполагам, че кучето е регистрирано.

В Стратънбърг съществуваше наредба, която изискваше всяко куче да бъде записано в специален регистър. Бездомните биваха хващани и затваряни в приюта за трийсет дни. Ако никой не ги осиновеше в този срок, властите се принуждаваха да ги приспят.

Семейството на Хали беше от по-заможните в града. Баща ѝ притежаваше собствена фирма, а майка ѝ беше лекарка. Тяхното куче несъмнено имаше регистрация.

— Да — отвърна Хали. — Води се на баща ми.

— Как се казва? — попита Тео и продължи да трака по клавиатурата.

— Уолтър Кършоу.

Тео въведе името и всички зачакаха. Хали бе спряла да плаче.

— Добре — заяви той накрая и се втренчи в екрана. — Ще проверя списъка с актуалните случаи на зоополицията. — Тео натисна един клавиш. — Ето го. Роки е бил отведен в приюта в девет и половина сутринта. Обвинен е в нарушение на закона, според който кучетата трябва винаги да бъдат водени на каишка. Това е второто му провинение тази година. Глобата е двайсет долара плюс още осем за престоя. Ако го хванат трети път, ще го задържат за десет дни. Тогава таксата ще скочи на сто долара.

— Кога мога да си го прибера? — попита Хали.

— Съдът за животни заседава от четири до шест часа следобед всеки работен ден без понеделник. Ще успееш ли да отидеш днес?

— Да, но не трябва ли да повикам родителите си?

— Не, аз ще те чакам там. Правил съм го и преди.

— Не се ли нуждае от истински адвокат? — намеси се Едуард.

— Не и на такива заседания. И най-големият глупак би се справил.

— А парите? — попита Хали.

— Няма да ти взема нищо. Все още не съм правоспособен адвокат.

— Не говоря за теб, Тео. Имах предвид глобата.

— А, ясно. Ето какъв е планът. Ще подам молба в интернет за прибиране на кучето. На практика това означава, че Роки се признава за виновен. Нарушението не е сериозно. Ти си от собствениците му и можеш да платиш глобата, за да го вземеш от приюта. След часовете

отиди при майка си в болницата, поискай пари от нея и ела в съда в четири часа.

— Благодаря ти, Тео. Роки ще бъде ли там?

— Не, засега остава в приюта. Ще го приберете по-късно.

— Защо не ни го дадат в съда? — попита тя.

Тео често се учудваше на глупавите въпроси, които неговите приятели задаваха. Съдът за животни имаше най-лошата репутация в правните среди. Наричаха го шеговито Котешкия съд и го смятаха за отритнатото дете на юридическата система. Съдията, който разглеждаше случаите, бе изхвърлен от всички кантори в Стратънбърг. Носеше дънки и ботуши и заемаше една от най-унизителните позиции в града. Законът позволяваше на хората, които имат проблеми със своите животни, да се явяват в съда без защита и сами да излагат проблемите си. Повечето адвокати избягваха Котешкия съд, тъй като появата им там беше под тяхното достойнство. Помещението, където се провеждаха заседанията, се намираше в сутерена на съда, далеч от големите зали.

Нима Хали наистина вярваше, че служителите водят в съда котки и кучета с вериги и намордници, за да ги върнат на собствениците им? Подсъдимите по наказателни дела обикновено седяха в специална стая и чакаха своя ред, за да се явят пред съдията. Но не и животните.

Тео едва се сдържа да не направи саркастичен коментар. Усмихна се на Хали, която му се стори още по-красива, и каза:

— Съжалявам, но процедурата е такава. Роки ще се прибере невредим довечера.

— Благодаря ти, Тео. Невероятен си.

При други обстоятелства думите на Хали щяха да отекват в съзнанието на Тео с часове. Ситуацията обаче беше по-различна. Вниманието му бе ангажирано изцяло с процеса срещу Пийт Дъфи. Айк бе отишъл в съдебната зала, а Тео му изпращаше есемеси цял следобед.

Той написа: *Там ли си? Нещо ново?*

Айк отвърна: *Да, на балкона. Голяма тълпа. Прокурорът приключи със свидетелите в 2 ч. Добра работа свърши. Говори за развода с голф партньори на подсъдимия.*

Тео: Някакви доказателства?

Айк: Не. Ще го оправдаят. Освен ако...

Тео: Имаш ли план?

Айк: Още го обмислям. Ще дойдеш ли в съда?

Тео: Може би. Какво се случва сега?

Айк: Първи свидетел на защитата. Бизнес партньор на Дъфи.
Скука.

Тео: Изчезвам. Час по химия. До скоро.

Айк: Очаквам шестица. ОК?

Тео: Няма проблем.

Въпреки че Котешкият съд не се ползваше с уважение сред адвокатите в Стратънбърг, заседанията там рядко бяха скучни. Настоящият случай засягаше боата Хърман, която очевидно обичаше да бяга от къщи. Нейните приключения едва ли щяха да представляват проблем, ако собственикът ѝ живееше някъде сред природата. Но въпросният човек — трийсетгодишен пънкър, осеян с татуировки — обитаваше оживена жилищна сграда в западната част на града. Съседът му с ужас бе открил боата в своята кухня, когато сутринта отишъл да си приготви закуска.

Мъжът изглеждаше бесен. Собственикът на Хърман също. Обстановката беше напрегната. Тео и Хали седнаха на два съгъваеми стола. Освен тях в малката съдебна зала нямаше други зрители. Библиотеката в кантората на „Буун и Буун“ се стори на Тео далеч по-голяма и по-приятна.

Отпред се виждаше боата Хърман, затворена в огромна клетка близо до съдия Йек. Той я наблюдаваше внимателно. Единственият друг човек в залата беше възрастната секретарка. Работеше там от години и имаше репутацията на най-сърдитата служителка в съда. Тя определено не харесваше Хърман. Затова се бе оттеглила в далечния ъгъл и гледаше уплашено.

— Вие как бихте се почувствали, господин съдия? — попита съседът. — Ужасно е да живееш в една сграда с такова животно. Никога не знаеш дали няма да те изненада, докато спиш.

— Боата е безобидна — намеси се собственикът. — Не хапе.

— Безобидна? А ако получа инфаркт? Не може така, господин съдия. Трябва да ни защитите.

— Не изглежда безобидна — заяви съдия Йек.

Всички приковаха очи в змията, която се бе увила около голям изкуствен клон в клетката. Не помръдваше. Очевидно бе заспала, напълно безразлична към случващото се.

— Не е ли доста едра за своя вид? — попита съдия Йек, все едно разбираше от влечуги.

— Към двеста и двацет сантиметра, доколкото си спомням — обясни собственикът. — Малко е дълга.

— Имате ли други змии в апартамента си? — поинтересува се съдията.

— Няколко.

— Колко точно?

— Четири.

— Мили боже! — възкликна уплашено съседът.

— Всички ли са като Хърман? — попита съдията.

— Три бои и една кралска змия.

— А защо ги държите?

Собственикът премести тежестта си от единия крак на другия, сви рамене и отвърна:

— Хората харесват папагали, хамстери, кучета, котки, коне или кози. Аз обичам змии. Те са добри животни.

— Добри животни! — изсъска съседът.

— За пръв път ли се случва някоя от тях да избяга?

— Да — отвърна собственикът.

— Не — намеси се съседът.

— Не ми помагате особено.

Колкото и интересна да беше дискусиата, Тео не можеше да се концентрира върху боата и нейните проблеми. Две неща го разсейваха. Най-очевидното от тях беше, че Хали седеше съвсем близо до него — коленете им почти се докосваха. Тео се намираше на седмото небе. Но дори това усещане бе засенчено от сериозния въпрос какво щеше да стане с братовчеда на Хулио.

Делото за убийство течеше с пълна сила. Скоро юристите щяха да приключат с разпита на свидетелите. Тогава съдия Гантри щеше да

помоли заседателите да се оттеглят, за да вземат решение. Времето течеше неумолимо.

— Трябва да ни защитите, Ваша Чест — повтори съседът.

— Какво очаквате да направя? — попита съдия Йек. Вече губеше търпение.

— Не може ли да издадете заповед за унищожението ѝ?

— Искате смъртна присъда за Хърман?

— Защо не? В сградата живеят деца.

— Мярката ми се струва малко крайна — заяви съдията. Очевидно не смяташе да издава смъртна присъда.

— Я стига — каза раздражено собственикът. — Никой не е пострадал.

— Ще се погрижите ли змиите да останат в апартамента? — попита съдията.

— Да. Обещавам.

— Ето какво ви предлагам — продължи съдия Йек. — Вземете боата вкъщи. Не желая да я виждам повече. В приюта няма място за нея. Никой не я харесва. Разбирате ли?

— Да — отговори собственикът.

— Ако Хърман избяга отново или някоя от другите змии излезе от апартамента ви, ще се наложи да издам заповед за тяхното унищожение. Ясно ли е?

— Да, господин съдия. Имате думата ми.

— Купих си брадва — каза разгорещено съседът. — С дълга дръжка. Струваше дванайсет долара. — Той посочи ядосано Хърман. — Ако отново видя змия вкъщи или в сградата, повече няма да се налага да идваме тук, господин съдия.

— Успокойте се.

— Заклевам се, ще я убия. Трябваше да го направя още първия път, но нямах брадва.

— Достатъчно — прекъсна го съдия Йек. — Случаят е приключен.

Собственикът се втурна напред, взе тежката клетка и я вдигна внимателно. Боата не помръдна. Не проявяваше особен интерес към дискусиата относно смъртната ѝ присъда. Съседът напусна залата. Собственикът и змията се позабавиха, но скоро го последваха.

След като вратата се затвори, секретарката се върна на мястото си. Съдията разлисти документите пред себе си и погледна към Тео и Хали.

— Здравейте, господин Буун — заяви той.

— Добър ден, господин съдия — каза Тео.

— Дошли сте тук по работа?

— Да, сър. Бих искал да прибера едно куче.

Съдията провери графика с днешните случаи.

— Роки? — попита той.

— Да, сър.

— Добре. Може да пристъпите напред.

Тео и Хали минаха през люлеещата се вратичка и се приближиха до единствената маса в залата. Тео ѝ показа къде да седне. Той самият остана прав, подобно на истинските адвокати.

— Продължете — заяви съдията, видимо развеселен. Беше очевидно, че малкият Тео Буун се старае с всички сили да впечатли чаровната си клиентка.

— Ваша Чест — започна тържествено Тео, — Роки е миниатюрен шнауцер, регистриран на името на Уолтър Кършоу, който сега е извън града. Съпругата му, доктор Филипс Кършоу, е педиатър и в момента се намира на работното си място. Клиентката ми е тяхната дъщеря Хали. Тя учи в моя випуск.

Тео посочи към нея. Хали гледаше уплашено, но същевременно знаеше, че може да му се довери.

Съдия Йек ѝ се усмихна и каза:

— Виждам, че това е второ нарушение.

— Да, сър — отвърна Тео. — Предишното е станало преди четири месеца. Тогава господин Кършоу е уредил проблема в приюта.

— Роки е задържан?

— Да, сър.

— Не можете да отречете, че се е разхождал без стопанин, нали?

— Не, сър, но призовавам съда да отмени глобата и таксата за престой в приюта.

— На какви основания?

— Сър, собствениците са взели необходимите мерки, за да попречат на кучето да излезе. Както винаги те са оставили Роки на сигурно място. Къщата е била заключена, а алармата — активирана.

Вратата към задния двор е била затворена. Направили са всичко възможно, за да предотвратят случилото се. Роки има особен характер и често става неспокоен, когато е сам. Обича да се промъква навън. Собствениците го знаят. Не са действали безотговорно.

Съдията свали очилата за четене и се замисли.

— Така ли е, Хали? — попита той.

— О, да, сър. Много се притесняваме Роки да не избяга.

— Кучето е изключително хитро, Ваша Чест — продължи Тео.

— Някак си е успяло да се промъкне през малката вратичка в пералното помещение. Отишло е в задния двор и е изкопало дупка под оградата.

— А ако го направи отново?

— Собствениците обещават да засилят мерките за сигурност, сър.

— Добре. В такъв случай отменям глобата и допълнителната такса. Но ако Роки избяга пак, ще ги удвоя. Разбрахме ли се?

— Да, сър.

— Случаят е приключен.

Докато вървяха към главния изход на първия етаж, Хали хвана под ръка Тео. Той инстинктивно забави крачка. Какъв момент!

— Ти си страхотен адвокат, Тео — каза Хали.

— Още не съм. Има време.

— Защо не ми звънеш някой път? — попита го тя.

Защо ли? Добър въпрос. Може би защото бе твърде заета с останалите момчета. Хали сменяше гаджетата си всеки месец. Теодор не бе и помислял да ѝ се обади.

— Ще го направя — обеща той.

13

След продължително сбогуване Тео се върна обратно на земята. Изтича по стълбите до втория етаж и се качи на балкона в съдебната зала. Откри Айк на задния ред и седна до него. Наближаваше пет часът.

В момента свидетелстваше застрахователният агент, който преди повече от две години бе продал на семейство Дъфи полицата на стойност един милион долара. Клифърд Нанс го разпитваше обстойно за неговите отношения с господин и госпожа Дъфи. Агентът изтъкна, че съпрузите са закупили две застраховки живот. Те възлизали на един милион и заместили предишните полици, според които всеки би получил петстотин хиляди долара след смъртта на другия. В сделката нямало нищо необичайно. Агентът потвърди, че много брачни двойки увеличават застраховките си, за да се подсигурят взаимно в случай на внезапна смърт. Господин и госпожа Дъфи знаели какво искат и не се поколебали да предприемат подобна стъпка.

След като адвокат Клифърд Нанс приключи, застрахователната сделка вече далеч не изглеждаше толкова подозрителна, колкото в началото. Джак Хоугън се опита да притисне свидетеля по време на кръстосания разпит, но без особен резултат. Щом прокурорът привърши с въпросите, съдията обяви края на заседанието.

Тео наблюдаваше как заседателите напускат залата. После погледна към адвокатите на Пийт Дъфи, които се бяха скупчили около подсъдимия. Смееха се самодоволно и се поздравяваха за поредния успешен ден в съда. Очевидно не се съмняваха в победата.

— Не искам да говорим тук — прошепна Айк. — Ще се отбиеш ли в офиса ми?

— Разбира се.

— Сега ли?

— Ще тръгна след теб.

Десет минути по-късно те седяха в кабинета на Айк. Той отвори малкия хладилник зад бюрото си.

— Имам „Бъдуайзър“ и спрайт.

— „Бъдуайзър“ — каза Тео.

Айк му подаде кутийка спрайт и взе бирата за себе си.

— Вариантите са ограничени — заяви той и отпи една глътка.

— Така и предположих.

— Първо, може да не предприемаш нищо. Утре е петък и защитата вероятно ще приключи рано следобед. Носят се слухове, че Пийт Дъфи ще свидетелства последен. След това съдията ще предаде случая на заседателите. Ако не се осмелиш да действаш, те ще се оттеглят, за да обмислят решението си. Ще го осъдят, оправдаят или пък няма да стигнат до споразумение.

Тео познаваше процедурата. През последните пет години бе присъствал на много повече дела от Айк.

Чичо му продължи:

— Второ, може да се срещнеш с тайнствения свидетел и да го убедиш веднага да излезе от скривалището си. Не съм сигурен как ще реагира съдия Гантри, ако изведнъж разбере за него. Досега не е попадал в такава ситуация, но си разбира от работата и ще постъпи правилно.

— Свидетелят не би напуснал скривалището си. Прекалено е уплашен.

— Добре. Тогава стигаме до третия вариант. Може да говориш със съдията, без да разкриваш името на очевидеца.

— И бездруго не знам как се казва.

— Но знаеш кой е, нали?

— Да.

— Имаш ли представа къде живее?

— В общи линии. Не разполагам с точния адрес.

— Знаеш ли къде работи?

— Може би.

Айк го изгледа и отпи още една глътка от бирата, след което изтри с ръка устните си.

— Както споменах, може да обясниш на съдията, че изведнъж се е появил важен свидетел. Не е необходимо да разкриваш самоличността му. Ще изтъкнеш, че без неговите показания заседателите рискуват да вземат погрешно решение. Съдията, разбира се, ще попита как се казва свидетелят, къде работи, какво точно е

видял и тъй нататък. Предполагам, че ще те обсипе с хиляди въпроси. Ако не му отговориш, ще се ядоса.

— Не харесвам никой от трите варианта — заяви Тео.

— Нито пък аз.

— Какво да правя, Айк?

— Забрави за случилото се, Тео. Не си пъхай носа в тази бъркотия. Твърде сложно е за едно дете. Дори възрастен човек не би се справил. Заседателите са на път да допуснат грешка, но нямат друг избор, тъй като не са им представени никакви доказателства. Системата невинаги функционира добре. Помисли само за всички невинни хора, които са получили смъртни присъди. Истинските престъпници често остават на свобода. Постоянно стават грешки, Тео. Просто забрави всичко.

— Но тази грешка може да бъде предотвратена.

— Не съм убеден. Съдия Гантри едва ли ще спре важен процес малко преди края само защото е чул, че има потенциален свидетел. Звучи доста нереално.

Тео неохотно се съгласи.

— Вероятно си прав.

— Разбира се, че съм прав, Тео. Ти си още дете. Не се занимавай със случая.

— Добре, Айк.

Двамата млъкнаха, но продължиха да се взират един в друг. Накрая Айк каза:

— Обещай ми, че няма да направиш някоя глупост.

— Като например?

— Не отивай при съдия Гантри. Знам, че сте приятели.

Отново мълчание.

— Обещай ми, Тео.

— Ако реша да предприема нещо, първо ще го обсъдя с теб.

— Става.

Тео скочи от стола.

— Трябва да тръгвам. Имам много домашни.

— Как върви по химия?

— Чудесно.

— Писаха ли ти шестица?

— Още не. Благодаря, Айк.

— Мисля и утре да отида в съдебната зала. Днес доста се забавлявах. Прати ми есемес по някое време.

— Добре, Айк.

* * *

Когато Тео се появи в кантората на „Буун и Буун“ малко след шест вечерта, там цареше тишина. Елза, Винс и Дороти отдавна си бяха тръгнали. Госпожа Буун се бе прибрала вкъщи и вероятно прелистваше поредния безинтересен роман. Срещата на читателския ѝ клуб щеше да започне в седем часа в дома на Естер Гътридж. Членовете му се събираха там на вечеря и чаша вино и обсъждаха почти всичко, освен книгата на месеца. Клубът се състоеше от десет жени, редуващи се в избора на четиво. Тео не помнеше кога за последно майка му бе харесала някой роман. Тя не одобряваше дори онези, които сама предлагаше. Всеки месец госпожа Буун се оплакваше, че трябва да чете нещо, което не ѝ допада. Според Тео това напълно обезсмисляше идеята за подобен клуб.

Уудс Буун подреждаше куфарчето си, когато Тео влезе в кабинета на втория етаж. Тео често се чудеше защо баща му взема със себе си документи и книги на тръгване от кантората. Човек можеше да си помисли, че възнамерява да работи вкъщи чак до полунощ. Но той не го правеше. Никога не работеше у дома и дори не докосваше куфарчето си, след като го оставеше под масата в антрето. На сутринта баща му излизаше от къщи, закусваше навън и отиваше в кантората. Едва тогава отваряше куфарчето и изсипваше съдържанието му върху разхвърляното бюро. Тео предполагаше, че носи със себе си все едни и същи книги, папки и документи.

Правеше му впечатление, че адвокатите рядко излизат без куфарче. Може би, само по време на обяд. Майка му също носеше своето вкъщи, но понякога го отваряше и преглеждаше документите.

— Как мина в училище? — попита баща му.

— Страхотно — отвърна Тео.

— Радвам се. Слушай, Тео. Тази вечер майка ти има среща на читателския клуб. Аз смятам да се отбия при съдия Планкмор.

Положението на стареца се влошава и ми се иска да постоя при него няколко часа. Май скоро ще си отиде.

— Разбира се, татко. Няма проблем.

Съдия Планкмор бе надхвърлил деветдесет и страдаше от множество болести. Беше истинска легенда в правните среди на Стратънбърг и повечето юристи му се възхищаваха.

— Стопли спагетите от вчера.

— Ще се оправя, татко. Не се тревожи. Вероятно ще поостана тук, за да си напиша домашните.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Тео отиде в своя кабинет, извади учебниците от раницата и опита да се съсредоточи върху домашното по химия. Изведнъж някой почука леко по вратата. Беше Хулио, който идваше за втори пореден ден тази седмица.

— Може ли да излезем навън? — попита разтревожено той.

— Заповядай вътре — покани го Тео. — Всички си отидоха. Безопасно е.

— Наистина ли?

— Да. Какво се е случило?

Хулио седна и Тео затвори вратата.

— Преди час се видях с братовчед ми. Беше много притеснен. Днес на голф игрището се е появила полиция. Той предполага, че си го издал.

— Стига, Хулио. Не съм казвал на никой. Заклевам се.

— Защо тогава полицаите душат наоколо?

— Нямам представа. Искали ли са да говорят с него?

— Мисля, че не. Братовчед ми избягал, щом видял колата.

— С униформи ли са били?

— Май да.

— И колата е била полицейска?

— Доколкото разбрах.

— Виж, Хулио. Вече се заклев, че няма да издам тайната. Ако искаха да разпитат братовчед ти относно убийството, полицаите едва ли щяха да носят униформи и да карат патрулна кола. В никакъв случай. По-скоро биха изпратили цивилни инспектори, облечени в костюми и с вратовръзки.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Добре.

— Братовчед ти май се страхува от присъствието на полицията.

— Повечето нелегални имигранти реагират така.

— Знам. Не съм издал тайната. Кажи му да не се тревожи.

— Шегуваш ли се? Трудно е да си спокоен, когато всеки момент може да те арестуват.

— Прав си.

Хулио продължаваше да изглежда притеснен. Очите му зашариха из малката стая, сякаш се чудеше дали някой не подслушва разговора. Настъпи дълго тягостно мълчание. Всеки чакаше другия да го наруши пръв. Накрая Хулио заяви:

— Има и още нещо.

— Какво?

С треперещи ръце Хулио разкопча ризата си и извади прозрачен найлонов плик. Сложи го внимателно на бюрото на Тео, все едно му връчваше подарък, от който искаше да се отърве. Вътре имаше две бели ръкавици. Бяха леко захабени и измачкани.

И бяха за голф.

— Братовчед ми ги праща — обясни Хулио. — Ръкавиците, носени от мъжа, влязъл в къщата. По една за всяка ръка. Дясната е нова, а лявата е използвана.

Тео се втренчи в плика, но не успя да помръдне. Беше му трудно да говори.

— Къде е намерил...

— Когато излязъл от къщата, мъжът свалил ръкавиците и ги сложил в сака за голф. По-късно, на четиринайсетата площадка, ги пуснал в кошчето до хладилника за вода. Братовчед ми изпразва боклука два пъти дневно. Той видял мъжа и му се сторило странно, че хвърля почти нови ръкавици.

— Онзи забелязал ли го е?

— Не мисля. В противен случай нямаше да ги остави в кошчето.

— И това е същият човек, който сега е подсъдим по делото за убийство?

— Да. Братовчед ми е почти убеден. Гледал го е по телевизията.

— А защо е запазил ръкавиците?

— Момчетата, които работят в голф клуба, често претърсват боклука за ценни вещи. Братовчед ми взел ръкавиците, но след няколко дни се усъмнил. Предполагам, че е чул слуховете за убитата жена. Затова решил да ги скрие. Сега е уплашен и си мисли, че полицията го следи. Ако намерят ръкавиците у него, кой знае какво ще стане? Страхува се, че ще загази.

— Полицията не го следи.

— Ще се опитам да му го обясня.

След дълго мълчание Тео кимна към плика. Внимаваше да не докосва нищо.

— Какво ще правим с тях?

— Не смятам да ги задържа.

— Опасявах се, че ще го кажеш.

— Ти знаеш как да действаш. Нали, Тео?

— Нямам представа. В момента се чудя как изобщо се забърках в тази каша.

— Защо просто не ги занесеш в полицията?

Тео прехапа език, за да потисне саркастичния си коментар. Едва ли можеше да очаква, че Хулио е наясно как функционира системата. *Естествено, Хулио. Ще се отбия в полицията и ще дам на жената в приемната плика с ръкавиците. Ще ѝ обясня, че принадлежат на симпатичния мъж, обвинен в убийството на съпругата си. Между другото той наистина е виновен. А аз, Тео Буун, знам истината, защото говорих с анонимен очевидец на престъплението. Затова оставете ръкавиците в отдел „Убийства“, но, моля, не казвайте на инспектора откъде сте ги взели.*

Горкият Хулио.

— Няма да стане така. Полицаяте ще започнат да задават въпроси и братовчед ти ще загази. Най-добре е да прибереш ръкавиците. А аз ще се престоря, че изобщо не съм ги виждал.

— Не, Тео. Вече са твои.

С тези думи Хулио скочи от стола, хукна към вратата и извика през рамо:

— И не забравяй да пазиш тайната.

— Разбира се — отвърна Тео.

— Вече ми обеща.

— Така е.

Хулио изчезна в мрака.

Тео почти не докосна спагетите. Сложи мръсните съдове в миялната машина, заключи входната врата и отиде в своята стая, където си облече пижамата и отвори последния брой на „Спортс Илюстриейтед“. Изобщо не бе в състояние да се концентрира. Спеше му се, тъй като почти не бе мигнал миналата нощ. Скоро се унесе въпреки притеснението и страха.

Господин Буун се прибра пръв. Качи се по стълбите и откряна вратата на Тео. Както винаги пантите изскърцаха. Той запали лампата и се усмихна при вида на заспалия си син.

— Лека нощ, Тео — промълви възрастният мъж и изгаси лампата.

Тео се събуди от затварянето на вратата. След секунди се обърна по гръб, загледа се в мрачния таван и потъна в мисли за ужасяващите ръкавици за голф, които съзнателно бе скрил. Беше му трудно да приеме съвета на Айк и да забрави за случилото се. Не можеше да пренебрегне съществуването на очевидеца и да наблюдава безучастно как заседателите допускат фатална грешка.

Тео не биваше да нарушава обещанието, което бе дал на Хулио и братовчед му. Но ако все пак дръзнеше да го направи? Ако още на сутринта покажеше ръкавиците на съдия Гантри и му разкриеше всичко? Братовчедът на Хулио щеше да пострада сериозно и да бъде арестуван по нареждане на Джек Хоугън. Неговите показания щяха да наклонят везните в полза на прокурора и да доведат до обявяване на делото за невалидно. Съдията щеше да насрочи друг процес, а новината да гръмне във всички вестници и по телевизията. Братовчедът можеше да се превърне в герой, но и същевременно да попадне зад решетките като нелегален имигрант.

А ако сключеше сделка с полицията и обвинението? Те нямаше ли да се съгласят да си затворят очите, след като имаха нужда от него? Тео не бе сигурен. Може би да, може би не. Рискът беше твърде голям.

Постепенно мислите му се насочиха към Майра Дъфи. В досието на делото той пазеше вестникарска статия с нейна снимка. Жертвата беше симпатична русокоса жена с тъмни очи и красива усмивка. Тео си представи последните секунди от живота ѝ. Госпожа Дъфи с ужас бе осъзнала, че съпругът ѝ е сложил белите ръкавици, за да я удуши.

Сърцето на Тео заби по-силно. Той избута встрани завивките и седна на ръба на леглото. Майра Дъфи беше само с две години по-млада от Марсела Буун. Как би се почувствал Тео, ако някой нападнеше така брутално собствената му майка?

В случай че заседателите оправдаеха Пийт Дъфи, подсъдимият щеше да се отърве невинен. Така убиецът никога повече нямаше да се изправи пред съда за извършеното престъпление. Тео познаваше добре правилото, че прокуратурата не може да повдигне повторно обвинение срещу някого, ако съдебните заседатели вече са го оправдали. Тъй като в случая не съществуваха други заподозрени, убийството би останало неразкрито.

Пийт Дъфи щеше да прибере един милион долара, да продължи да играе голф и да си намери нова съпруга.

Тео се сгуши отново под завивките и се опита да затвори очи. Хрумна му нещо. След края на процеса и оправдателната присъда можеше да изчака няколко седмици и да изпрати ръкавиците на Пийт Дъфи. Смяташе да приложи към тях мистериозна бележка: „Ние знаем, че си я убил. Наблюдаваме те“.

Но защо да го прави? Поредната глупава идея. Мислите му ставаха все по-объркани. На местопрестъплението не беше открита кръв. Следователно върху ръкавиците липсваха следи. А коса? Ако малък кичур от госпожа Дъфи случайно бе залепнал за една от ръкавиците? Косата ѝ стигаше поне до раменете. Тео не смееше да отвори найлоновия плик. Не бе докосвал ръкавиците и не знаеше как изглеждат отблизо. Един косъм би послужил като допълнително доказателство, че жертвата е била убита от съпруга си.

Той опита да насочи вниманието си към блестящата победа в съда, която бе извоювал за Хали — негова клиентка и потенциална приятелка. Но мислите му отново се върнаха на местопрестъплението. Накрая Тео се успокои и потъна в дълбок сън.

Марсела Буун се прибра вкъщи малко преди единайсет. Отвори хладилника, за да провери какво е вечерял Тео, и пусна миялната

машина. Поговори с Уудс, който четеше в дневната. После се качи по стълбите и тръгна към стаята на Тео. Той чу стъпките ѝ и се престори на заспал. Майка му изпълни ритуала за лека нощ. Никога не включваше лампата. Целуна го по челото и прошепна:

— Обичам те, Теди.

След това излезе от стаята.

Час по-късно Тео все още лежеше буден и се тревожеше за мястото, където бе скрил ръкавиците.

Когато алармата на мобилния телефон иззвъня в шест и половина сутринта, Тео се намираше в полубудно състояние. Не бе сигурен дали изобщо е мигнал цяла нощ. Чувстваше се уморен и изнервен, а му предстоеше поредният дълъг ден. Товарът, който носеше, беше непосилен за едно тринайсетгодишно момче.

Марсела Буун стоеше пред печката в кухнята — доста необичайно място за нея — и пържеше наденички и палачинки. Подобно нещо се случваше около два пъти в годината. При други обстоятелства Тео би се зарадвал на обилната закуска. Сърце не му даваше да каже на майка си, че няма апетит.

— Добре ли спа, Теди? — попита тя и го целуна по бузата.

— Не много — отвърна той.

— Защо не? Изглеждаш уморен. Да не се разболяваш?

— Не, всичко е наред.

— Пийни малко портокалов сок. В хладилника е.

Двамата седнаха да закусват, а майка му разтвори сутрешния вестник.

— Процесът май отива към своя край — заяви тя, свалила очилата си по средата на носа. Почти всеки петък Марсела Буун се отбиваше в близкия козметичен салон, за да направи маникюра си. Затова още беше по халат.

— Не съм следил новините напоследък — каза Тео.

— Едва ли. Очите ти са зачервени. Изглеждаш уморен.

— Не спях добре.

— Защо?

Защото татко ме събуди в десет, а ти — в единайсет часа. Но Тео не можеше да обвинява родителите си. Причината за безсънието

му се криеше другаде.

— Имаме важно контролно днес — отговори той.

Последното не беше далеч от истината. Госпожа Гарман бе заплашила да даде на класа тест по геометрия.

— Ще се справиш — заяви майка му и отново зачете вестника.
— Изяж си закуската.

Тео успя да погълне достатъчно количество палачинки и наденички, за да удовлетвори майка си. Благодарил я за вкусната храна, пожела й приятен ден и излезе с колелото. Десет минути по-късно изкачи стъпалата до офиса на Айк. За втори ден раздразнителният му чичо бе станал рано, за да поговорят.

Изглеждаше по-зле от предишния път. Очите му бяха подпухнали и по-кървясали от тези на Тео, а посивялата му коса стърчеше във всички посоки.

— Надявам се, че имаш добра причина да ме събудиш — изръмжа той.

— Определено — отвърна Тео и се приближи до бюрото.

— Седни.

— Предпочитам да остана прав.

— Както искаш. Какво се е случило?

Тео му разказа за Хулио и ръкавиците за голф в найлоновия плик. Беше ги пхнал в стар шкаф в мазето на кантората, където никой не бе влизал през последните десет години. Тео не пропусна нито една подробност, но, разбира се, не разкри самоличността на Хулио и братовчед му. Приключи след броени минути.

Айк го изслуша внимателно. После се почеса по брадата, свали очилата си и разтърка очи. Отпи от кафето, а когато Тео свърши с историята, успя да промърмори:

— Невероятно.

— Какво ще правим, Айк? — попита отчаяно Тео.

— Не знам. Ръкавиците трябва да бъдат изследвани в лабораторията по криминалистика. Вероятно съдържат следи от кожата и косата на жертвата. Или дори ДНК от потта на Пийт Дъфи.

Тео не бе помислил за последното.

— Ръкавиците може да се окажат важно доказателство — каза Айк и отново се почеса по брадата.

— Не бива да пренебрегваме тези факти, Айк. Наистина.

— Защо изобщо ги задържа?

— Не съм. Приятелят ми просто ги остави. Уплашен е. Братовчед му също. А за мен да не говорим. Какво ще правим?

Айк стана, протегна се и отпи още една глътка кафе.

— Ще ходиш ли на училище?

Какво друго очакваш в петък сутрин?

— Да. Вече закъснявам.

— Тогава тръгвай. Аз ще отида в съда. Ще помисля и ще ти пратя есемес по-късно.

— Благодаря ти, Айк. Страхотен си.

— Не съм толкова сигурен.

Тео влезе в часа на класния с петминутно закъснение, но господин Маунт беше в добро настроение, а учениците още не се бяха укротили. Когато го видя, той го дръпна настрана и каза:

— Здравей, Тео. Ще ни запознаеш ли в часа по „Държава и право“ с последните новини около делото, които си научил?

На Тео изобщо не му се говореше за процеса срещу Пит Дъфи, но не можеше да откаже. А и господин Маунт обикновено пренебрегваше подготовката за своя час в петък. Затова се нуждаеше от Тео да запълни дупките. Учителят беше едва на дваайсет и осем и си падаше по нощния живот.

— Разбира се — отвърна Тео.

— Благодаря. Съвсем накратко, не повече от петнайсет минути. Днес съдията ще предаде делото на заседателите, нали?

— Най-вероятно.

Тео седна на мястото си. Часът на класния траеше дваайсет минути. Господин Маунт почука по катедрата и провери присъстващите. После им даде някои наставления. Когато чуха звънеца за началото на първия учебен час, те излязоха от стаята. Едно от момчетата, Уди, последва Тео в коридора, настигна го и го хвана за ръката. Още щом го погледна, Тео разбра, че нещо не е наред.

— Нуждая се от помощ — прошепна Уди и се озърна наоколо.

Уди произхождаше от проблематично семейство. Родителите му имаха по един-два брака зад гърба си и почти не се интересуваха от него. Той свиреше на електрическа китара в квартална рок група,

пушеше и се обличаше бунтарски. Говореше се, че има татуировка на задника. Подобно на останалите момчета, Тео се забавляваше с този слух, но нямаше особено желание да провери дали е истина. Въпреки начина си на живот Уди поддържаше добър среден успех.

— Какво се е случило? — попита Тео.

Всъщност искаше да му обясни, че моментът не е подходящ за правни съвети. Съзнанието му бе ангажирано със съвсем други неща.

— Нали няма да кажеш на никого? — попита Уди.

— Разбира се.

Нещата обикновено бяха тайни, но накрая информацията винаги изтичаше.

Хали мина покрай тях, забави ход и се усмихна чаровно на Тео, но усети, че младият адвокат е зает, и се отдалечи.

— Снощи арестуваха брат ми — каза Уди и очите му се насълзиха. — Полицаяте дойдоха вкъщи след полунощ, сложиха му белезници и го отведоха. Беше ужасно. В момента е в затвора.

— Какво е обвинението?

— Наркотици. Притежание на марихуана. Или разпространение.

— Има голяма разлика между двете.

— Можеш ли да ни помогнеш?

— Съмнявам се. На колко години е?

— На седемнайсет.

Тео бе чувал за брата на Уди. Репутацията му не беше добра.

— За пръв път ли го арестуват? — попита той, макар да предполагаше, че отговорът е отрицателен.

— Хванаха го за притежание миналата година. Отърва се с леко наказание.

— Родителите ти трябва да наемат адвокат, Уди. Съвсем просто е.

— Всъщност не е. Те са бедни, Тео. Дори и да имаха пари, едва ли щяха да ги похарчат за адвокат. Вкъщи се води истинска война. Деца срещу възрастни. Отношенията са много обтегнати. Вторият ми баща се кара непрекъснато с брат ми заради наркотиците. Хиляди пъти е казвал, че няма да си мръдне пръста, ако ченгетата го арестуват.

Звънецът би и коридорът се опразни.

— Добре, ще се видим пак в междучасието — заяви Тео. — В момента не знам какво да те посъветвам, но ще си помисля.

— Благодаря ти, Тео.

Двамата влязоха в часа по английски при госпожа Ебърли. Тео седна, отвори раницата и осъзна, че не е написал домашното си. В този миг обаче изобщо не му пукаше. Беше благодарен, че живее в спокоен и уютен дом със страхотни родители, които рядко се караха. Горкият Уди.

После си спомни за ръкавиците.

По средата на часа по геометрия, докато госпожа Гарман все още намекваше, че ще има контролно, а Тео гледаше в стената и се бореше да не заспи, високоговорителят над вратата избуца и стресна учениците.

— Госпожо Гарман, Теодор Буун там ли е? — прозвуча пискливият глас на госпожица Глория, дългогодишната секретарка на училището.

— Да — отвърна учителката.

— Моля, изпратете го при мен. Освободен е от часовете.

Тео взе нещата си, пъкна ги в раницата и се втурна към вратата.

— Ако все пак реша да дам контролно, може да го направиш в понеделник — каза госпожа Гарман.

Много сте щедра, помисли си Тео, но вместо това отговори:

— Нямам търпение.

— Приятен уикенд, Тео.

— И на вас.

Когато излезе в коридора, той си пое въздух и се зачуди кой го е освободил. Сигурно майка му се бе разтревожила заради уморения му вид и бе решила да го заведе на лекар. По-скоро не. Тя рядко преиграваше и би се обадила на доктор само ако Тео лежеше на смъртно легло. Може би баща му все пак бе решил да го изпрати в съда, за да наблюдава последния ден от процеса срещу Пийт Дъфи. Също малко вероятно. Както винаги баща му живееше в друг свят.

А ако бе станало нещо по-страшно? Ако някой го бе издал и полицаите го чакаха с разрешително за обиск? Откриеха ли ръкавиците, всички тайни щяха да излязат наяве и той можеше да загази сериозно.

Тео Буун забави ход. Надникна през големия прозорец и огледа двора на училището. Не се виждаха полицейски коли. Нямаше нищо обезпокоително. Той продължи напред с още по-предпазлива крачка.

В кабинета на госпожица Глория чакаше Айк. Двамата разговаряха, когато Тео влезе при тях.

— Този човек твърди, че е твой чичо — каза с усмивка секретарката.

— Опасявам се, че е така — отвърна Тео.

— Доколкото разбрах, трябва да отидеш на погребение в Уиксбърг.

Айк го изгледа настоятелно. Тео се поколеба само за миг. После кимна и заяви:

— Мразя погребенията.

— И няма да успееш да се върнеш, така ли? — попита госпожица Глория, като се протегна към бележника си.

— Не, от един и половина е — обясни Айк. — Ще отсъства цял ден.

— Подпиши тук — подкани го тя.

Тео изпълни молбата и с чичо му напусна кабинета. Айк караше стар триумф спитфайър с две врати. Колата беше поне на трийсет години и не изглеждаше в добро състояние. Подобно на всичко останало в живота на Айк, тя едва се движеше и като по чудо не се бе разпаднала.

Когато се отдалечиха от училището, Тео каза:

— Погребение, а? Хареса ми.

— Свърши работа.

— Накъде сме тръгнали?

— Нали ме помоли за съвет. Предлагам да отидем в кантората на „Буун и Буун“, да се срещнем с родителите ти и да им разкажем всичко.

Тео си пое дълбоко въздух. Не можеше да му противоречи. Случаят беше твърде сложен, за да го разреши сам. Имаше нужда от помощ.

Двамата изненадаха Елза, когато се появиха в кантората. Тя скочи от стола и извика:

— Да не е станало нещо?

— Добро утро, Елза — поздрави я Айк. — Както винаги облеклото ти е много екзотично.

Тя носеше яркооранжев пуловер, а очилата и червилото ѝ бяха в същия цвят.

Елза пренебрегна коментара на Айк и попита Тео:

— Какво правиш тук?

— Дойдох за погребението — отвърна той и се насочи към библиотеката.

— Ще повикаш ли Уудс и Марсела? — помоли я Айк. — Искам да поговорим насаме.

При други обстоятелства Елза нямаше да се остави да я командват, но ситуацията изглеждаше сериозна. За щастие госпожа Буун беше сама в своя кабинет, а господин Буун се намираше на втория етаж и разглеждаше някакви документи на бюрото си. Те се отправиха бързо към библиотеката и след като Айк затвори вратата, госпожа Буун попита Тео:

— Добре ли си?

— Какво става? Защо не си на училище? — учуди се господин Буун.

— Успокойте се — намеси се Айк. — Нека седнем да обсъдим положението.

Всички заеха места. Двамата родители се втренчиха укорително в Тео, сякаш бе извършил тежко престъпление.

— Добре — добави Айк. — Ще започна пръв, а после Тео ще продължи. Преди два дни той е говорил със свой приятел в училище. Последвала е друга среща. По време на нея Тео е получил информация, която би могла да се окаже решаваща за изхода на процеса срещу Пийт Дъфи. Появил се е свидетел, за чието съществуване никой не предполага. Нито полицията, нито обвинението, нито защитата. Само Тео и неговият приятел знаят за него. Тео дойде при мен за съвет, но и аз не съм сигурен как трябва да действаме. Затова сме тук днес.

— Защо не го сподели с нас? — възмути се госпожа Буун.

— Ето че го прави сега — отвърна Айк.

— Страхувах се — обясни Тео. — А и обещах на моя приятел да пазя тайна.

— Какво знае свидетелят? — поинтересува се господин Буун.

Тео се втренчи в Айк. Той го погледна насърчително. Момчето се изкашля и се обърна към майка си.

— В деня на убийството свидетелят се намирал зад няколко дървета до дома на семейство Дъфи. Видял как Пийт Дъфи паркира количката си за голф пред къщата. Събул си обувките, сложил ръкавица на дясната си ръка и влязъл вътре. След няколко минути се появил отново. Станало е точно по време на убийството. Пийт Дъфи се обул, пхнал ръкавиците в сака за голф и потеглил с количката, сякаш нищо не се е случило.

— Откъде знаеш, че е станало по време на убийството? — попита госпожа Буун.

— Според заключението на патолога жертвата е починала към дванайсет без петнайсет. Тогава свидетелят е бил в обедна почивка. От единайсет и половина по-точно.

— И Пийт Дъфи не го е забелязал? — продължи с въпросите тя.

— Не, момчето се е скрило зад дърветата, за да обядва насаме. Работи в голф клуба.

— Знаеш ли името на очевидеца? — попита госпожа Буун.

— Не, но знам кой е.

— Говори ли с него? — намеси се господин Буун.

— Да.

— Къде? — попита госпожа Буун.

Тео се почувства като свидетел по време на разгорещен кръстосан разпит. Поколеба се за миг и Айк отвърна вместо него:

— Той предпочита да не разкрива имената на свидетеля и своя приятел. Ако задавате прекалено много въпроси, ще разберете тяхната самоличност.

— Дадох дума — заяви умолително Тео. — Обещах да не казвам на никого. Чудя се какво да правя.

— Тео дойде при мен за съвет — обясни Айк. — Не искаше да ви тревожи. Но има и още нещо. Нали, Тео?

Двамата родители се втренчиха в него. Тео се завъртя неспокойно на стола и почука с пръсти по дългата дъбова маса.

— Давай — окуражи го Айк.

— Нека чуем всичко — добави господин Буун.

Тео им разказа за ръкавиците.

— И в момента са у теб? — попита госпожа Буун, след като го изслуша.

— Да.

— Къде точно?

— В мазето. Скрих ги зад една кутия със стари документи.

— Тук? В кантората?

— Да, мамо. Точно под нас.

Господин Буун подсвирна и възкликна:

— Боже господи!

Настъпи дълго мълчание. Четиримата членове на семейство Буун обмисляха положението и се опитваха да си спомнят кои закони и процедури важат при наличието на толкова объркващи факти. Въпреки че бе разкрил повече, отколкото възнамеряваше първоначално, Тео почувства невероятно облекчение. Родителите му знаеха как да действат. Айк също можеше да допринесе с ценни съвети. Тримата със сигурност щяха да се справят със ситуацията.

— В местния вестник пише, че процесът ще свърши днес — каза госпожа Буун.

— Преди малко бях в залата — заяви Айк. — Пийт Дъфи ще свидетелства следобед. Той е последен. След заключителните речи на двете страни съдията ще предаде делото в ръцете на заседателите.

— Според слуховете в кафенето съдия Гантри ще насрочи заседание и за утре и ще изчака решението на заседателите — намеси се господин Буун.

— В събота ли?

— Така се говори.

— Ето какво мисля аз — рече госпожа Буун и изправи гръб. Правеше го винаги, когато бе на път да съобщи нещо важно. — Нямаме друг избор, освен да се срещнем със съдия Гантри и да му разкажем за свидетеля.

— Съгласен съм — отвърна Айк.

Тео не се учуди, когато забеляза колебанието на баща си.

— Но какво ще стане, ако съдия Гантри принуди Тео да разкрие самоличността на свидетеля? — попита господин Буун. — В случай че не се подчини, Тео ще бъде задържан заради неуважение на съда.

— Какво означава това? — попита Тео.

— Сериозен проблем — отвърна баща му.

— Означава, че съдията може да нареди да те арестуват, ако не му дадеш необходимата информация — обясни Айк и се усмихна лукаво, сякаш искрено се забавляваше.

— Не искам да отида в затвора — заяви Тео.

— Не ставай смешен, Уудс — каза Марсела Буун. — Хенри Гантри никога не би направил подобно нещо.

— Не съм сигурен — възрази съпругът ѝ. — Говорим за важен свидетел, чиито показания биха променили изхода на делото. Само един човек знае за него и това е Тео. Ако не признае всичко, съдията ще се ядоса. И с право.

— Наистина не искам да отида в затвора — повтори Тео.

— Не се тревожи — успокои го майка му. — Никой нормален съдия не би арестувал невинно тринайсетгодишно момче.

— В затвора не е толкова лошо — намеси се чичо му.

— Млъкни, Айк — избухна Уудс.

Братята се втрениха един в друг. За пръв път Тео разбра защо старата адвокатска кантора се е разпаднала преди години. Родителите му и Айк не можеха да общуват нормално.

В стаята отново настъпи тишина.

Накрая господин Буун попита:

— Тео, какво ще се случи, ако самоличността на свидетеля все пак бъде разкрита?

— Момчето е нелегален имигрант, татко. Няма право да бъде тук и се страхува. Ако полицаите научат кой е и го заловят, ще го хвърлят в затвора. И всичко ще бъде по моя вина. Ако не го хванат, той просто ще изчезне.

— Тогава не ни казвай името му — заяви госпожа Буун.

— Благодаря ти, мамо. И бездруго не смятах да го направя.

— Не го споменавай пред никого.

— Няма. Но вие вече знаете, че е нелегален имигрант и че работи в голф клуба. Едва ли ще е трудно да го намерите.

— Как се запозна с него? — попита господин Буун.

— Братовчед му е от моето училище. Дойде при мен и ме помоли за помощ.

— Като всички останали деца — подметна Айк.

— Не всички, но голяма част.

Четиримата си поеха дълбоко въздух. Господин Буун погледна към Тео и се усмихна.

— Става дума за семейството от приюта, нали? За приятеля ти Хулио, на когото помагаш по математика. Как се казваше майка му,

Марсела?

— Карола.

— Да, Карола. Говорил съм с нея няколко пъти. Има и две помалки деца. Семейството е от Ел Салвадор. Братовчедът на Хулио е тайнственият свидетел. Прав ли съм, Тео?

Тео кимна. *Браво, татко, досети се.* Колкото и да беше странно, той почувства облекчение. Не бе нарушил напълно обещанието си, а и все някой трябваше да научи истината.

Докато вървеше зад родителите си и Айк, Тео за пръв път усети, че влиза с нежелание в съда. Обикновено се радваше да бъде там. Наблюдаваше как съдебните секретари и адвокатите тичат по важни задачи и се възхищаваше на просторното мраморно фоайе със стария полилей и тежките портрети на покойните съдии. Тео обичаше тази сграда, но не и в този момент. Страхуваше се от нещата, които предстояха да се случат, макар и да не бе сигурен какво точно го очаква.

Четиримата се качиха на втория етаж и отидоха до главната зала. Тя се охраняваше от съдебния пристав Снодграс, който ги информира, че съдът е в заседание и вратите ще бъдат отворени чак по време на почивката. Ето защо те се отправиха към кабинета на почитаемия Хенри Гантри в края на коридора. Когато влязоха, неговата лична асистентка Ирма Харди пишеше на компютъра.

— Добро утро, Ирма — каза госпожа Буун.

— Добро утро, Марсела, Уудс. Здравей, Тео.

Госпожа Харди се изправи и свали очилата си. Беше учудена защо цялото семейство Буун изведнъж се е появило пред бюрото ѝ. Огледа подозрително Айк, сякаш пътищата им се бяха кръстосвали в миналото, и то при неособено приятни обстоятелства. Айк носеше дънки, бели кецове и тениска, но за щастие бе облякъл старото си кафяво сако, което му придаваше известна сериозност.

— Айк Буун — представи се той и ѝ подаде ръка. — Брат на Уудс, чичо на Тео. Бивш адвокат.

Госпожа Харди се усмихна престорено, все едно си спомняше името му, и се здрависа с него.

— Виж, Ирма — каза Марсела Буун. — Трябва да се срещнем спешно със съдия Гантри. Знам, че в момента води процеса срещу Пийт Дъфи, но именно заради това сме тук. Изключително важно е да поговорим.

— Кога ще обяви обедна почивка? — намеси се Уудс Буун.

— Сигурно към дванайсет, както обикновено. Но тогава ще повика при себе си адвокатата и прокурора — обясни Ирма Харди и спря очи върху четирите лица пред нея. — Много е зает.

Тео погледна към големия часовник на стената зад секретарката. Показваше единайсет и десет.

— Налага се да видим незабавно съдията — заяви госпожа Буун.

Според Тео последното прозвуча малко нахакано, но майка му работеше като бракоразводен адвокат и далеч не беше стеснителна.

Госпожа Харди обаче се намираше на своя територия и не обичаше да я командват.

— Вероятно ще е по-добре, ако ми обясните за какво става дума — каза тя.

— Страхувам се, че въпросът е поверителен — подчерта Уудс Буун и се намръщи.

— Не можем да го направим, Ирма. Съжалявам — допълни Марсела Буун.

В стаята имаше няколко стола, разположени под портретите на стари съдии. Госпожа Харди посочи към тях и предложи:

— Изчакайте тук. Ще информирам съдията, щом започне обедната почивка.

— Благодаря ти, Ирма — рече госпожа Буун.

— Много сме ти задължени — добави съпругът ѝ.

Всички си поеха въздух и се усмигнаха.

— Тео, защо не си на училище? — попита госпожа Харди.

— Дълга история — отвърна той. — Ще ви я разкажа някой ден.

Четиримата заеха места, а след петнайсет секунди Айк излезе да пуши. Госпожа Буун се обади на Елза и ѝ даде напътствия относно някакъв спешен правен въпрос. Уудс зачете документите, които бе взел със себе си от кантората.

Изведнъж Тео си спомни за своя съученик Уди и брат му. Отвори раницата си, извади лаптопа и влезе в архива на Съда по наказателни дела. Информацията не бе обществено достояние, но както винаги Тео използва паролата на „Буун и Буун“, за да намери онова, което търси.

Братът на Уди, Тони, бе задържан в центъра за непълнолетни в Стратънбърг. Там караха всички нарушители на закона под осемнайсетгодишна възраст. Тони беше обвинен в притежание на марихуана с цел разпространение. Максималното наказание за това

престъпление беше десет години затвор. Тъй като беше на седемнайсет, можеше да сключи споразумение — да се признае за виновен и да остане още две години в изправително заведение. Разбира се, това бе възможно само ако пледираше „виновен“. В противен случай трябваше да се изправи пред съдебните заседатели, с което рискуваше да получи много по-тежко наказание. Едва два процента от непълнолетните нарушители, обвинени в притежание на наркотици, отиваха на съд.

Ако родителите откажеха да помогнат, както твърдеше Уди, брат му щеше да бъде представляван от служебен защитник. В Стратънбърг тези адвокати бяха изключително добри и се занимаваха ежедневно с подобни въпроси.

Тео обобщи набързо информацията и я изпрати на Уди по имейла. После написа писмо до господин Маунт и му обясни, че няма да присъства в часа по „Държава и право“. Зачуди се дали да не попита Хали как вървят нещата с Роки, но реши да не се натрапва.

Нима можеше да мисли за Хали и нейното куче в такъв момент? Времето сякаш спря. Госпожа Харди продължаваше да трака по клавиатурата. Покойните съдии го наблюдаваха мрачно от стените, все едно питаха: „Какво правиш тук, синко?“. Баща му бе излязъл в коридора, за да обсъди неотложен служебен въпрос по телефона. Майка му пишеше настървено на лаптопа, като че ли от това зависеше животът ѝ. Айк продължаваше да пуши до един от прозорците в коридора.

Тео се измъкна от стаята и отиде в Семейния съд с надеждата да открие Джени, но тя отсъстваше. После слезе надолу и надникна в Съда за животни. Съдебната зала беше празна. Тео се качи по страничното стълбище, познато на малко хора, и се отправи с тихи стъпки по един тъмен коридор на третия етаж. Стигна до изоставено помещение, което в миналото бе служило като библиотека на Окръжния съд. Сега се използваше за склад и преливаше от кашони със забравени дела и стари компютри. Всичко бе покрито с дебел слой прах. Тео остави стъпки по пода, докато си проправяше път сред бъркотията. Влезе в малката стаичка в дъното и затвори вратата. Вътре беше толкова тъмно, че не можеше да различи дори ръцете си. През тясна пукнатина на пода се виждаше залата отдолу. Всъщност се откриваше чудесна гледка, точно над главите на заседателите.

Тео бе попаднал на мястото преди години, по време на съдебен процес за изнасилване. Поради деликатния характер на делото съдия Гантри се бе принудил да изгони зрителите от залата. Показанията на жертвата бяха потресли дълбоко Тео и той съжали многократно, че е шпионирал. Пукнатината в тавана не се забелязваше от самата зала. Намираше се до тежките кадифени завеси над ложата на съдебните заседатели.

В момента на свидетелското място седеше един от голф партньорите на Пийт Дъфи. Въпреки че не чуваше добре, Тео схвана най-важното от показанията. Свидетелят обясни, че Дъфи е сериозен играч с голям хъс и желание да подобри постиженията си. От няколко години предпочитал да се упражнява сам. Това не било необичайно. Много от по-сериозните играчи обичали да усъвършенстват своите умения без присъствието на други хора.

Залата беше претъпкана. Тео не виждаше балкона, но предполагаше, че и там е пълно със зрители. Зърна подсъдимия, който седеше до адвокатите на масата на защитата. Излъчваше самоувереност. Изглежда, не се съмняваше, че ще бъде оправдан от съдебните заседатели.

Тео погледа още няколко минути. Адвокатът и прокурорът започнаха да се карат и той се измъкна от стаичката.

* * *

Наближаваше един часът, когато съдия Гантри се втурна в преддверието на кабинета и отиде право при семейство Буун. Четиримата приличаха на непослушни ученици, чакащи за среща с директора. Съдията не носеше тога или сако, а единствено бяла риза с навити ръкави. Възелът на вратовръзката му бе разхлабен. Имаше вид на зает човек, подложен на изключително напрежение. Не се усмихна и определено беше ядосан.

Тео, родителите му и Айк скочиха от местата си. Без да ги поздрави, съдия Гантри каза:

— Дано имате основателна причина.

— Съжаляваме, господин съдия — започна уверено Уудс Буун.
— Знаем какво се случва в момента и разбираме сложността на

ситуацията.

— Извинявай, Хенри — добави бързо Марсела Буун. — Но въпросът е неотложен и може да повлияе върху изхода на делото.

След като се обърна към него на малко име, госпожа Буун успя да разчупи леда. Лошото настроение на съдията не я обезкуражи.

— Само пет минути — уточни тя и взе чантата си.

Гантри изгледа сърдито Тео. После се усмихна вяло на Айк и каза:

— Здравей, Айк. Отдавна не съм те виждал.

— Така е, Хенри — отговори Айк.

Усмивката изчезна от лицето на съдията и той заяви:

— Добре, но не повече от пет минути.

Четиримата го последваха в кабинета. Преди вратата да се затвори, Тео хвърли един поглед на Ирма Харди. Тя продължаваше да пише на компютъра, сякаш изобщо не се интересуваше от случващото се. Тео предполагаше, че асистентката ще узнае всичко до половин час.

Уудс, Марсела и Айк седнаха по протежение на дългата маса в ъгъла на просторния кабинет. Съдия Гантри се разположи срещу тях. Тео зае място между родителите си. Въпреки уплахата се чувстваше защитен.

Майка му започна първа:

— Хенри, имаме основание да вярваме, че съществува очевиден убийството на Майра Дъфи. Той се крие, а полицията, прокурорът и адвокатът дори не подозират за него.

— Може ли да попитам защо сте довели и Тео? — поинтересува се съдията и вдигна вежди. — Струва ми се, че в момента трябва да е на училище. Случаят едва ли е подходящ за едно дете.

Тео определено предпочиташе да бъде на училище. А и думата „дете“ наистина го дразнеше. Но не каза нищо. Двамата му родители го изгледаха така, сякаш бяха забравили, че присъства.

— Господин съдия — заяви баща му. — Тео познава свидетеля. За разлика от нас.

Очите на съдия Гантри бяха зачервени и той имаше много уморен вид. Въздъхна тежко, все едно най-накрая освобождаваше натрупаното напрежение. Бръчките на челото му се отпуснаха.

— Значи само Тео познава свидетеля? — попита съдията.

— Да — каза госпожа Буун.

— Точно така — добави господин Буун.

— А твоята роля каква е, Айк?

— О, аз съм просто правен съветник на Тео.

Айк се забавляваше, но останалите не схванаха шегата.

Последва мълчание. Съдията продължи:

— Добре, нека започнем отначало. Искам да науча какво е видял въпросният свидетел. Кой ще ме запознае с фактите?

— Аз — отвърна Тео. — Но обещах да не разкривам истинското му име.

— На кого обеща?

— На свидетеля.

— Значи си се срещнал с него?

— Да, сър.

— И вярваш, че говори истината?

— Да, сър.

Съдията отново въздъхна и разтърка очи.

— Хубаво, Тео. Слушам те. Моля те, продължи.

Тео разказа историята.

Когато свърши, в кабинета настъпи тишина. Съдия Гантри бавно се пресегна към телефона на масата, натисна някакъв бутон и заяви:

— Госпожо Харди, моля, информирайте пристава, че ще закъснея с половин час. Нека съдебните заседатели останат в стаята си.

— Да, сър — отвърна Ирма с дрезгав глас.

Съдията се отпусна на стола. Останалите го наблюдаваха, но той избягваше погледите им.

— И ръкавиците са у вас? — попита накрая той. Гласът му звучеше много по-спокойно.

— Намират се в кантората — обясни господин Буун. — С удоволствие ще ги предадем на съда.

Хенри Гантри вдигна ръце.

— Не, не. Още е рано. Може би по-късно или пък никога. Оставете ме да помисля.

С тези думи той бавно се изправи и отиде до прозореца зад масивното бюро в другия край на кабинета. Поста там за миг и

надникна навън, въпреки че гледката не беше особено красива. Очевидно съдията бе забравил, че хората в залата нетърпеливо чакат неговата поява.

— Добре ли се справих? — прошепна Тео на майка си.

Тя се засмя, потупа го по рамото и отвърна:

— Беше страхотен, Теди.

Съдията се върна на стола си. Погледна Тео и попита:

— Защо свидетелят не иска да даде показания?

Тео се поколеба. Ако кажеше твърде много, рискуваше да издаде братовчеда на Хулио. Айк се притече на помощ.

— Господин съдия, свидетелят е нелегален имигрант. В града има много хора като него. В момента е страшно уплашен, и то с основание. Щом надуши, че нещо не е наред, ще потъне вдън земя.

— Страхува се, че ще го арестуват, ако свидетелства — добави Тео.

— Затова Тео му е обещал да пази тайна — обясни Айк.

— Но същевременно смята, че е изключително важно да информира съда за липсващия очевиден — допълни господин Буун.

— Без да разкрива самоличността му — довърши госпожа Буун.

— Добре, добре — прекъсна ги съдия Гантри и погледна часовника си. — Не мога да спра делото на този етап. Заседателите скоро ще се оттеглят, за да вземат решение. Ако сега се появи неочакван свидетел, ще е трудно да прекъсна процеса и да му позволя да даде показания. Освен това не е сигурно дали изобщо ще се съгласи да се яви в съда. Няма какво да направя.

Думите му отекнаха в кабинета и увиснаха тежко във въздуха. Тео си представи как Пийт Дъфи седи самодоволно с адвокатите си, убеден, че ще бъде оправдан за извършеното убийство.

— Господин съдия, ще позволите ли да предложи нещо? — попита Айк.

— Разбира се, Айк. И бездруго не съм сигурен как да постъпя.

— Говори се, че ще насрочите заседанието за утре, събота, за да изчакате решението.

— Точно така.

— Защо не изпратите заседателите у дома за уикенда? Обикновено се процедира така. Извикайте ги отново в понеделник. Нека тогава започнат с обсъждането на присъдата. Все пак става дума

за наказателен процес, а не за спешна хирургична операция. Случаят не е толкова неотложен.

— Какъв е планът?

— Няма такъв. Но така ще спечелим време и ще помислим какво да правим със свидетеля. Вероятно ще намерим начин да му помогнем. Не знам. Просто не ми се струва правилно да избързваме с присъдата. Особено когато може да се окаже несправедлива.

— Несправедлива?

— Да. Гледах част от процеса. Наблюдавах внимателно заседателите. Прокурорът не разполага с никакви доказателства. Пийт Дъфи ще бъде оправдан.

Съдия Гантри кимна едва забележимо, но не продума. Започна бавно да се приготвя. Закопча копчетата на ръкавелите, оправи вратовръзката си и стана от мястото си. После посегна към черната тога, закачена до вратата.

— Ще си помисля — каза той накрая. — Благодаря ви за...

— Безпокойството — заяви господин Буун и се засмя.

Останалите също се изправиха.

— Не, изобщо не сте ме притеснили, Уудс. Ситуацията е уникална. Никога не съм се сблъсквал с подобно нещо. Но всяко дело е различно. Благодаря ти, Тео.

— За мен беше удоволствие, господин съдия.

— Ще гледате ли остатъка от процеса?

— Няма места — отвърна Тео.

— Ще се погрижа да намеря няколко.

След като съдебните заседатели се върнаха в залата, всички млъкнаха и приковаха очи в съдия Гантри.

— Господин Нанс, доколкото знам, разполагате с още един свидетел — каза той.

Клифърд Нанс се изправи гордо и заяви с драматичен глас:

— Ваша Чест, защитата призовава господин Пийт Дъфи.

Напрежението в залата нарасна, когато подсъдимият се насочи към свидетелското място. Най-после, след четири дълги дни, той щеше да вземе думата, за да разкаже своята версия за случилото се. Но трябваше и да отговори на въпросите на прокурора. Тео знаеше, че в шейсет и пет процента от делата за убийства подсъдимите не дават показания в съда. Правеха го поради две причини. Първо, повечето бяха виновни и не можеха да издържат на агресивния кръстосан разпит от страна на прокурора. Второ, някои имаха тежко криминално досие — обстоятелство, което само би влошило положението им, ако седнеха на свидетелското място. Във всеки процес съдията обясняваше на заседателите, че подсъдимият не е длъжен да дава показания или да призовава свидетели в своя защита. На прокурора се падаше тежката задача да докаже вината му.

Тео знаеше още, че заседателите стават много подозрителни към хората, които решават да не свидетелстват, за да избегнат допълнителния риск. Не можеше да прецени дали настоящите заседатели имат такова отношение към Пийт Дъфи. Те го наблюдаваха внимателно как сяда, вдига дясната си ръка и се заклева да казва истината.

Тео виждаше всичко благодарение на съдия Гантри, който му бе осигурил идеално място на втория ред зад защитата. От дясната му страна седеше Айк, а от лявата — баща му. Майка му се бе върнала в кантората, тъй като не възнамеряваше да „пропилее“ целия следобед заради някакъв процес. Останалите обаче бяха убедени, че тя иска да присъства.

Клифърд Нанс се изкашля и помоли свидетеля да се представи. Протоколът го изискваше, макар че при тези обстоятелства това беше излишно. Хората в залата познаваха отлично Пийт Дъфи. Адвокатът продължи с поредица общи въпроси. Остави си достатъчно време, за да уточни основните факти — семейната история на господин Дъфи, неговото образование, работа, бизнес, чисто криминално досие и т.н. Двамата бяха упражнявали разпита с часове и свидетелят следваше установената практика. Често поглеждаше към заседателите и се стараше да поддържа любезен тон. Очевидно се опитваше да спечели доверието им. Пийт Дъфи беше направо красив и носеше елегантен костюм. Последното се стори малко странно на Тео, тъй като и петимата мъже в ложата на заседателите бяха без сака и вратовръзки. Тео бе чел редица статии с препоръки за облеклото на адвокатите и техните клиенти по време на съдебен процес.

Разговорът стана по-сериозен, когато господин Нанс повдигна въпроса за застрахователната полица, издадена на името на Майра Дъфи. Свидетелят обясни, че винаги е одобрявал подобен вид застраховки. По време на първия си брак, докато децата му били още малки, той започнал да спестява пари и да ги влага в застраховка живот за себе си и своята съпруга. Според него полиците представляваха ценно средство за обезпечаване на семейството в случай на преждевременна смърт. По-късно, когато се оженил за Майра, той отново настоял да си направят застраховки. Майра се съгласила. Всъщност тя самата дала идеята за двете полици на стойност един милион долара. Искала да се подsigури, ако нещо стане с него.

Въпреки че Пийт Дъфи не изглеждаше напълно спокоен, думите му звучаха правдоподобно. Заседателите го слушаха внимателно. Същото правеше и Тео, който през цялото време си напомняше, че наблюдава най-голямото дело в историята на Стратънбърг. Освен това пропускаше часовете в училище и имаше подходящо извинение.

Адвокатът насочи разпита към бизнеса на подсъдимия. Тук той отново се представи добре. Призна, че част от сделките му с недвижими имоти са претърпели неуспех и че банките са започнали да го притискат. Беше прекратил отношенията си с няколко съдружници и бе допуснал редица грешки. Неговата скромност имаше затрогващ ефект върху заседателите и засили още повече искреността на думите

му. Дъфи категорично отрече, че е изправен пред фалит, и изброи серия от мерки, чрез които възнамерява да върне заемите и да спаси активите си.

Тео не разбра всичко от казаното и забеляза, че някои съдебни заседатели също са леко объркани. Но това нямаше значение. Клифърд Нанс бе подготвил чудесно клиента си.

Според обвинението мотивът за убийството беше алчност. Тезата обаче ставаше все по-невероятна с всяка изминала минута.

Клифърд Нанс продължи с деликатната тема за брачните проблеми на семейство Дъфи. Подсъдимият за пореден път свърши блестяща работа. Призна, че отношенията им не са били идеални. Те действително посещавали брачни консултанти и се допитвали до адвокати. Често се карали, но без да се стига до грубости. Веднъж той се изнесъл от къщи и прекарал един ужасен месец в самота. Случилото се още повече засилило желанието му да оправи нещата. Преди съпругата му да бъде убита, двамата се разбирали чудесно и правели планове за бъдещето.

Нов удар срещу теорията на прокурора.

С напредване на следобед Клифърд Нанс насочи показанията на свидетеля към голфа. Адвокатът и подсъдимият изгубиха твърде много време в обсъждане на този въпрос, поне според скромното мнение на Тео. Пийт Дъфи заяви, че винаги е предпочитал да играе голф сам — навик, който бе усвоил отдавна. Господин Нанс извади някаква папка и обясни на съдията, че тя съдържа карти с резултатите на клиента от последните две десетилетия. Той подаде една от тях на свидетеля, който я идентифицира. Информацията беше от голф клуб в Калифорния преди четиринайсет години. Пийт Дъфи бе отбелязал 81 удара, девет над пара. Беше играл сам.

Последваха още карти с резултати и показанията скоро се превърнаха в обиколка на различните голф клубове в страната. Пийт Дъфи определено харесваше този спорт! Занимаваше се сериозно с него, записваше старателно постиженията си и избягваше чуждата компания. Той обясни, че понякога играе с приятели и бизнес партньори. При възможност дори вземал сина си. В повечето случаи обаче предпочиташе да бъде сам на празно игрище.

Когато изчерпаха темата, не остана почти никакво съмнение, че поредната теза на обвинението е оборена. Твърдението, че Пийт Дъфи

е подготвял убийството цели две години и е започнал да играе голф сам, за да го извърши без наличието на свидетели, звучеше абсурдно.

Тео си мислеше: „В пълната зала присъстват четирима души, които знаят истината. Аз, Айк, татко и Пийт Дъфи. За нас не съществува съмнение, че той е убил жена си“.

Айк разсъждаваше: „Пийт Дъфи ще бъде оправдан, а ние не сме в състояние да предотвратим това. Перфектното престъпление“.

Уудс Буун се чудеше: „Няма ли начин да открием тайнствения свидетел и да го доведем в съда, преди да е станало твърде късно?“.

Последната карта с резултати беше от деня на убийството. Господин Дъфи бе изиграл осемнайсет дупки, с шест удара над пара. Разбира се, той сам бе записал резултата, така че не се знаеше дали статистиката отговаря на истината.

(Тео бе научил, че повечето играчи не отбелязват действителния брой удари.)

Господин Нанс стана още по-сериозен, когато насочи разговора към деня на убийството. Подсъдимият се представи блестящо. Заговори с леко дрезгав и измъчен глас за бруталното убийство на жена си.

Интересно ми е дали ще се разплаче, зачуди се Тео, макар че сам беше развълнуван от показанията.

Пийт Дъфи преглътна сълзите си и разказа какво е направил, щом чул кошмарната новина. Тръгнал веднага към къщи с количката за голф и заварил там полицаите. Още не били вдигнали тялото на жена му. Когато я видял, припаднал и получил помощ от един инспектор. По-късно бил прегледан от лекар, който му предписал успокоителни.

Какъв лъжец, помисли си Тео. Долен измамник. Ти си я убил. Има очевидец. Ръкавиците ти са скрити в кантората.

Пийт Дъфи обрисова ужаса, който изпитал, докато съобщавал за случилото се на близки и приятели. Описа кошмарната подготовка на погребението, последвалата самота и мъчителния живот в дома, където скъпата му съпруга намерила смъртта си. Планирал да продаде къщата и да се премести на друго място. Не минавал и ден, без да посети гроба ѝ.

После сподели своя страх от обвинението, ареста и изправянето пред съда. Защо хората предполагаха, че той е убил жената, която обичал толкова много?

Накрая подсъдимият избухна в сълзи. Бореше се да възвърне самообладанието си, като непрекъснато повтаряше:

— Съжалявам. Съжалявам.

Сцената беше трогателна и Тео наблюдаваше лицата на заседателите. Те изпитваха съчувствие и очевидно му вярваха. Дъфи плачеше, за да спаси кожата си, и очевидно планът работеше.

Докато клиентът му се опитваше да се овладее, Клифърд Нанс реши, че вече е постигнал желанния ефект. Адвокатът обяви:

— Нямаме повече въпроси, Ваша Чест. Предаваме свидетеля на прокурора.

Джак Хоугън се изправи и попита:

— Може ли да прекъснем за малко, господин съдия?

Кратката почивка щеше да отвлече вниманието на заседателите от емоционалните показания, които току-що бяха чули. Минаваше три и половина. Всички имаха нужда да си отдъхнат.

— Петнайсет минути — каза съдия Гантри. — После ще продължим с кръстосания разпит.

Почивката се проточи по-дълго от очакваното.

— Времето напредна — заяви Айк. — Петък следобед е. Хората са уморени. Ще изпрати заседателите у дома до понеделник.

— Не съм сигурен — отвърна Уудс Буун. — Може да реши да изслуша заключителните речи още днес.

Двамата стояха до автомата за безалкохолни напитки в коридора. До тях се бяха събрали други хора, които поглеждаха нетърпеливо към часовника на стената.

— Хоугън не е в състояние да направи нищо. Дъфи е прекалено хитър — каза Айк.

— Заседателите ще го оправдаят след по-малко от час — добави Уудс.

— Ще се отърве — съгласи се Тео.

— Трябва да се върна в кантората — заяви Уудс.

— Аз също — допълни Айк.

Типични представители на семейство Буун.

Братята обаче не си тръгнаха. Искаха да видят края на делото. Тео се радваше, че двамата са заедно и водят истински разговор.

Случваше се рядко.

Тълпата в края на коридора се раздвижи и хората започнаха да влизат в съдебната зала. Една част вече се бяха разотишли по време на почивката. Все пак беше петък следобед.

След като всички се върнаха по местата и в залата настъпи тишина, съдия Гантри кимна на Джак Хоугън. Бе дошло време за кръстосания разпит. Когато подсъдимият даваше показания, прокурорът имаше право да му задава агресивни въпроси. Обикновено се стигаше до много грозни сцени.

Джак Хоугън се приближи до свидетелското място и подаде на Пийт Дъфи някакъв документ.

— Знаете ли какво е това, господин Дъфи? — попита Хоугън. Всяка негова дума излъчваше подозрение.

Дъфи разлисти бавно документа и разгледа съдържанието.

— Да — отвърна той накрая.

— Ще обясните ли на заседателите?

— Известие за принудително изземване.

— На кой имот?

— На търговския център на Рикс Роуд.

— Тук, в Стратънбърг?

— Да.

— Вие ли сте собственик на центъра?

— Да, заедно със съдружника ми.

— Доколкото знам, банката ви е изпратила известието миналия септември, защото сте закъснявали с тримесечните плащания по ипотеката. Прав ли съм?

— Така твърди банката.

— А вие не сте ли съгласен, господин Дъфи? Нима твърдите, че всъщност не сте забавили плащанията по ипотеката през септември миналата година?

Докато говореше, Джак Хоугън размаха други документи, сякаш искаше да покаже, че разполага с още доказателства.

Дъфи се усмихна изкуствено.

— Да, закъсняхме с плащанията.

— Колко пари ви отпусна банката, за да купите имота?

— Двеста хиляди долара.

— Двеста хиляди долара — повтори Хоугън и погледна към заседателите.

Той отиде до масата на обвинението, остави документите и взе други, след което заяви:

— Господин Дъфи, притежавали ли сте складово помещение на Улф стрийт, в индустриалната зона на Стратънбърг?

— Да, сър. Имах двама съдружници по тази сделка.

— Впоследствие сте продали склада. Така ли е?

— Да.

— И това се е случило миналия септември. Прав ли съм?

— Щом казвате. Сигурен съм, че разполагате с необходимата документация.

— Разбира се. Според нея складът е бил обявен за продажба в продължение на година. Първоначалната цена е възлизала на шестстотин хиляди долара, а ипотечният кредит, взет от банката, е бил петстотин и петдесет хиляди. В крайна сметка сте получили за имота само четиристотин. — Хоугън размаха листата във въздуха. — Така ли е, господин Дъфи?

— Да.

— Следователно сте загубили доста пари?

— Сделката не беше от най-добрите.

— Налагаше ли се спешно да продадете склада?

— Не.

— Имахте ли нужда от пари, господин Дъфи?

Свидетелят се намести на стола. Изглеждаше леко притеснен.

— С моите съдружници трябваше да го продадем.

В следващите двама минути Хоугън се спря върху финансовите затруднения на Пийт Дъфи. Подсъдимият отказа да признае, че се е намирал в безизходица. По време на кръстосания разпит обаче стана ясно, че се е борил да спаси множество сделки за сметка на други. Хоугън разполагаше с достатъчно документи. Представи копия от две дела, заведени срещу Пийт Дъфи от бившите му съдружници. Прокурорът поиска от подсъдимия да обясни характера на обвиненията. Дъфи категорично заяви, че не е допускал никакви грешки. Според него въпросните дела нямаха отношение към настоящия случай. Той призна, че е имал парични проблеми, но отрече да е бил изправен пред фалит.

Джак Хоугън се справи блестящо и представи Дъфи като алчен мошеник, който едва успява да се отърве от кредиторите си. Но едва ли щеше да успее да докаже, че затрудненията на подсъдимия представляват мотив за убийство.

Хоугън смени темата и се подготви за поредната атака. Навлезе в деликатната тема за брачните проблеми на семейство Дъфи и след малко заяви:

— Господин Дъфи, вече споменахте, че веднъж сте се изнесли от къщи. Така ли е?

— Да.

— И раздялата е продължила един месец?

— Не бих я нарекъл раздяла. Със съпругата ми никога не сме използвали тази дума.

— А коя дума използвахте?

— Не сме се спирали на някоя конкретна.

— Ясно. Кога се изнесохте?

— Не съм си водил дневник, но мисля, че беше през юли миналата година.

— Около три месеца преди убийството?

— Нещо такова.

— Къде живяхте, след като се изнесохте?

— Всъщност не съм се изнасял напълно. Просто взех малко дрехи и си тръгнах.

— Добре. Къде отидохте?

— Останах няколко дни в близкия хотел „Мариот“. После ношувах в дома на един от съдружниците ми. Той е разведен и живее сам. Периодът беше много тежък за мен.

— Значи пребивавахте на различни места в продължение на месец?

— Да.

— После се върнахте вкъщи, сдобрихте се с госпожа Дъфи и бяхте щастливи до деня на убийството?

— Това въпрос ли е?

— Забравете го. Нека ви задам друг, господин Дъфи.

Джак Хоугън отново взе няколко листа и ги подаде на свидетеля. Пийт Дъфи ги погледна и пребледня.

— Познавате ли този документ, господин Дъфи?

— Тъъ... не съм сигурен — отвърна Дъфи и разлисти страниците с надеждата да спечели малко време.

— Нека ви помогна. В момента държите договор за наем на апартамент в Уиксбърг, на петдесет километра от тук. Жилището се състои от три чудесно обзаведени стаи и се намира в луксозна сграда. Наемът е две хиляди долара на месец. Сега спомнете ли си, господин Дъфи?

— Не съвсем. Аз...

— Договорът е сключен миналия юни за срок от една година.

Дъфи сви рамене, сякаш нямаше представа за какво става въпрос.

— Не съм го подписвал.

— Да, но подписът е на вашата секретарка Джудит Мейс. Тя живее със съпруга си в Стратънбърг от двайсет години. Така ли е, господин Дъфи?

— Щом казвате. Госпожа Мейс наистина е моя секретарка.

— Защо би подписала договор за наем на такъв апартамент?

— Не знам. По-добре питайте нея.

— Господин Дъфи, действително ли искате да я призова като свидетел?

— Разбира се. Направете го.

— Някога посещавали ли сте жилището?

Подсъдимият изглеждаше объркан. Движеше се върху тънък лед. Той се обърна към заседателите, усмихна се принудено и обясни:

— Да, пренощувал съм там няколко пъти.

— Сам ли? — попита подозрително Хоугън.

— Естествено. Пътувах до града по работа и закъснявах. Затова се налагаше да отида в апартамента.

— Колко удобно. Кой плаща наема?

— Не знам. Трябва да попитате госпожа Мейс.

— Господин Дъфи, да разбирам ли, че не сте подписвали договор за наем и не плащате за жилището?

— Да.

— Наистина ли сте оставали там само няколко пъти?

— Точно така.

— И наемането на апартамента няма нищо общо с брачните ви проблеми?

— Не. Както споменах, не съм го наемал.

За Тео, който знаеше истината, тези факти поставяха под сериозно съмнение честността на Пийт Дъфи. Той очевидно не казваше истината за жилището. А една лъжа обикновено повличаше със себе си друга.

Джак Хоугън не можеше да докаже колко често подсъдимият е използвал апартамента. Той премина към голфа и кръстосаният разпит загуби първоначалната си сила. Дъфи разбираше много повече от играта и двамата продължиха дискусиата около час.

Наближаваше шест часът, когато Джак Хоугън най-после седна на мястото си. Без да губи повече време, съдия Гантри обяви:

— Реших да не насрочвам заседание утре. Заседателите се нуждаят от почивка. Дами и господа, надявам се, че ще си отдъхнете през уикенда. Ще се видим отново в понеделник в девет сутринта. Тогава ще чуем заключителните речи на двете страни, след което ще изчакаме вашето решение. Моля, не забравяйте инструкциите на съда. Не обсъждайте случая с външни лица. Ако някой ви заговори във връзка с делото, уведомете ме незабавно. Благодаря ви за търпението. Ще се видим в понеделник.

Съдебните пристави изведоха заседателите през страничната врата. След като излязоха от залата, съдия Гантри погледна към юристите и попита:

— Господа, имате ли въпроси?

Джак Хоугън се изправи и отвърна:

— Не, Ваша Чест.

Клифърд Нанс стана и поклати глава.

— Чудесно. Тогава разпускам съда до девет часа в понеделник.

За пръв път от няколко ноци Тео спа непробудно. Събуди се късно в събота сутринта и докато слизаше сънен по стълбите, осъзна, че в кухнята се провежда някакъв вид семейно съвещание. Баща му бе застанал пред печката и приготвяше бъркани яйца. Майка му, все още по нощница, седеше в единия край на масата и тракаше по клавиатурата на лаптопа, вперила очи в монитора. Айк, който не бе стъпвал в къщата от раждането на Тео, се бе разположил в другия край и четеше сутрешния вестник. Преглеждаше обявите и си водеше бележки. Беше облечен със захабен оранжев анцуг и стара бейзболна шапка на „Янкис“. Въздухът бе пропит от мириса на топла храна и усещане за прекъснат, недовършен разговор.

Тео поздрави родителите си и Айк, след което отиде до печката и огледа яйцата.

— Приготвих ги, както ги обичаш — заяви баща му.

Уудс Буун готвеше още по-рядко от съпругата си. Според Тео яйцата изглеждаха полусурови. Той си сипа сок от грейпфрут и се присъедини към останалите на масата.

Най-накрая Айк наруши мълчанието.

— Намерих двустаен апартамент на Милмънт стрийт. Над един гараж е и струва шестстотин долара на месец. Районът не е лош.

— Звучи добре — каза господин Буун.

— Тя изкарва по седем долара на час при трийсетчасова работна седмица — заяви госпожа Буун, без да вдига глава. — След като плати данъците и купи най-необходимото, й остават около триста долара за наем. Не може да си го позволи. Затова семейството й живее в приюта.

— А според теб къде ще открием жилище за триста долара на месец? — попита раздражено Айк, но не отмести очи от вестника. В момента като че ли никой не се осмеляваше да погледне другите.

Тео ги наблюдаваше мълчаливо.

— Щом е построен над гараж — обясни Уудс Буун, — вероятно е притежание на частно лице. Собственикът едва ли ще иска да го даде

под наем на хора от Ел Салвадор или на други чужденци.

Господин Буун сложи малко от яйцата в една чиния, прибави към тях кифличка и подаде закуската на сина си, който тихо му благодари.

Тео започна да се храни мълчаливо. Дразнеше се от факта, че останалите не искат да го включат в разговора. Яйцата не бяха много вкусни.

— Апартамент ли търсите? — попита накрая той.

— Аха — промърмори Айк.

Хора от Ел Салвадор, живеещи в приют. Нещата постепенно се изясняваха.

— Уудс — каза госпожа Буун, като продължаваше да пише на компютъра, — чувал ли си за адвокат на име Ник Уецъл? Тук пише, че е специалист по имигрантски въпроси. Дали е добър? Не го познавам.

— На него му дай да се рекламира — отвърна господин Буун. — По-рано се изхвърли по телевизията, че е най-добрият при автомобилните катастрофи. Не бих му се доверил.

— Само двама адвокати в града се занимават с проблемите на имигрантите — добави тя.

— Говори и с двамата — предложи Айк.

— Ще се наложи.

— Какво правите всъщност? — попита Тео.

— Денят е изключително напрегнат, Тео — каза баща му и седна до него с чаша кафе в ръка. — Предстои ни важна игра на голф.

Тео се усмихна. Двамата посещаваха голф клуба почти всяка събота, но през последните няколко дни той напълно бе забравил за това. Подобно на всички жители в града, бе предположил, че делото ще се проточи до събота. Ето защо беше очаквал да прекара деня в съдебната зала.

— Страхотно. Кога?

— Тръгваме след половин час.

Трийсет минути по-късно те натовариха стиковете за голф в джипа на господин Буун, доволни от хубавото време. Беше средата на април и на небето нямаше облаци. Температурата се очакваше да достигне двайсет градуса. Азалиите бяха разцъфнали и съседите прекопаваха лехите си.

След няколко минути Тео попита:

— Татко, къде отиваме?

По всичко си личеше, че не пътуват към общинския голф клуб в Стратънбърг — единственото място, на което бяха играли до момента.

— Днес ще изпробваме ново игрище.

— Кое?

Тео познаваше само три в района.

— В „Уейвърли Крийк“.

Момчето се замисли и отвърна:

— Страхотно, татко. Отиваме директно на местопрестъплението.

— Нещо такова. Един от клиентите ми живее близо до голф клуба. Даде ми специална покана. Той обаче отсъства в момента. Ще бъдем само двамата с теб. Избрах трасето „Крийк“, където едва ли ще има много хора.

Десет минути по-късно те пристигнаха пред главния вход на „Уейвърли Крийк“. Известно време бяха карали покрай масивна каменна стена, която изчезваше зад завоя. Всички коли трябваше да спрат за проверка пред тежките порти. Мъж в униформа излезе от охранителната будка и се приближи до тях. Господин Буун спря колата и свали стъклото.

— Добро утро — поздрави ги с усмивка служителят, който държеше списък с имена.

— Добро утро. Казвам се Уудс Буун. Дойдохме, за да поиграем малко голф. Имаме запазен час за десет и четирийсет. Гости сме на Макс Килпатрик.

Охранителят погледна списъка и заяви:

— Добре дошли, господин Буун. Сложете това на арматурното табло. — Той му подаде яркожълто картонче и добави: — Желая ви успех.

— Благодаря — отвърна Уудс Буун и портите се отвориха.

Тео бе влизал в квартала преди няколко години, когато негов приятел бе празнувал рождения си ден. Спомни си големите къщи, дългите алеи, скъпите коли и идеално подстриганите морави. С баща му продължиха по тесния път, ограден със стари дървета, и минаха край тревните площи на голф клуба. Игрището изглеждаше безупречно, сякаш бе излязло от някое списание. На всяка площадка се виждаха играчи, които упражняваха своя замах, а тези на грийновете бяха приведени над стиковите си. Тео се смути. Обичаше да играе с

баща си на празно трасе, но се притесняваше ужасно, когато трябваше да удари топката в присъствието на други играчи.

Клубът гъмжеше от хора. Десетки почитатели на голфа бяха дошли тук в слънчевия ден. Господин Буун се обади на отговорника, взе една количка и двамата с Тео тръгнаха към тренировъчното трасе. Тео се огледа с надеждата да зърне братовчеда на Хулио. Или пък самия Пийт Дъфи, ако подсъдимият бе решил да поиграе с приятели след тежката седмица в съда.

Като се вземеше предвид досегашният ход на процеса, той едва ли щеше да попадне зад решетките.

Но Тео не забеляза нито един от двамата. Фактът, че мисли за тях, не му позволяваше да се концентрира върху своя замах. Той удари безцелно няколко топки и се разочарова от играта си.

Двамата започнаха в уречения час. Господин Буун застана на синята площадка в началото на феъруея, а Тео — на бялата, малко по-надолу. Той замахна със стика, но топката прелетя едва на сто метра от там.

— Наведи глава — каза баща му, когато се качиха на количката.

С напредване на деня щяха да последват още ценни съвети. Господин Буун се занимаваше с голф от трийсет години и беше, меко казано, средно добър. Подобно на повечето играчи, той не можеше да потисне импулса да дава препоръки, особено на сина си. Тео обаче не му се сърдеше. Определено се нуждаеше от помощ.

Пред тях се виждаха четирима души. Зад гърба им нямаше никой. Трасето „Крийк“ беше късо и тясно и затова повечето играчи го избягваха. Беше построено така, че да следва извивките на красивата, но коварна рекичка, която поглъщаше повечето топки. Северното и южното трасе бяха препълнени, но не и „Крийк“.

Докато седяха в количката и чакаха четиримата играчи да освободят третата площадка, господин Буун каза:

— Добре, Тео. Ето какъв е планът. Айк търси апартамент за семейство Пеня. Нещо малко и изгодно. С майка ти бихме могли да им помагаме с наема. Идеята не е от скоро. Обсъждаме я вече няколко месеца. Айк има голямо сърце, но малко средства. Въпреки това ще се включи. Ако намерим жилище бързо, вероятно Карола ще успее да убеди племенника си, братовчеда на Хулио, да се премести при тях. Така ще осигурим много по-стабилна среда за цялото семейство. В

момента Айк търси усилено, а майка ти разговаря с адвокати, които се занимават с имигрантски проблеми. Знам, че в закона съществува член, според който нелегалните имигранти могат да узаконят престоя си, ако имат американски настойник и сериозна работа. Хайде, нека поиграем.

Те изпълниха ударите си, качиха се отново на количката и потеглиха. Постиженията им не бяха впечатляващи.

Баща му продължи:

— С майка ти сме съгласни да станем настойници на братовчеда на Хулио, ако, разбира се, всичко останало върви по план. Сигурно ще успея да му намеря по-добра, легална работа. А в случай че заживее с леля си и нейното семейство, навярно до две години ще получи законно право да пребивава в Щатите. Гражданството е друго нещо.

— Къде е уловката? — попита Тео.

— Знаеш къде. Трябва да се съгласи да даде показания. Необходимо е да седне на свидетелското място и да сподели със заседателите какво е видял.

— И как ще го убедим да го направи?

— Тази част от плана остава неясна.

Топката на Тео бе попаднала близо до пътеката, доста далеч от феъруей. Той извади железен стик номер пет и я изпрати на четирийсет метра от грийна.

— Добър удар, Тео.

— Понякога късметът е на моя страна.

Шестият феъруей беше по-широк и се намиреше в лявата част на трасето. От дясната му страна се издигаха красиви къщи. След като застанаха на площадката, Тео и баща му видяха дома на семейство Дъфи, на около сто и петдесет метра от тях. Някакъв градинар косеше тревата в съседния двор. Тео си помисли: „Ако удрям както досега, горкият човек е в опасност“.

Но градинарят остана невредим. Двамата приключиха с ударите си и продължиха по пътеката.

— Спомена, че имаш карта на района.

— Точно така. В кантората.

— Ще успееш ли да намериш мястото, на което се е криел свидетелят?

— Може би. Мисля, че е някъде там.

Тео посочи една гъста горичка до феъруея. Те се приближиха до нея, слязоха от количката и закрачиха напред-назад, сякаш търсеха изгубени топки. Сред дърветата минаваше пресъхнал поток, а встрани се издигаше малка стена от дървени трупи. Мястото беше идеално за усамотяване.

— Сигурно е тук — заяви Тео. — Братовчедът на Хулио каза, че е седял на един дънер. От там се разкривала идеална гледка към къщата.

Тео и господин Буун приклекнаха. Задният двор на семейство Дъфи се виждаше съвсем ясно.

— На колко метра е отдалечена къщата? — попита Тео.

— На около сто — отвърна непоколебимо господин Буун. Като повечето голф играчи той преценяваше с лекота разстоянията. — Мястото е чудесно за скривалище. Не се забелязва отвън, а и никой не би се сетил да погледне между дърветата.

— Ако надникнеш през тях, ще зърнеш къщичката за персонала. — Тео кимна в другата посока, срещу феъруея. — Според свидетеля работниците се събират там за обяд към единайсет и половина. Той обичал да се усамотява. Предполагам, че въпросния ден е дошъл точно тук.

— Донесох фотоапарат. Да направим няколко снимки.

Господин Буун извади малък цифров апарат от сака за голф. Фотографира дърветата, пресъхналия поток и малката стена от трупи, след което се обърна, за да документира феъруея и къщите от другата страна.

— За какво са ти снимките? — попита Тео, след като се качиха в количката.

— Може да ни потрябват.

Те изиграха девет дупки за два часа и решиха да пообиколят игрището, за да разгледат северното и южното трасе. Разположението на „Уейвърли Крик“ беше впечатляващо. Наоколо се издигаха красиви къщи, а до малкото езеро бяха накацали скъпи жилищни блокчета. Тео и баща му забелязаха детска площадка и алеи за

джогинг, които пресичаха пътеките на голф игрището. Тревните площи изглеждаха безупречно.

Когато приближиха четиринайсетата дупка, те видяха четирима играчи. Голф етикетът изискваше да се пази тишина около площадките. Ето защо господин Буун спря количката на известно разстояние. Щом другите се отдалечиха, той паркира по-близо. До пътеката имаше малък хладилник за напитки, кошче за боклук и устройство за почистване на топки.

— Според Хулио — заяви Тео — братовчед му е видял как мъжът хвърля ръкавиците в кошчето на четиринайсетата площадка. Сигурно се е случило тук.

— Братовчед му не го ли потвърди? — попита господин Буун.

— Не. Говорих с него само веднъж. В сряда, когато отидох в приюта. На другата вечер Хулио дойде в кантората и остави ръкавиците.

— Значи нямаме представа къде точно е стоял братовчед му и дали наистина е видял как мъжът изхвърля ръкавиците в кошчето?

— Не.

— И не знаем защо ги е взел, след като мъжът си е тръгнал?

— Хулио ми каза, че работниците в клуба често преглеждат боклука.

Те направиха набързо няколко снимки и се отдалечиха, за да освободят площадката за следващите играчи.

След като приключиха с голфа, Тео и баща му се отбиха при Хулио, Хектор и Рита в приюта на Хайленд стрийт. Всяка събота майка им Карола Пеня миеше чинии в кухнята на един хотел в центъра. Тогава тримата оставаха сами. Възпитателите организираха различни занимания, но Тео знаеше, че тези дни не са особено приятни за децата. Обикновено те гледаха телевизия или играеха бейзбол в малкия двор. Ако имаха късмет и някой от възпитателите намереше пари, се качваха на църковния автобус и отиваха на кино.

Докато бяха на голф игрището, Тео и господин Буун обсъдиха една идея. Колежът „Стратън“ беше частно учебно заведение, основано преди сто години. Футболният и баскетболният му отбор не можеха да се съревновават с тези от по-престижните университети, но състезателите по бейзбол бяха най-добрите в Трета дивизия. В два часа следобед там щеше да се играе бейзболен мач.

Господин Буун поиска разрешение от главния възпитател. Хулио, който се грижеше за близнаците този ден, посрещна с ентузиазъм възможността да излезе от приюта. Тримата изтичаха нетърпеливо към джипа и се качиха на задната седалка. Минути по-късно Уудс Буун спря пред хотела, паркира до тротоара и заяви:

— Ще кажа на майка ви къде отиваме.

След малко се върна с широка усмивка.

— Идеята й хареса.

— Благодаря, господин Буун.

Хектор и Рита бяха твърде развълнувани, за да кажат каквото и да било.

Отборът на „Стратън“ играеше мачовете си на „Ротари Парк“ — стар стадион недалеч от центъра на града. Съществуваше почти толкова отдавна, колкото и самото учебно заведение. През последните години бе служил като домашна арена на няколко второразредни отбора, но никой от тях не се бе задържал за дълго. Известният бейзболист Дъки Медуик бе играл там цял сезон през 1920 г., преди да

подпише със „Сейнт Луис Кардиналс“. До главния вход на стадиона висеше табела, която напомняше за краткия му престой в Стратънбърг, но Тео не бе виждал феновете да спират често пред нея.

Бащата на Тео купи билети от единственото гише. Възрастният мъж зад стъклото навярно още помнеше времето, когато Дъки бе играл на стадиона. Господин Буун плати три долара за себе си и по един за децата.

— Искате ли пуканки? — попита той и лицата на Хектор и Рита засияха.

Адвокатът добави още двамайсет долара за пет пакета пуканки и пет соди. После групата се отправи към трибуните зад резервната скамейка на домакините. Имаше много свободни места и разпоредителите не следяха къде седат феновете. Стадионът събираше две хиляди души и възрастните жители на града се хвалеха с огромните тълпи, които се бяха стичали там в миналото. Тео гледаше по пет-шест колежански мача на сезон, но никога не беше видял да се събират много фенове. Въпреки това обичаше стадиона — старомодните трибуни, огромната козирка, дървените пейки за зрителите, мястото, където загряваха питчърите, и високата ограда на аутфилда. Тя бе покрита с ярки реклами на всякакви продукти и услуги — пестициди, местната бира и дори адвокатски кантори, търсещи нови клиенти. Истински бейзболен стадион.

Някои хора искаха да го съборят. След края на сезона мястото почти не се използваше. Ето защо постъпваха оплаквания, че общината харчи твърде много пари за неговата поддръжка. Последното учудваше Тео. Като се огледаше наоколо, му беше трудно да си представи в какво точно се влагат отпуснатите средства.

Всички се изправиха, за да чуят националния химн, и отборът на „Стратън“ излезе на игралното поле. Четирите деца седяха плътно едно до друго, а господин Буун ги наблюдаваше от задния ред.

— Добре — каза Тео, ръководителят на групата. — Ще говорим само на английски. Ясно ли е? Трябва да се упражнявате.

Близнаците и Хулио общуваха на испански помежду си, но веднага послушаха Тео и превключиха на английски. Хектор и Рита бяха само на осем години и не знаеха много за бейзбола. Тео им обясни правилата.

Госпожа Буун и Айк пристигнаха по време на третия ининг и се настаниха до господин Буун, който се бе отдалечил от децата. Тео се опитваше да чуе какво си шепнат. Айк бе намерил апартамент за петстотин долара на месец. Майка му още не бе обсъдила въпроса с Карола Пеня, тъй като тя не бе свършила работа. Тримата говориха и на други теми, но Тео не успя да долови всичко.

Бейзболът бързо доскучава на осемгодишни хлапета, които не разбират правилата. В петия ининг Хектор и Рита започнаха да се замерват с пуканки и да се крият под пейките. Госпожа Буун ги попита дали искат сладолед и близнаците приеха ентузиазирано предложението. Когато се отдалечиха, Тео реши да се възползва от ситуацията и предложи на Хулио да се преместят в средната част на трибуната. Хулио се съгласи и двамата се отправиха натам. Седнаха в стария сектор точно над оградата на централния филд. Бяха сами.

— Гледката ми харесва — каза Тео. — А и малко хора идват тук.

— И на мен ми харесва — усмихна се Хулио.

Те обсъдиха играта, след което Тео смени темата.

— Слушай, Хулио. Трябва да поговорим за братовчед ти. Не си спомням как се казваше. Всъщност ти изобищо не спомена името му.

— Боби.

— Боби?

— Роберто, но обича да му викат Боби.

— Добре. И неговата фамилия ли е Пеня?

— Не. Майките ни са сестри. Второто му име е Ескобар.

— Боби Ескобар.

— Да.

— Все още ли работи в голф клуба?

— Да.

— И продължава да живее до каменоломната?

— Да. Защо питаш?

— В момента много неща зависят от него, Хулио. Необходимо е да излезе от скривалището си и да разкаже на полицията какво е видял в деня на убийството.

Хулио се обърна и погледна учудено Тео.

— Не може да го направи.

— Напротив, има начин да разрешим проблема. А ако му обещаят закрила? Без да го арестуват или хвърлят в затвора? Чувал ли

си думата „имунитет“?

— Не.

— Означава, че може да постигне споразумение с полицията. Ако реши да свидетелства, те няма да го безпокоят. Вероятно ще успее дори да получи и легални документи.

— Да не си говорил с полицията?

— Не, Хулио.

— Казал ли си на някого?

— Не съм издавал самоличността му. Той е в безопасност. Но трябва да се срещна с него.

Един играч от противниковия отбор удари топката и тя отскочи от оградата на десния филд. Двамата го наблюдаваха как тича до трета база. Тео обясни на Хулио разликата между отскачането на топката от оградата и прелитането ѝ над нея. Хулио заяви, че бейзболът не е популярен в Ел Салвадор. Там хората играеха предимно футбол.

— Кога ще се видиш отново с Боби? — попита Тео.

— Сигурно утре. Всяка неделя се отбива в приюта и заедно отиваме на църква.

— Удобно ли е да се срещна с него още тази вечер?

— Не знам. Нямам представа къде е в момента.

— Хулио, не ни остава много време. Процесът ще приключи в понеделник. Изключително важно е Боби да даде показания.

— Не мисля, че това ще се случи.

— Хулио, и двамата ми родители са адвокати. Познаваш ги добре. Може да им имаш доверие. Какво ще кажеш, ако намерят апартамент за теб, семейството ти и Боби? Ще заживеете на хубаво място, а мама и татко ще станат настойници на братовчед ти. Така той ще получи право на законен престой тук. Помисли си. Край на постоянния страх от полицията и имиграционните служби. Ще бъдете заедно, а Боби ще се сдобие с необходимите документи. Не е ли страхотно?

Хулио гледаше с недоумение и се опитваше да осмисли думите му.

— Звучи чудесно, Тео.

— Тогава ти предлагам следното. Първо трябва да позволиш на родителите ми да се намесят. Те са на ваша страна. Не забравяй, че са адвокати.

— Добре.

— Налага се да убедиш Боби, че споразумението е в негов интерес. Убеди го, че може да ни се довери. Ще го направиш ли?

— Не съм сигурен.

— Той разказа ли на майка ти какво е видял?

— Да. Дватамата са много близки.

— Чудесно. Нека и тя поговори с него.

— Обещавах ли, че няма да го хвърлят в затвора?

— Обещавам.

— Но все пак е нужно да се срещне с представители на полицията?

— Може би не с тях, а с човек, свързан с процеса. Най-вероятно със съдията. Не знам. Но Боби трябва спешно да даде показания. Той е най-важният свидетел по делото.

Хулио отпусна глава и обмисли плана на Тео. Настъпи дълго мълчание. Тео наблюдаваше Хектор и Рита в далечината. Близнаците седяха при майка му и ближеха с наслаждение сладоледа. Уудс и Айк водеха оживен разговор — нещо, което се случваше рядко. Мачът продължаваше.

— Какво да направя? — попита Хулио.

— Говори с майка ти. После обсъдете въпроса с Боби. Предлагам всички да се съберем утре.

— Добре.

20

Тео гледаше филм в дневната, когато мобилният телефон започна да вибрира в джоба му. Беше 20:35 ч., събота. На дисплея се изписа номерът на приюта. Той прие разговора.

— Тео, ти ли си? — прозвуча познатият глас на Хулио.

— Да. Какво става?

Тео изключи звука на телевизора. Баща му четеше книга в кабинета си, а майка му лежеше в спалнята, пиеше зелен чай и преглеждаше купчина правни документи.

— Чух се с Боби — заяви Хулио. — Много е уплашен. Днес в квартала му било пълно с полиция. Проверявали документи и създавали проблеми. Арестували двама нелегални имигранти от Гватемала. Боби си мисли, че са дошли заради него.

Докато говореше, Тео влезе в кабинета на баща си.

— Виж, Хулио. Ако полицаите преследват Боби, това няма нищо общо с процеса. Повярвай ми.

Тео застана до господин Буун, който затвори книгата и се заслуша внимателно в разговора.

— Отишли и до неговата къща, но братовчед ми успял да се измъкне навреме.

— Каза ли му за онова, което обсъждахме по време на мача?

— Да.

— Той как реагира?

— В момента е твърде уплашен, Тео. Не познава законите тук. Щом види полицаи, си мисли най-лошото. Страхува се, че ще отиде в затвора и ще загуби работата си. А после ще трябва да се прибере обратно в Ел Салвадор.

— Слушай, Хулио — каза Тео и погледна разтревожено баща си. — Не е нужно да говори с полицията. Ако се довери на мен и родителите ми, ще бъде в безопасност. Обясни ли му го?

— Да.

— А той разбра ли?

— Не съм сигурен, Тео. Но иска да се срещне с теб.

— Чудесно. Да действаме. — Баща му кимна и Тео продължи. —
Кога и къде?

— Братовчед ми ще обикаля из града. Не иска да остава на едно място. Опасява се, че полицаите ще се върнат през нощта и ще го арестуват. Но аз мога да се свържа с него.

Тео реши да не пита как възнамерява да го направи.

— Хубаво е да се видим още тази вечер — заяви той.

Баща му кимна отново.

— Добре. Какво да му предам?

— Предложи му място за среща.

— Къде?

Тео не се сещаше нищо подходящо. Господин Буун реагира побързо.

— В Труман Парк, до въртележката — прошепна той.

— Какво ще кажеш за Труман Парк?

— Къде се намира?

— В края на Мейн стрийт. Големият парк с фонтаните и статуите. Всички го знаят.

— Добре.

— Нека се видим там след около час, в девет и половина. При въртележката.

— Дадено.

— До скоро.

Въртележката работеше въпреки късния час. От старите високоговорители се носеше гръмко „Светът е малък“, а няколко деца се возеха с майките си на червени и жълти кончета. Наблизо имаше павилион за захарен памук и лимонада. Мястото беше пълно с тийнейджъри, които пушеха и кръстосваха наоколо с нахакан вид.

Уудс Буун се огледа наоколо и прецени, че обстановката е безопасна.

— Ще те чакам тук — каза той и посочи към високата бронзова статуя на забравен герой от войната. — Няма да ме виждате.

— Ще се оправя — отвърна Тео. Не се тревожеше за сигурността си. Паркът беше добре осветен и кипеше от живот.

Десет минути по-късно Хулио и Боби Ескобар излязоха от сенките и зърнаха Тео, преди той да ги забележи. Боби изглеждаше доста нервен. Не искаше да рискува да бъде заловен от полицията. Затова тримата се насочиха към другия край на парка и се усамотиха в една беседка. От там Тео не виждаше баща си, но беше сигурен, че той ги наблюдава.

Попита Боби дали е бил в голф клуба днес и каза, че двамата с баща му са играли на трасето „Крийк“. Боби не бе ходил на работа. Вместо това бе прекарал времето в опити да се скрие от полицията. Като чу последното, Тео реши да премине по същество. Обясни на английски, че Боби има шанс да предприеме драстична промяна в живота си. От незаконно пребиваващ чужденец той можеше да се превърне в легален имигрант с американски настойници. Впоследствие щеше да получи всички необходими документи.

Хулио преведе думите на испански. Тео далеч не разбра всичко.

Той допълни, че родителите му предлагат на Боби невероятна възможност — по-добро място за живеене, перспектива да си намери по-квалифицирана работа и безпроблемен начин да узакони престоя си в страната. Така щеше да се сложи край на бягството от полицията и страха от екстрадиране.

Хулио преведе казаното на испански. Боби го слушаше с безизразно лице.

След като не забеляза никаква реакция, Тео продължи да го убеждава. Беше важно да не спира да говори. Боби изглеждаше така, сякаш всеки момент се готви да избяга.

— Обясни му, че е изключително важен свидетел по делото за убийство — каза Тео на Хулио. — Няма нищо лошо в това да се яви в съда и да сподели с всички какво е видял въпросния ден.

Хулио предаде информацията. Боби кимна. Беше чувал тези думи и преди. Той промълви нещо, а Хулио го преведе:

— Не иска да се забърква. Процесът не е негов проблем.

В този миг до парка спря патрулна кола. Не се намираше близо до беседката, но се забелязваше от там. Боби се взря в нея уплашено, сякаш бе хванат в капан. Двамата с Хулио си размениха няколко реплики.

— Полицията не преследва Боби — заяви Тео. — Може да се успокои.

От колата слязоха двама полицаи, които тръгнаха към централната част на парка по посока на въртележката.

— Погледнете ги — каза Тео. — Дебелият е Рамзи Рос. Раздава единствено глоби за неправилно паркиране. Другият не ми е познат. Май изобщо не се интересуват от нас.

Хулио преведе думите и Боби си отдъхна.

— Къде ще остане тази вечер? — попита Тео.

— Не знам. Мислеше да ноцува в приюта, но там няма място.

— Нека дойде у нас. Може да спи в стаята за гости. Ти също си поканен. Ще бъде забавно. Баща ми ще вземе пица по пътя. Да тръгваме.

В полунощ трите момчета седяха в дневната, погълнати изцяло от някаква игра с коли на гейм конзолата. Казваше се „Сан Андреас 5“. Из стаята бяха разхвърляни възглавници и одеяла. На пода се въргаляха две празни кутии от пица.

От време на време Марсела и Уудс Буун надникваха през вратата. Забавляваха се, когато чуваха как Тео говори испански. Понякога той се колебаеше какво да каже, но упорито се стараше да поддържа разговора.

Господин и госпожа Буун бяха мечтали да имат още деца, но опитите им бяха безуспешни. Понякога си мислеха, че грижите за Тео и бездруго им отнемат много време.

Хенри Гантри изчака да се стъмни, преди да излезе на дълга неделна разходка. Живееше на няколко преки от съда, в стара къща, наследена от дядо му — известен съдия в миналото. Той често обикаляше улиците в центъра на Стратънбърг рано сутрин или късно вечер. Сега се нуждаеше от глътка свеж въздух, за да обмисли ситуацията. Процесът срещу Пийт Дъфи не му бе позволил да си почине през уикенда. Съдията бе прекарал часове над правните томове в търсене на отговор, който все още му убягваше. Бе изправен пред сериозна дилема. Налагаше ли се наистина да прекъсва дело, протекло според всички изисквания? Трябваше ли да обяви за невалиден процеса, при положение че не бе допуснато нарушение? Правилата и етичният кодекс бяха спазени. Нямаше нищо нередно. Всъщност благодарение на отличната работа на адвоката и прокурора делото бе преминало доста гладко.

След дълги проучвания той не успя да открие друг подобен случай.

В кантората на „Буун и Буун“ светеше. Както бе обещал, в седем и половина съдия Гантри се качи на малката веранда и почука на вратата.

Марсела Буун му отвори с думите:

— Добър вечер, Хенри. Заповядай.

— Здравей, Марсела. Не съм стъпвал в кантората от поне двацет години.

— Значи трябва да се отбиваш по-често.

Те отидоха в библиотеката, където ги чакаха Уудс Буун, Айк и Тео. Дългата маса в средата на стаята бе отрупана с книги, карти и бележници. Очевидно вътре кипеше усилен труд. Всички поздравиха съдия Гантри и размениха с него обичайните любезности. Скоро преминаха към по-належащи въпроси.

— Едва ли е нужно да ви напомням — започна съдия Гантри, след като присъстващите седнаха по местата си, — че срещата ни е

неофициална. Не правим нищо нередно, тъй като вие не сте замесени в делото. Въпреки това съм сигурен, че хората ще започнат да задават въпроси, ако научат за разговора ни. Ясно ли е?

— Разбира се, Хенри — увери го госпожа Буун.

— Няма проблем — заяви Айк.

— Ще пазим тайна — обеща господин Буун.

— Да, сър — добави Тео.

— Добре. Споменахте, че искате да ми покажете нещо.

Тримата по-възрастни представители на семейство Буун погледнаха към Тео, който веднага скочи от стола. Беше оставил лаптопа на масата пред себе си. Докосна един клавиш и на интерактивната бяла дъска в ъгъла се появи огромна снимка. Тео насочи лазерната показалка към нея.

— Това е шестият феървей на трасето „Крийк“. Ето го дома на семейство Дъфи. А тук, сред дърветата, е обядвал очевидецът в деня на убийството. — Той натисна друг клавиш и показа ново изображение. — Тази снимка е направена вчера на голф игрището. Свидетелят е седял върху един дънер близо до пресъхнал поток. Мястото е напълно изолирано. — Тео премина към следващата снимка. — Но както виждате, от там се разкрива идеална гледка към къщите от другата страна на феървея, на стотина метра разстояние.

— И ти знаеш със сигурност, че той е седял там?

— Да, сър.

— Можеш ли да докажеш кога се е случило?

— Да, Ваша Чест.

— Нека забравим официалните обръщения, Тео. Поне засега.

— Дадено. — Тео премина на следващото изображение и насочи лазерната показалка към една сграда. — Това е къщичката за персонала в голф клуба. Както виждате, намира се недалеч от дърветата до шестия феървей. Обедната почивка на работниците е започнала в единайсет и половина. Нито минута по-късно, тъй като началникът на смяната е много дисциплиниран. Очаква от служителите да излизат навреме в почивка, да обядват набързо и да се върнат на работа в дванайсет часа. Свидетелят предпочита да се изолира от останалите и да гледа снимки на своето семейство. Изпитва силна носталгия по дома. Скривалището му се намира сред дърветата.

Той твърди, че е забелязал как непознатият мъж влиза в дома на семейство Дъфи към средата на обедната почивка.

— Към единайсет и четирийсет и пет? — попита съдия Гантри.

— Да, сър. А патологът установи, че смъртта на госпожа Дъфи е настъпила около единайсет и четирийсет и осем.

— Знам. И мъжът е излязъл от къщата, преди свидетелят да приключи с обяда си?

— Да, сър. Обикновено той се отбива в къщичката за персонала малко преди дванайсет часа. В деня на убийството е видял как мъжът напуска къщата преди края на почивката. Предполага, че е бил вътре за по-малко от десет минути.

— Хрумна ми един важен въпрос — каза съдията. — Мъжът имал ли е чанта или торба със себе си, в която да носи откраднатите вещи? Според показанията на свидетелите от къщата са били взети оръжия, бижута на жертвата и три скъпи часовника. Очевидецът забелязал ли е непознатият да измъква вещите?

— Не мисля, господин съдия — отвърна мрачно Тео. — Разсъждавах дълго над този въпрос. Предполагам, че е пъхнал оръжията в колана, след което ги е скрил под пуловера си. Останалите неща е сложил в джобовете.

— Какъв вид са оръжията? — попита господин Буун.

— Деветмилиметров пистолет и револвер трийсет и осми калибър с рязана цев — обясни съдия Гантри. — Не е трудно да ги пъхнеш под дрехите си.

— А часовниците и бижутата?

— Става дума за няколко пръстена и колиета, както и за три часовника с кожени каишки. Всички вещи могат да се поберат в джобовете на панталон.

— И до момента не са открити? — попита госпожа Буун.

— Не.

— Сигурно се намират на дъното на някое езерце в голф клуба — каза Айк и се усмихна лукаво.

— Може би си прав — заяви съдия Гантри за изненада на останалите.

Хладнокръвният юрист, който обикновено заемаше неутрална позиция, изведнъж бе изказал мнение. Очевидно смяташе Дъфи за виновен.

— Къде са ръкавиците? — попита той.

Тео извади малка кафява кутия, сложи я на масата и измъкна отвътре найлоновия плик с двете ръкавици за голф. Постави ги пред съдия Гантри и за миг всички се втренчиха във вещественото доказателство, сякаш наблюдаваха окървавен касапски нож. Тео натисна един клавиш и на екрана се появи нова снимка.

— Това е четиринайсетата площадка на южното трасе. Свидетелят поправял пръскачката на близкия хълм. Тогава забелязал как мъжът, излязъл от къщата по-рано, изважда двете ръкавици от сака за голф и ги хвърля в кошчето за боклук.

— Имам въпрос — намеси се съдия Гантри. — Мъжът носил ли е ръкавици в мига, в който е хвърлил другите?

Присъстващите бързо разбраха, че съдията е обмислил всяка подробност от историята.

— Така и не го попитах — обясни Тео.

— Вероятно — заяви Уудс. — Голф играчите обикновено разполагат с резервен чифт в сака си.

— Какво значение има? — попита госпожа Буун.

— Не съм сигурен. Просто ми е любопитно, Марсела.

Настъпи дълго мълчание. Изглежда, всички в стаята си мислеха за едно и също нещо, но никой не смееше да го изрече на глас. Накрая Тео предложи:

— Господин съдия, защо не попитате самия свидетел?

— Той тук ли е?

— Да, сър.

— В момента чака в моя кабинет, Хенри — добави госпожа Буун. — Отсега нататък ще бъде представляван от адвокатска кантора „Буун и Буун“.

— Това включва ли Тео? — попита съдия Гантри и накара другите да се усмихнат.

— Хенри, трябва да ни обещаеш, че свидетелят няма да бъде арестуван или даден под съд — каза господин Буун.

— Имате думата ми — отвърна съдия Гантри.

Боби Ескобар зае място срещу съдията. От лявата му страна седна Хулио, който бе поел ролята на преводач, а от дясната — Карола,

неговата леля. Останалите членове на семейството също присъстваха в кантората. Хектор и Рита гледаха телевизия в кабинета на госпожа Буун.

Тео започна прекия разпит, като отново показва снимката на шестия февруей от трасето „Крийк“. С помощта на лазерната показалка двамата с Боби определиха точното място, на което той бе обядвал в деня на убийството. Тео смени снимките, зададе старателно въпросите си и остави достатъчно време на Хулио да преведе думите му. Постепенно историята бе разплетена до последната подробност.

Уудс, Марсела и Айк наблюдаваха случващото се с нескрита гордост, но следяха внимателно да не се допускат грешки.

След като фактите бяха установени и Боби доказа, че е надежден свидетел, съдия Гантри заяви:

— Добре, нека преминем към идентифициране на извършителя.

Тъй като никога не бе виждал отблизо Пийт Дъфи, Боби не знаеше със сигурност дали подсъдимият е мъжът, влязъл в къщата. Той потвърди, че непознатият е носил черен пуловер, бежов панталон и кафява шапка за голф — същите дрехи, с които Пийт Дъфи е бил облечен по време на убийството. Тео показва няколко снимки на Дъфи, сканирани от местния вестник. Боби потвърди, че мъжът на тях прилича на този от голф игрището. Тео натисна друг клавиш и пусна три кратки видеозаписа, на които се виждаше Пийт Дъфи пред сградата на съда. Боби отново идентифицира мъжа.

Накрая дойде и решаващият аргумент. Обвинението бе приложило към доказателствата двайсет и две снимки от местопрестъплението, къщата и квартала. Една от тях, доказателство номер петнайсет, бе направена близо до февруея. Тя показваше задната част на дома на семейство Дъфи, двора, прозорците и вратата. В десния ъгъл на изображението се виждаха двама униформени полицаи, застанали до количка за голф. В нея седеше Пийт Дъфи. Изглеждаше зашеметен и объркан. Снимката бе направена няколко минути след като той бе прекъснал обяда си в ресторанта на клуба и се бе втурнал към къщи.

Тео бе свалил снимката от уебстраницата на съда. Ако съдия Гантри го попиташе как се е сдобил с нея, Тео имаше готов отговор — тя вече бе представена в открито съдебно заседание и едва ли беше конфиденциална.

Но съдия Гантри не му зададе такъв въпрос. Беше разглеждал снимката стотици пъти и не се изненада особено. Боби обаче я виждаше за пръв път. Той заговори бързо на испански.

— Ето го — преведе Хулио и посочи Пийт Дъфи. — Мъжът в количката. Несъмнено е той.

Заел безупречната роля на адвокат, Тео обяви:

— Господин съдия, моля да бъде записано в протокола, че свидетелят току-що идентифицира подсъдимия Пийт Дъфи.

— Добре, Тео — каза Гантри.

Зрителите се събраха в понеделник сутрин, за да наблюдават драматичния финал на делото. Заседателите влязоха в залата със сериозни лица. Бяха твърдо решени да изпълнят дълга си. Облечени в най-елегантните си костюми, юристите бяха готови да приключат процеса. Подсъдимият излъчваше спокойствие и самоувереност. Секретарите и съдебните пристави тичаха напред-назад, изпълнени с енергия. Към девет и десет те утихнаха и присъстващите затаиха дъх. Всички се изправиха, когато съдия Гантри влезе в залата. Черната тога се вееше зад гърба му.

— Моля, седнете — обяви мрачно той.

Не изглеждаше особено щастлив. Очевидно се чувстваше уморен.

Съдията огледа залата, кимна на стенографката и заседателите, след което се обърна към публиката. Очите му се спряха на третия ред. Там, в дясната част, се намираше Тео Буун. Седеше между баща си и Айк. Явно и днес щеше да пропусне училище. Съдия Гантри се втренчи в него и погледите им се срещнаха. После той се приближи до микрофона. Изкашля се и изрече думите, които никой в залата не бе очаквал.

— Добро утро, дами и господа. На този етап от процеса срещу господин Дъфи предстои да чуем заключителните речи на двете страни. Това обаче няма да се случи. Поради причини, които няма да споменавам сега, реших да обявя делото за невалидно.

От всички краища на залата се чуха възгласи на недоумение. На лицата на присъстващите се изписа силна изненада. Тео наблюдаваше Пийт Дъфи, който се обърна учудено към Клифърд Нанс. Представителите на защитата и обвинението гледаха изумено, опитвайки се да осмислят думите на съдията. Заседателите не бяха сигурни какво предстои да се случи.

Съдия Гантри им разясни ситуацията. Обърна се към тях и каза:

— Дами и господа съдебни заседатели, настоящият процес е обявен за невалиден. Обвиненията срещу господин Пийт Дъфи са отменени, но само за момента. Те ще бъдат повдигнати отново в близко бъдеще, пред други заседатели. Съдията има право да прекрати наказателно дело, ако вярва, че съществуват причини, които биха повлияли драстично върху крайното решение. Такъв е и сегашният случай. Благодаря ви за свършената работа. Вие имате изключително важна роля в нашата съдебна система. Може да напуснете залата.

Заседателите изглеждаха доста объркани, но някои от тях осъзнаха, че вече са изпълнили гражданския си дълг. Един от приставите ги придружи до страничната врата. Докато те излизаха, Тео наблюдаваше с възхищение Хенри Гантри. В този миг му се прииска също да стане велик съдия, подобно на героя пред него. Съдия, който познава законите до най-малката подробност, вярва в справедливостта и не се страхува да взема трудни решения.

— Нали ти казах — прошепна Айк.

Айк бе убеден, че съдията ще прекрати делото, но и другите в семейната кантора бяха изразили същото мнение.

Заседателите напуснаха залата, но останалите присъстващи така и не помръднаха. Изглеждаха объркани и определено се нуждаеха от повече информация. Джак Хоугън и Клифърд Нанс се изправиха едновременно и се втренчиха в съдия Гантри. Преди някой от тях да продума, той заяви:

— Господа, няма да обосновавам решението си в този момент. Утре в десет сутринта ще ви чакам в кабинета си. Тогава ще изтъкна причините за случилото се. Бих искал обвиненията да бъдат повдигнати отново възможно най-скоро. Ще насроча ново дело за втората половина на юни. Подсъдимият ще бъде пуснат под гаранция при досегашните условия. Заседанието приключи.

Той удари с чукчето, изправи се и излезе.

Без присъствието на съдията и заседателите зрителите нямаха причина да останат в залата. Те бавно станаха и се отправиха към изхода.

— Отивай на училище, Тео — каза строго господин Буун.

Тео отключи колелото си пред сградата на съда.

- Ще се отбиеш ли следобед? — попита Айк.
— Разбира се — отвърна Тео. — Нали е понеделник.
— До скоро.
— Да, Айк.
— Искам шестица по химия.
— Ще я имаш.

Докато се отдалечаваше, на Тео му бе трудно да повярва, че вече е понеделник. През последните седем дни се бяха случили толкова много неща. В града се бе състоял най-големият процес в историята му, но краят тепърва предстоеше. Благодарение на Тео съдията бе предотвратил произнасянето на погрешна присъда. Справедливостта бе възтържествувала, поне за момента. Тео можеше да си отдъхне, но съвсем скоро трябваше да се срещне тайно с Боби Ескобар и Хулио. Несъмнено. Той щеше да подготви Боби за показанията, които свидетелят предстоеше да даде по време на делото през юни. Процесът щеше да бъде съвсем различен от досегашния!

Тео беше истински развълнуван.

Той остави колелото си на стойката до знамето и влезе в училище по средата на първия час. Носеше писмено извинение от майка си. Когато го подаде на госпожица Глория, Тео забеляза, че тя не се усмихва. Обикновено го правеше.

— Седни, Тео — каза секретарката и кимна към дървения стол до бюрото.

Тео се учуди на нейната реакция. Беше донесъл най-обикновена извинителна бележка.

— Как мина погребението? — попита тя със сериозно изражение.

Тео я погледна с недоумение.

— Моля?

— Погребението в петък. Нали чичо ти те взе от училище?

— А, да. Мина чудесно.

Госпожица Глория се огледа тревожно и сложи пръст на устните си. Притесняваше, че може да ги чуят от съседните кабинети.

— Тео — прошепна тя. — Снощи брат ми беше арестуван за шофиране в нетрезво състояние. В момента е в затвора.

Секретарката се огледа, за да се увери, че никой не ги подслушва.

— Съжалявам — каза Тео. Досещаше се накъде отиват нещата.

— Той не е алкохолик. Има съпруга, деца и стабилна работа. Никога досега не си е навличал неприятности. Просто не знаем какво да правим.

— Колко е неговото САК?

— Моля?

— Съдържание на алкохол в кръвта.

— А, ясно. Мисля, че е нула цяло и девет. Звучи ли ти достоверно?

— Да. Допустимата граница е нула цяло и осем, така че ще си има проблеми. За пръв път ли му се случва?

— Разбира се, Тео. Брат ми не е алкохолик. Изпил е само две чаши вино.

Естествено. Независимо колко са пияни и необуздани, обвиняемите винаги твърдят, че са изпили само две чаши.

— Полицаят е казал, че може да лежи десет дни в затвора — продължи тя. — Ситуацията е много неприятна.

— Кой е полицаят? — попита Тео.

— Знам ли?

— Някои обичат да сплашват хората. Брат ви няма да лежи десет дни. Ще плати глоба от шестстотин долара и ще загуби книжката си за шест месеца. После трябва да вземе часове по кормуване и чак след година досието му ще бъде изчистено. Цяла нощ ли е прекарал в ареста?

— Да. Трудно ми е да си представя...

— Тогава няма да лежи повече. Ще ви продиктувам едно име.

Секретарката вече държеше химикалка.

— Тейлър Баскин — каза Тео. — Това е адвокатът, който се занимава с алкохолиците...

— Но брат ми не е такъв! — избухна тя.

Двамата се огледаха, за да проверят дали някой не ги е чул. Наоколо беше пусто.

— Съжалявам. Тейлър Баскин е специалист по случаи, свързани с шофиране в нетрезво състояние. Предайте на брат си да му се обади. Госпожица Глория записа старателно информацията.

— Трябва да вляза в час — добави Тео.

— Благодаря ти. Моля те, не казвай на никого.

— Не се тревожете. Може ли да тръгвам?

— О, да, разбира се. Много съм ти задължена, Тео.

Той излезе от кабинета и остави зад гърба си поредния доволен клиент.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.